

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

O

T

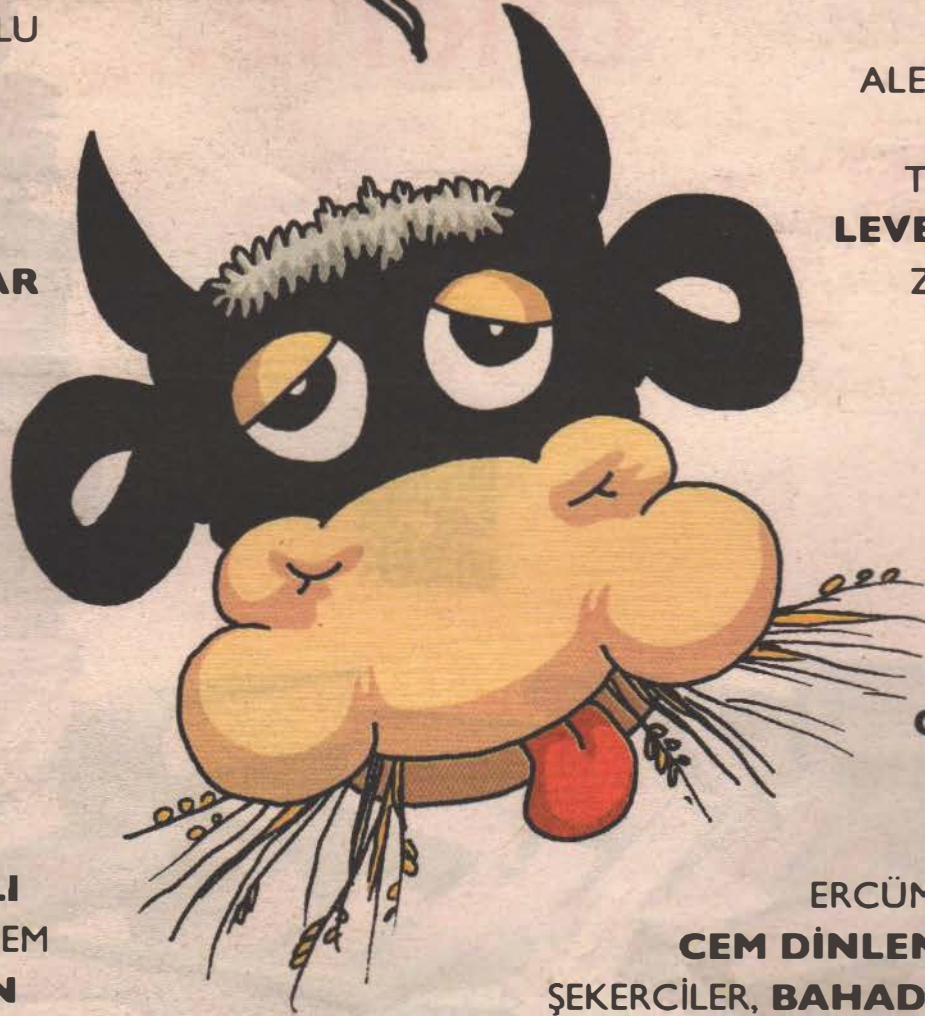
SAYI 1
MART 2013
FİYATI 5 TL

ISSN 1308-450-X

maksat
yeşillik
olsun..

DİDEM MADAK
GÜNDÜZ VASSAF
METİN KAÇAN
HAKAN GÜNDAY
SEZAI KARAKOÇ
BİRHAN KESKİN
SIRRI SÜREYYA ÖNDER
ERTUĞRUL MAVİOĞLU
YAŞAR KEMAL
ENİS BATUR
YEKTA KOPAN
HAYDAR ERGÜLEN
YASEMİN ÇONGAR
SEVİN OKYAY
İHSAN ELİAÇIK
DOĞAN HIZLAN
ADNAN ÖZER
ÜMİT ÜNAL
AHMET ŞIK
UMAY UMay
ENVER ERCAN
GONCA ÖZMEN
HAKAN BIÇAKCI
ASUMAN SUSAM
HALİL TURHANLI
DİDEM GÜLÇİN ERDEM
DENİZ DURUKAN
ALİ POYRAZOĞLU
NAİM DİLMENER
KARİN KARAKAŞLI
M. K. PERKER
EXTRAMÜCADELE

CANAVAR BANAVAR
SILA GENÇOĞLU
SEYİT ALİ ARAL
ANGUTYUS
BATUHAN DEDDE
HAYKO BAĞDAT
SİDDİK AKBAYIR
AYÇA ÖRER
ALEV KARADUMAN
ESİN ÖZBEK
TURGUT YÜKSEL
LEVENT GÖNENÇ
ZAFER TEMOÇİN
BAKANGÖR
CEMİL CAHİT
FARUK KAYA

ÇİZGİLERLE
İHSAN
OKTAY ANAR
KARAKTERLERİ:

SEMRA CAN,
ERCÜMENT MORGÖK,
CEM DİNLENMİŞ, HÜSEYİN
ŞEKERCİLER, BAHADIR BARUTER,
SEVİNÇ ALTAN, CAN BARSLAN,
KENAN YARAR, ERDİL YAŞAROĞLU,
LATİF DEMİRCİ, SELÇUK ERDEM,
BEHİÇ PEK, GALİP TEKİN,
ERGÜN GÜNDÜZ, MET ÜST

Yayın
hayatınızda
başarılar
dileriz.

kitapla buluşmanın en mobil yolu

kitapyurdu.com

METİN KAÇAN

**2013 Ocak ayında kaybettiğimiz
Metin Kaçan'ın OT için
yazdığı son yazısı**

İYİ BİR ŞEY OLSAYDI ÖLÜM ÖNCE TANRILAR ÖLMEZDİ

Çok uzun zaman önce olmalı... Çıplak ayaklarımla yürüdüğüm karanlık yolda, daha önce hiç bilmediğim bir yere gidiyordum. Derin bir nefesle denizin, yağmurun, etrafta uçuşan kumaşların, sanırım rüzgârın getirdiği her şeyin kokusunu ayrı ayrı aldım. Etrafta kendimi görebileceğim hiçbir şey yoktu. Bu yüzden uzun süre varlığımdan emin olamadan yürüdüm. Ara sıra ellerime ve çıplak ayaklarıma takıldı gözlerim. Yol boyunca ezdiğim taşların gürültüsünden başka tek bir ses duymadım.

Bu yürüyüş ne kadar sürdü hatırlayamıyorum ama nefes nefeseydim. Dar bir koridordan geçiyordum. Artık bir şeye yaklaştığımı biliyordum. Karanlıkta saçları altın gibi parlayan bir kadın bana yaklaşmaya başladı. Korktuğumu anımsıyorum. Duraksadım. Yavaş hareketlerle nazikçe ellerimi tuttu. Ona güvenebileceğimi hissettim, birlikte yürüyorduk artık. Bir ara bana dönüp "İnanıyor musun?" diye sordu. "Kaybolduğumu, neye inanmam gerektiğini artık bilmediğimi," söyledim. Gülümsedi. "Tanrılar," dedi "Eğer inanmazsak ölürlük. Ölüm kötü bir şey..."

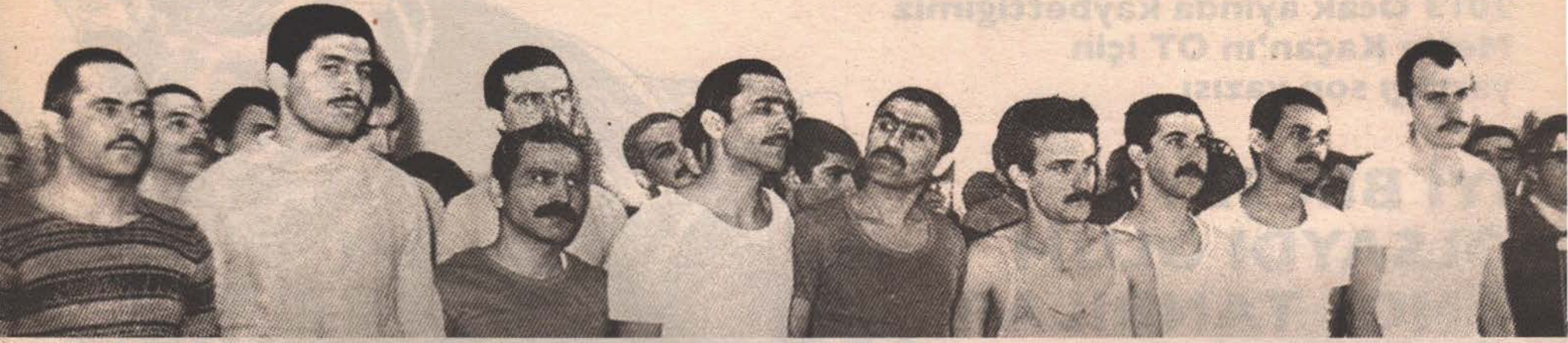
Neden bilmiyorum, onları tanıdığını düşündüm. Bazen efsaneler zaman içinde o kadar geniş topluluklara ulaşırlar, o kadar uzak coğrafyalara sürüklenirler ki sonunda dağılıp kaybolurlar. Bir daha asla tam anlamıyla bir araya gelemezler. Benim, inanmak istediklerimin başına gelenler gibi tıpkı. Efsanelerim öyle uzaklara gitmiş, o kadar çok unutulmuştu ki sonunda ben bile onlara inancımı kaybetmiştim.

Çocukluğumdan beri, ne zaman şiddetli bir rüzgâr esse, kalbim deli gibi çarpar, bir köşede gözlerimi kapatır geçmesini beklerim.

Belki haklıdır diye düşündüm. Artık inanmadığım, artık inanmadıkları için yok oldu efsanelerim. Belki de tanrılar gibi öldüler. Ve sanırım bize sadece unutmayı öğretiyorlar uzunca zamandır. Evet evet, bu olmalı beni düşündüren şey. Saatlerdir nerede yürüdüğümü, nereye gittiğimi bile bilmememin nedeni bu. Niçin yağmur altında, bu sütunlu uzun yollarda yürüdüğümü hatırlamamı istemiyorlar. Hatırlamalıyım...

Tüm bu düşünceler zihnimi terk ederken, "İşte geldik," dedi. "Alkyone seni bekliyor." Merdivenlerden tek başıma çıkmaya başladım. Korkunç, tarifsiz rüzgârlar esmeye başladı. Neredeyse ayakta zor duruyordum, zirveye doğru dizlerimin üzerinde taşlara tutunarak çıktım. Orada beyaz bir elbise içindeydi. Benim aksime o rüzgârla dans ediyordu. İnanılmazdı. Etrafta rüzgâr sesinden başka ses yoktu ama Alkyone havada savrulurken harika melodiler duyduğuma yemin edebilirim. "Kimsin?" diyebilirdim sadece. "Ben Rüzgâr Tanrıçasıyım" dedi. Birden anladım neden orda olduğumu. En çok korktuğum şeylerden biri rüzgârdır. Çocukluğumdan beri, ne zaman şiddetli bir rüzgâr esse, kalbim deli gibi çarpar, bir köşede gözlerimi kapatır geçmesini beklerim. Hatırladım. Ama neden bana bu korkumu hatırlatmak istemişti. "Hatırlamanı istedim çünkü benden tekrar korkmalıydın. Eğer korkmazsan ben sonsuza kadar yok olurum, bana inanmazsan rüzgârlarım beni öyle uzaklara savurur ki bir daha yolumu bulamam." Dedi ve kayboldu... Açıkçası onun için üzülmuştum. O unutulup ölmekten korkuyordu, bense hatırlayıp korkmaktan...

Merdivenlerden indiğimde tek başımaydım yine. Kılavuzum beni korkumun sahibesinin yanına, rüzgârların tam ortasına getirip bırakmıştı. Ne tuhaf, korkumun bana ihtiyacı olduğunu öğrendim. Kendini bana yine hatırlattı. Fırtınalarda kaçacak delik arıyorum eskiden olduğu gibi. Ama bu defa farklı. Bu yolculuk bana bir şey öğretti. "Contraria contraiis veniunt." dedi. "Zıtlar zıtları iyi gelir."

GARGARA

Memleket hayli garipleşti son yıllarda. Kimisi "irtica yükseliyor, şeriat gelecek" korkusundan dem vurup, tehlikenin farkındalığına davet ediyor hepimizi. Farkında olalım elbet. Kimisi, "bunlara dinci diyen, ne dinden haberdardır ne de sosyal bilimden" derken, bir yandan da parmağıyla pireyken develeşenleri gösteriyor ki, hesaplarda hızla kabaran kanlı, kirli paraları hiçbir ibadet aklamaz. Sofradan eksilen ekmeği görmemek bir kural ve yine en çok konuşulanlar politikaya dair. 12 Eylül kıyaslamaları ise ağızlarda çürümeye yüz tutmuş sakız. Oysa kılıç kalkanla savaşıldığı günlerle, mertliği yere seren tüfeğin icadı kadar büyük bir açığı ortada, anlamak isteyenlere...

Memlekette eskiden örgüt kurmak kolaydı örneğin. Ne kayıt vardı ne de kuyut. Aidiyet duygusu ve arkadaşlarınızla benzer fikirleri savunmanız yeter de artardı; yasadışı felankes örgütün komitesine girebilmek için. Hapse düşenin, ölenin yerine 'bir gider, bin gelir'di. Mahalleden, okuldan, işyerinden tanıdıklarınız, bugün, bilemedin yarın örgüt üyesi olmaya hazırıldılar. Kardeşlik hamuruyla yoğrulup, hançereler aynı sloganlarla yırtılır, kol kola girilip hep ileri yürünürdü. Bu örgütleri örgüt üyeleri kurardı.

Şimdi örgüt kurmak daha kolay. Örgüt üyesiymenize, hatta örgütün gerçekten üyesi olmanıza gerek yok. Örgütteki kimseyi tanımanız da şart değil. Farklı fikirleri savunmanız, bırakın kardeşliği, kol kola yürümeyi, ömrünüz boyunca birlikte helaya bile gitmeyeceklerinizle birlikte yargılanmanız, sapla samanın birbirine karışması ihmal edilir ayrıntılar. İşte bu örgütleri savcılar ve medya birlikte kurdu. Akademisyeni yazarı mafyacının, gazeteciyi işkenceci polis şefinin yanına oturttu. Tahayyülleri nedir tam anlaşılmasa da Kürt ise muhtemelen KCK'ye,

öğrenciyse hangi örgüt ilk akla gelirse ona, AKP muhalifiye Ergenekon'a bağlıyorlar; bedenleri çürütmeyi, beyinleri işlevsiz kılmayı dert edinmişler zahir...

Memlekette eskiden suç işlemek kolaydı örneğin. Her şey suçtu çünkü. Azıcık akli evvel olanlar, iflah olmaz bir suçluydu aynı zamanda... Duvarlara yazı yazmak, bildiri dağıtmak, gecekondu yıkımlarına direnmek, okullardaki faşist işgallere karşı koymak, grevleri, direnişleri desteklemek, duyarlı olmak, duymak, bilmek, yazmak, düşünmek, bunların hepsi suçtu. Yazarın yazdıkları okunur; düşünceye değer verilir. Henüz kimse fastfood köfteleriyle alıklaştıramamıştı, harçlıklar kışplara yatırılırdı. Operasyonlarda saç sakalı birbirine karışmış insanların önüne belki birkaç silah ama çokça kitap dizilmesinin nedeni buydu. Faşist olmak, deveyi hamutuyla yutmak ayıptı ve kitap çalmanın bile adabının bilindiği zamanlardı. Bu suçlar iyi insan olmanın sonucuydu ki, faturası mutlak ödülirdi.

Suç işlemek artık daha kolay. Doğru; duvarlarda "Katil oligarşi", "Kahr olsun faşizm" tadında beyaz kireç zemin üzerine kocaman harflerle işlenen, kırmızı siyahı renkleriyle göz alıcı, afili yazılara pek rastlayamıyoruz şimdilerde. Polisin kovaladığı bir elinde kova, diğer elinde fırça bulunan gençler beşer onar kaybedildiler... TOKİ ülkeyi işgal edeli beri, gecekondu da pek revaçta değil. Yazmak, çizmek, düşünmek yine suç lakin ceplerinde plastik kartlarıyla dünyayı satın alabileceğini sanan; ancak bir o kadar

da okumaktan, çevresinde olup biteni kendine dert etmekten imtina nüfus, baş döndürücü hızla çoğunluk oldu ülkede. İhbar mektuplarıyla, maillerle, dijital belgelerle üretilmiş sahte delillere en çabuk inananlar da onlar. Suçlu olmak suç işlemeyi bile gerektirmiyor bugün. Çünkü suçları sizin adınıza polisler, savcılar üretiyor, mahkemeler ise tam bir kıyma makinası. Bu sayede memleket ahvalinde, işi gücü yazmaktan ibaret olanlar bir anda teröristliğe terfi ediverdi. Sakın biz bunların hiç birine inanmadık demeyin, yemezseniz gargara yaptırmakta da ehiller, merak etmeyin...

Memlekette eskiden örgüt kurmak kolaydı. Şimdi örgüt kurmak daha kolay. Örgüt üyesiymenize, hatta örgütün gerçekten üyesi olmanıza gerek yok.

Eskiden hapiste yatmak zordu, şimdi de zor. Eskiden yoksul olmak zordu, şimdi de zor. Eskiden ekmek, adalet ve özgürlük istemenin bedeli ağırdı, şimdi de ağır. Ama eskiden mizah daha kolaydı sanki. Biz kendimiz gibiydik ve acıları gülerken göğüslemeyi bilirdik.

Şimdi mizah da zorlaştı. Çünkü mizahı muktedirler yapıyorlar; üstelik şıngırlarını dayayıp toplumun damarlarına, içindeki yaşam sevincini emerek... Sivas katliamcılarının hakkındaki zaman aşımı kararı için sarf edilen "hayırlı olsun" şüursuzluğuna ya da "her kürtaç bir Uludere'dir" ile etrafa saçılan tükürüklere gülenler başkaları...

Sevincin ve sevginin öldürüldüğü bu memlekette bize lazım olan bir tutam ottu, tam da zamanında geldi. Hoş geldin gülme ötu. Çekeceğiz seni içimize ve gargarayla tıkanmış boğazımızı temizleyip, muktediri kahkahalarla madara etmeyi yeniden öğreneceğiz...

★ ARTİST VATANDAŞ,
UZAYDAN GELEN SULTAN,

KIZIL MARS ÇİMENİ

fantastik İstanbul çocuğu &
İftiharla sunar:

Yakaza da Mayaladım
a canım.

Ne Siyasi Ne Fiziki Değil,

%100 Marjinal Harita

Tamamen Organik

This is Atlantis
mi? Yoksa

(Bu harita, abl burada öpüşüyorlar
hemen gelin gibi cinsel unsurlar
içermemektedir.)

Hayır değil

(Bu harita, atmasyonizmin
doruqlarından ozenle toplanmış
mavi, siyah ve kırmızıyla
üretlmıştır. Mamülerimiz
öcü içmez.)

Peki yani ne?

Ölçek:.....1/1

(Kuzey yukarı, Güney
öldü. Batı şişti. Doğu
görmezden geliniyor, yok)

Hımm...

(yürü gitti)

Bilinmeyen Marjinal Bölge

VİKİLİKS İSVİÇRE DAĞLARI

Su içecekmiş Gibi Yapıyorum İçmiyorum
Şeytan Deli Oluyor => Düzüğü

24.Madde Madeni

MORDOR

Cihan Adası
(Eski At Çiftliği-Yeni sucuk fabrikası)

Süngü

Miğfer

Kışla

Asker

İSTANBUL Payitaht (Medine)

(<3)

Ümmet Körfezi

Aç Kalan Yok Herkes Herşeyi Yiyor İç Denizi

Süleyman Dağı

Hayır

Eccad kumsalı

Bekir
Hayati

Ulemaya Sormak Lazım Adası

İsmet

Recep

Sadullah

Ahmet

Mehmet

Faruk

Taner

Nabi

Ömer

Erdoğan

Kadir

Nihat

Suat

Ali

Melih

Ampül Adası

Abdullah

Cevdet

Muammer

Fatma

Binalli

Hizbullah

Hamas

Egemen

Bülent

Vajina Yanardağı

5 Çocuk Körfezi

70 Watt is This? (Burnu)

Vele ki siyasi simge iç denizi

Kasimpaşa Adalar Topluluğu

Lan Artistlik Yapmal İç Denizi

Tokilik
Ananı da Al Gitt! Dış Denizi

Bilinmeyen Marjinal Bölge

Akşamsefası

Alancık Köyü-Roboski maçının 3-0'lık skorunu 4-8 yapmayı başaran takımın 6 oyuncusu birden 28 Aralık'ta öldürüldü. Kalan iki kişinin de bir daha futbol oynayası yok.

DEVLET DERSİNDE KÜME DÜŞEN ROBOSKİSPOR

"Serhat Encü, Selam Encü, Şervan Encü, Cemal Encü, Hüseyin Encü, Fazıl Encü... Sekiz kişiydi kaldık iki kişi Ben Faruk ve Ümit. Takımdık, bir de kardeşlik. Hayatta birbirimizin kalbini kırmazdık. İlk defa onlardan ayrıldım. Bir daha hiç kavuşamadım."

28 Aralık'ta Roboski'de hayatını kaybeden 34 kişiden 6'sı Faruk Encü'nün hem en yakın dostları hem de takım arkadaşlarıydı. 27 Aralık'ta Şımak'a kadar giden Ümit Encü'nün sabah telefonu çalıyor, diğer ucundaki babası "Arkadaşların öldü" diyor.

"Neredeyse bir yıl oldu. Köyde genç kalmadı. Futbol oynamak ne ki? Yaşama sevincimiz kalmadı."

Faruk'la Ümit için bir yılın özeti bu.

İkisinin de "kaçığa" gitmişliği, 150 lira için iki eşek yüklemişliği, karda ayakları dondurup harap bitap geri dönmüşlüğü var. Para kazanmak için başka da çare bilmiyorlar pek:

"İş imkanı olmadığı için mecburen gittiler. Şımaklılara iş vermiyorlar. Nereye olduğumuzu öğrenen bize terörist muamelesi yapıyor. İşte Veli'nin yaşadığı ortada. Çocuğun hakkı vekil öğretmenliği bile çok görüldü. Kim istemez rahat otursun? Televizyon karşısında çipsini gerezini yesin? 50 lira için o kadar aa inanamaz olsun çekilmez. Mecbur diye bir şey var ama, mecbur."

Faruk'un mayından ölen babasının mezarı Kuzey Irak'ta. Durup durup, "Babamın mezarını görmeye de gidemeyecek miyim?" diyor. "Buna da kaçık denir mi?"

Sahura kalkar, top oynardık

Köyde 28 Aralık'tan önce de çeşit çeşit eğlence yok. Bir halı saha var, iki de takım. Takımlardan birinin adı Büyükler, birinin adı Gençler. Ümit ve Faruk gençlerin as oyuncularından "o" olay olmadan ewel.

"Sekiz kişiydik biz. Formalar hazırlayacak, forma baskısı yapacaktık. Üzerinde de Roboski yazacaktı. Sahurda kalkardık, oynar, gelir yine oruç tutardık. Olaydan sonra köyde tek bir genç kalmadı. Oynamacak halimiz de kalmadı. Halı sahanın yanında o kadar yalnız hissediyoruz ki. Eminönü'nde gezerken formaları görünce onları hatırladım, ağladım. 7 yaşındaki bir çocukla karşılaştım, 'adım Serhat' deyince içim buruldu. Nereye gitssek ne yapsak onları hatırlıyoruz. Bir yıl oldu, kimse senin sesi sedası çıkmıyor. Ailelere söz veriyorlar açıklayacağız diye, hâlâ açıklayamadılar."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
Gitmeden Serhat aramış Ümit'i. Planları var, dönecek,

parayla İstanbul'a gelecek, iş bulacak... "Sürekli telefonla haberleşirdik. Hatta gitdiği gece de beni aradı. Kaçaklardan sonra gelecekti. Annesinden izin almış, odunlarını hazırlamıştı. Ben de gelince iş ayarlayacağım."

Tedavüliden kalkan Roboskispor takımının üyeleri arasında takım kavgası olmazmış, kayıtlara geçsin. Kimi Galatasaraylı, kimi Fenerbahçeli, kimi Beşiktaşlıymış. Özünde hepsinin takımı belli; re re re ra ra Roboski Roboski şampiyon.

Bu hikayenin mutlu sonu yok ama onların bir mutlu hikayeleri var, Faruk'la Ümit anlatıyor:

Sekiz kişiydik biz. Formalar hazırlayacak, forma baskısı yapacaktık. Üzerinde de Roboski yazacaktı. Sahurda kalkardık, oynar, gelir yine oruç tutardık.

"Alancık Köyü'yle karşılaştık. Halı saha maç yapardık. Bizim köyde iki takım oluşturduk. Genç takımı ve Büyükler takımı. Biz Genç takımıydık. Büyükler gelip yenildi, gelip bize 'Siz de yenemezsiniz' dediler. Kızdık. 'Gidip oynayıp şansımızı deneyelim' dedik. Önce 3 gol yedik, çok üzüldük. Cemal Encü, 'Faruk yeneceğiz' dedi. Oynadık, bizi yenmişlerken, defansta falan gücendik. Cemal forvet olmadı, Serhat gerideydi, ben de sahadaydım. 8-4 yendik onları. Cemal, rahmeti, bize kolu ismarladı. Gece 1'e kadar orda oturup, sevinçten kız arkadaşlarımızla mesajlaşıp. Muhabbetimiz çok güzeldi. Büyükler gelip bizden özür diledi. Çok güzel, çok mülayim bir takımınız vardı. Çok yazık oldu... Eee, ne oldu?"

YÜZSÜZ DEVLETİN YÜZLERİ

Tez

Sığınırız devlet anaya
Yakarırız devlet babaya
Demokrasinin modası
Devletin güler yüzlü olması

Anti Tez

Anayasalarında yazılı
İç düşman, dış düşman.
Her devirde şiddet
Devletin meşru hakkı

Sentez

(Farkında mısınız?)
Devletin yüzü değişmekte

I. Eski Devlet

Ankara'da ilk okul.
İlk günüm
Öğretmenimi sevdim
Güldüm
"Sırtma." dedi
Okul bostan
Öğretmen korkuluk
Öğrenci karga
Bir daha gülmedim
Devletin gözünün içine bakılmaz
Küçük yaşta öğrendim

Türk

Allah Allah
Marş ileri
Terbiyelisi
Yere bakıp ceketini ilikleyeni

Yorum

Asurbanipal, Hamurabi,
Mısır'da Firavun, Roma'da Sezar

Din devlet olduğunda
İsa, Musa, Muhammed
Başkan Mao, Napolyon,
Bull dog suratlı Winston
Gülme genleri gömülmüş
Devlet ciddiyetine

II. Yeni Devlet

Günaydın Vietnam,
Honduras, Irak, Afganistan
İyi günler seçmenler
Sizden biriyim
Doğruyum, çalışkanım
Amerikalıyım
Güler yüzlü başkan bakışlıyım
Darbe, suikast, sabotaj,
Castro'ya zehir, Şah'a dolar,
Defterimde Hiroshima, Nagasaki yazar

Devletin yüzü

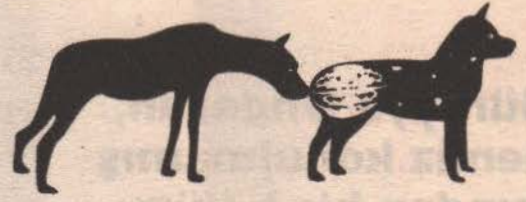
Köpeğimle oynasırken Beyaz Saray
bahçesinde
El ele tutuşurken First Lady'imle
Her uçaktan inişimde
Güler yüzümle
Dünya sahnesinde

Yorum

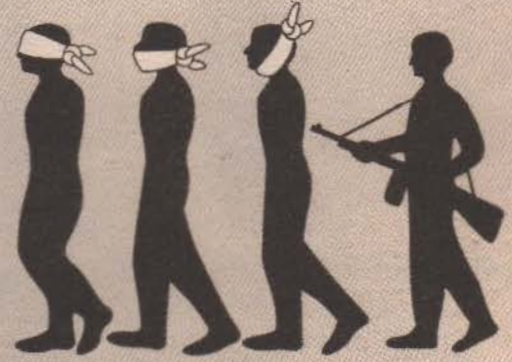
Demokrasi tahtında
Kravatsız gömlek gösterisi
Devlet teranesi
Budala efsanesi
Güle güle gülün
Pompey sizin.

Charlie Chaplin

Ayna en iyi arkadaşım
Ağladığımda gülmez

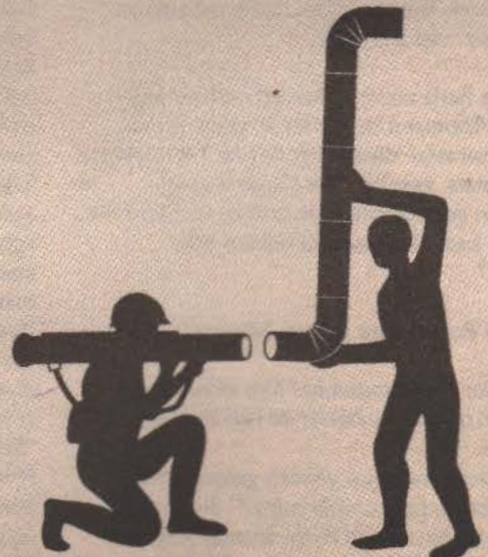
Arkadaş seçmek

Görünmeyen, söylenmeyen, duyulmayan bir yere...

Karı koca kavgası

Yaşam savaşı

Sırrı Süreyya Önder'in, ismi henüz konulmamış romanından bir bölüm...

**Bülbülüm bağ gezerim
Aşığım dağ gezerim
Yüz yerden yüz yaram var
El sanır sağ gezerim...**

Bir Harput türküsünden

Attürk'ü de sayarsanız tam dört sultana mekan olmuş Dolmabahçe Sarayı'nın, kompozit alüminyum panellerle dizayn edilmiş çay bahçesine oturdum. Neredeyse tuvaleti bile altın varakla tezyin edilmiş saraya bakarken 'tezyin' ile 'dizayn' arasındaki farkı düşündüm. Ben ne zaman 'tezyin'li bir şey düşünsem Müzeyyen de düşünce damladığı için bu fikrimi kovmaya karar verdim. Müzeyyen, tezyin edilmiş olan demekti ve fakat gün Müzeyyen'i düşünecek gün değildi. Kovmama gerek kalmadı, bir 'kovucu' geldi. "Sizsiniz değil mi? Yanlış görmüyorum?!" Milletvekili seçildiğim günden beri en sık duyduğum cümle akışı başladı yine dedim içimden. Bunun ardından mutlaka "Siz aslında iyi birisiniz ama o partide ne işiniz var?" sorusu gelecek. Burası, ancak böyle bir soruya yataklık edecek bir mekan çünkü.

Ben ya da mesela bana oy verenler bu mekânı pek merak etmeyiz. Müzeyyen de etmezdi, kesin. Bunun sebebi Sultanlar, saraylar diyalektiği değildi. Memlekette belki de beleş olması gereken tek mekân girişin yüklüce bir parayı gerektirmesiydi; sadece ve hepsi bu... 40'lı yaşlarındaki kadın konuşmaya devam etti. "Bu ülke bir garip"
"Hangi açıdan?"
"Bu sarayı Ermeni Balıyan Usta yapmış, bilirsiniz"
"Evet bilirim"
"Şimdi ne yapıyorlar biliyor musunuz? Tam aksini ispat etmeye çalışıyorlar, mimari tarihimizi de Türkleştirecekler"

Cümle akışı hiç beklemediğim yerden gelmişti. Kadın şaşırtıcıydı. "Bir fotoğraf çektirebilir miyiz?" diye cep telefonunu eline tutuşturacağı birini aramayacağı da kesindi. Bir an acaba tezyin, kompozit ve Türklük üzerine bir sohbet açsam mı diye düşündüm. "Şu Ermeniler ne talihsiz bir kavim değil mi? Yıllardır, aslında yapmadıkları şeyleri yapmışlar gibi anlatıyoruz, yaptıkları ayan beyan olan bir tek şey için de onlar

yapmamışlar diyoruz" dedi ve muzipçe güldü. Türklüğün tarihi emek ve ekmek israfıdır hanımefendi, demeye hazırlandım ki "Siz onlar gibi değilsiniz, değışksiniz, bir fotoğraf çektirebilir miyiz?" dedi. İşte o an görüntü bir fotoğraf enstantanesi gibi dondu. "Ben Darbe Komisyonu'nun toplantısı için gelmiştim, sarayda toplanıyoruz da bugün, geciktim affedersiniz" diyerek hızlıca uzaklaştım.

Ne yalan söyleyeyim, fotoğraf makinasını cep telefonuna sığdıran mucide ağız dolusu sövdüm. Sarayın kapısındaki polisler selam verirken sanki onlara kayıtsızmışım gibi bir edayla merdivenlere yöneldim. Gösterişli kapı açıldı. Komisyon başkanının beni beklediğini söyleyen görevlinin peşine takıldım. Başkanla selamlaştık. Görevli o günün programı hakkında bilgi verirken bir sigara çıkardım. Başkanın dehşet dolu bakışları arasında yaktım. Her tarafı yangın sensörleriyle dolu sarayı işaret ederek burada sigara içilemeyeceğini anlatıyordu. Belki de sultanlardan beri açılmamış olan, bir kapı ağırlığındaki yüksek pencereyi açtım. İçerinin yıllanmış halı kütü ve naftalin kokteyli kokusuna dünyanın en güzel denizinin kokusu karıştı, ona döndüm "Zaten bu sarayı da Ermeniler yapmamış!" diyerek sigaramdan derin bir nefes çektim. O da bana "Bırak Ermenileri, biliyor musun yann kimi dinleyeceğiz?" diye sordu.

"Kimi?"
"Senin de yattığın askeri cezaevinin komutanını" dedi. Müzeyyen bütün güzelliği, çekik gözlerindeki hüznü ve duruluğuyla sarayı kapladı. Eyvah ki bugün gitmeye hiç niyeti yoktu. "Nerede dinleyeceğiz?"
"Askeri Hastanede ama güvenlik gerekçesiyle basın duymasını istemiyorlar"
Sigaramı söndürecek bir şey aradım. Başkan camdan atmamı önerdi. Opehan Arslan'ın 27. martına

basarak söndürmek istiyordum. Müzeyyen'e öyle yapmışlardı çünkü. O gün, Müzeyyen'e öyle yapanların Genel Müdürünü dinleyecektik. Dinledik de fakat adam Genel Müdürlük yaptığını hatırlamıyordu. Adam iyi ki de hatırlamıyor dedim ve İngiltere Kraliçesi tarafından hediye edildiği rivayet edilen 5 tonluk avizenin altından geçmemeye özen göstererek saraydan çıktım. Kompozit kaplamalı çay bahçesi çok kalabalıktı.

PEKİ KİM BU MÜZEYYEN?

Bir dağa taraça misali ama üst üste sıralanmış yüzlerce ev düşünün. Hani en alttakini çekseniz bütün evler patır patır aşağıya düşecekmiş gibi görünür. Bu evleri Hollandalı Escher görseydi eğer çizimlerine perspektif taklaları attırmasına gerek kalmazdı. İşte başkentin tam göbeğinde böyle evlerle dolu üç tane dağ vardı. Üç dağın tam ortasında da kerhane. Yaşanan iç savaş insanlarda garip davranışlar geliştirmişti. Evlenmiş insanların sanki savaşmayacağı öngörüsüyle bütün bekarlar olağan şüpheli sayılıyordu. Sık yapılan şakalardan birisiydi: "Bu kentte bekara kız bile verilmez!" Hele ev hiç verilmezdi. Bu üç dağ şehrin kerhanesinin yanında bir uğursuz yeri daha ortasına almıştı o da bir mahalle büyüklüğündeki hapishaneydi. Ortasında kerhane ve hapishane olan bir yerin etrafına da orospular, solcular, pezevenkler ve bilcümle sistem dışı mülksüz insanlar yuvalanmıştı. Başkentteki solcuların askeri darbeden sonra bu kadar çok ve bu kadar kolay yakalanmalarında cunta kadar bekara ev vermeme geleneği ve bu üç dağın büyük payı vardı.

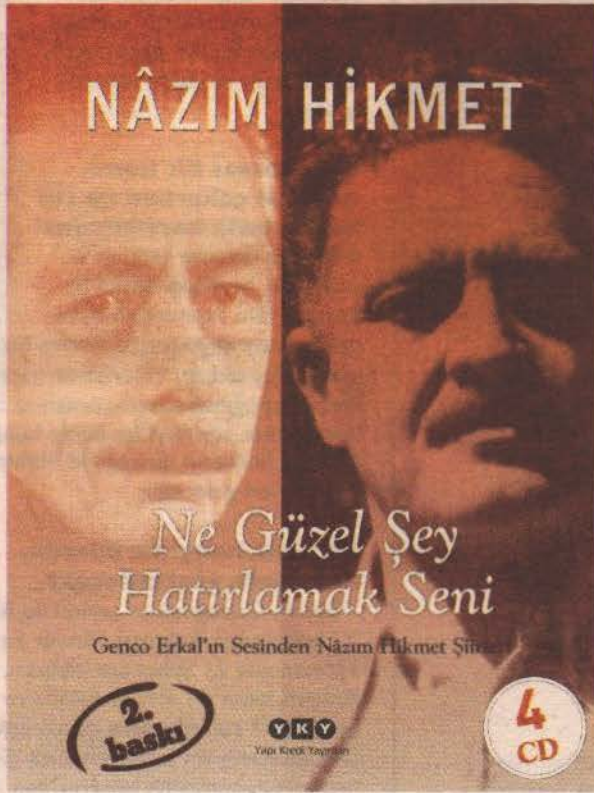
Ben 17 yaşındaydım, solcuydum, öğrenciydim, bekardım ve bu üç dağdan en yüce olanında, her türlü statik hesaplamasına meydan okur gibi eğreti duran tek odalı bir evde saklanıyordum. Bir gün kapı açıldı ve içeriye Müzeyyen girdi.

Yapı Kredi Yayınları'ndan

Nâzım Hikmet külliyyatı

Yeni eserler, yeni buluşmalar...

YKY, Nâzım Hikmet'ten Çizgi Filmler ile "dünya şairi"nin kaynak metinler temelinde gözden geçirilerek yayımlanan eserlerine yenilerini eklerken, Genco Erkal'ın Sesinden Nâzım Hikmet Şiirleri ile şairin unutulmaz şiirlerini başka bir ustanın yorumuyla buluşturuyor.

Ne Güzel Şey Hatırlamak Seni
Genco Erkal'ın Sesinden Nâzım Hikmet Şiirleri
224 sayfa / 4 CD, 24 TL

Hanene Huzur Dolsun
Sevdalı Bulut
Nâzım Hikmet'ten Çizgi Filmler
Hazırlayan: M. Melih Güneş
168 sayfa / 2 Filmlik DVD, 20 TL

Nâzım Hikmet bütün eserleriyle YKY'de

Bu Şehir Güzelse Senin Yüzünden (Kartpostallar) • Bütün Şiirleri (Delta Dizisi) • Büyük İnsanlık / Kendi Sesinden Şiirler • Fatma, Ali ve Diğerleri • Hasretle / Nâzım Hikmet Mektupları • Henüz Vakit Varken Gülüm / Seçme Şiirler • La Fontaine'den Masallar • Masallar, Hikâyeler 1 / Hikâyeler • Masallar, Hikâyeler 2 / Çeviri Hikâyeler • Masallar, Hikâyeler 3 / Masallar • Nâzım Hikmet ve "Tosca"sı Semiha Berksoy • Oyunlar 1 / Kafatası • Oyunlar 2 / Ferhad ile Şirin • Oyunlar 3 / Yusuf ile Menofis • Oyunlar 4 / Demokles'in Kılıcı • Oyunlar 5 / Kadınların İsyanı • Öteki Defterler • Piraye'ye Mektuplar • Romanlar 1 / Kan Konuşmaz • Romanlar 2 / Yeşil Elmalar • Romanlar 3 / Yaşamak Güzel Şey Be Kardeşim • Sevdalı Bulut • Şiirler 1 / 835 Satır • Şiirler 2 / Benerci Kendini Niçin Öldürdü? • Şiirler 3 / Kuvâyi Milliye • Şiirler 4 / Yatar Bursa Kalesinde • Şiirler 5 / Memleketimden İnsan Manzaraları • Şiirler 6 / Yeni Şiirler (1951-1959) • Şiirler 7 / Son Şiirleri (1959-1963) • Şiirler 8 / İlk Şiirler • Yazılar 1 / Sanat, Edebiyat, Kültür, Dil • Yazılar 2 / (1924-1934) • Yazılar 3 / (1935) • Yazılar 4 / (1936) • Yazılar 5 / (1937-1962) • Yazılar 6 / Konuşmalar

YKY, GETEM ile engelleri aşıyor! Kitaplarımız, diğer dağıtım noktalarımızla aynı zamanda GETEM'e ulaştırılıyor; "sesli kitap" olarak telefon (0212 276 31 11) ve internet yoluyla görme engellilere sunuluyor (www.getem.boun.edu.tr).

Yapı Kredi Yayınları

YAPI KREDİ YAYINLARI KİTABEVLERİ • İSTANBUL: Galatasaray 212 25247 00 / 502 • Kadıköy 216 337 72 04
İZMİR: 232 441 82 90 • ANKARA: 312 435 85 94 • GAZİANTEP: 342 371 71 46 E-POSTA: ykykultur@ykykultur.com.tr
WEB SİTESİ • www.ykykultur.com.tr - http://twitter.com/YkyHaber İNTERNET SATIŞ • http://alisveris.yapikredi.com.tr
YAPI KREDİ KÜLTÜR SANAT YAYINCILIK TİC. VE SAN. A.Ş. 212 252 47 00

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YapıKredi

Kültür Sanat Yayıncılık

ALO OT'tan arıyoruz

Alo OT dergisinden arıyoruz, Aziz Nesin Arşivi mi orası?

- Evet, buyrun...

Kiminle görüşüyoruz?

- Ben Esin, Esin Pervane.

Aziz Nesin Arşivi Sorumlusu.

Hayırlı olsun,

Aziz Nesin'in yazdığı çizgi romanları basmıyorsunuz?

- Olsun elbette! Çizgi romanlarımızın ilk ikisi, Yalçın Çetin'in çizdiği 'Berber Nonos' ve Nehar Tülek'ten 'Bilmem Ne Adası' Ekim ayında Nesin Yayınevi'nden çıktı. 2013 başında üç çizgi roman daha eklenecek, böylece beş kitaplık bir seri olacak.

Bu fikir nasıl oluştu ve gelişti?

- Aziz Nesin 50'lerin ortasından 70'lere kadar Yusuf Ziya Ortaç'ın yayımladığı Akbaba dergisinde çalışmış. Derginin neredeyse yarısında onun imzası var. "İmzası var," dedim ama birçoğu takma adlarla yazılmış. Bu öyküler 50 yaşından büyük. Onları temizleyip bugünün okuruyla buluşturma fikri de buradan doğdu. Bu temizliği, teknik hazırlığı yaparken dönemin ruhuna sadık kalmaya özen gösterdik.

Aziz Nesin spor yazısı da mı yazmış?

- Evet. Hatta "Ne sağcıyız ne solcu, futbolcuyuz futbolcu" deyimini dilimize kazandıran da o. Akşam gazetesindeki yazılarının başlığı bu. Tabii pek sıradan spor yazıları değil bunlar. Spordan başka her şeyden bahseden spor yazıları desek yeridir!

Peki daha sonrasında ne var?

- Çizgi-roman serisi tamamlandıktan sonra, 'Yurt Gezileri' basılacak. 1959-60 yıllarında Akşam muhabiri olarak çıktığı Türkiye gezisinin notları.

Çok teşekkürler, iyi çalışmalar.

- Bilmukabele...

www.nesinyayinevi.com

Alo Ot'tan arıyoruz, Pantoloncu Yaşar beyle mi görüşüyoruz?

- Evet, buyrun. Ben Pantoloncu Yaşar...

Nasıl pantoloncu oldunuz?

- Ben 1978 yılında Develi Endüstri Meslek Lisesi'ni bitirdim. Okulu bitirince askere gitmeme daha iki senem vardı. Aslında daha resmi bir iş yapmak istiyordum ama askerlik engel oldu. Ben de abimin yanında çalışmaya başladım. Asker dönüşü de pantolonculuk diğer resmi işlere göre daha cazip gelince ben de bu işi yaptım.

İnsanlar, bunca hazır giyime rağmen neden pantolon diktirmek istiyor?

- Çoğunlukla anormal bedenler geliyor. Yani diktığım pantolonların çoğu aşırı şişman, kilolu insanlar için. Bunun yanında bir de giyimine çok düşkün insanlar gelip bana pantolon diküyor.

Bir pantolonu kaç dikiyorsunuz?

- 250 TL ile 400 TL arasında.

Pantoloncu olmayı seviyor musunuz?

- Tabii ki işimi seviyorum, ben hayatım boyunca bu işi yaptım.

Sizinle aynı katta Pantoloncu Osman var, onu da aradık ama konuşmadı bizimle.

- Abim olur o benim. Doğrudur, konuşmamıştır. Kimseye zararı yoktur ama sosyal yönü biraz zayıf onun. Bu mesleği ilk ondan öğrendim ama iş hayatında ortaklık zor bir şey, biz de ayırdık işleri. Böyle ayrı çalışmak daha iyi.

Kimlere pantolon diktiniz şimdiye kadar?

- Birçok önemli kişiye. Mesela Erdal İnönü'ye çok pantolon diktim. Turgut Özal'a, Ara Güler'e... Ve tek seferlik işler de değil, uzun süre benim pantolonlarımı giyindiler.

Müşterilerle sorun yaşadığınız durumlar oluyor mu?

- Kimi müşteri ne istediğini hiçbir şekilde bilmiyor. Sizin uzman yönlendirmelerinize de kulak vermiyor. Sonra da çıkan sonuçtan sizi suçluyor.

Çok teşekkür ederiz Pantoloncu Yaşar Bey.

- Ben teşekkür ederim, kolay gelsin.

www.pantoloncuyasar.com

Alo OT'tan arıyoruz, 'Benim Çocuğum' filminin yönetmeni Can Candan'la mı görüşüyoruz?

- Evet, buyrun benim...

Neden böyle bir film yapmak istediniz?

- Listag'i oluşturan ve lezbiyen, gey, biseksüel, trans çocukları olan ebeveynlerin hikayelerini ilk kez dinlediğimde bu hikayelerden o kadar derinden etkilendim ki, bunları herkesin duymasını istedim. Bu insanlar, eşcinsel ve trans bireylerin sürekli öldürüldüğü, şiddete ve ayrımcılığa maruz kaldıkları ülkemizde; aile, ebeveyn ve aktivist olmayı sorguluyarak bunları yeniden tanımlıyor. Bunlar hepimize dokunacak ve ilham verecek şeyler.

Çok hassas bir konu, bu filmi çekerken ne tür zorluklarla karşılaştınız?

- Türkiye'de suya sabuna dokunan, herhangi başka bir konuda film yapmaktan daha zor bir şey değil bence. Ayrıca bu ebeveynlerin göstermiş olduğu cesaretinin yanında, bizim yaptığımız karşılaştırılmaz bile. Asıl zorluk, seyirciyi bu filmle buluşturmakta. Umarız herkesin desteği ile bunun da üstesinden geleceğiz.

Filminiz hangi tarihlerde, nerelerde gösterilecek?

- 'Benim Çocuğum'un seyirci ile ilk buluşması 14 Uluslararası Bağımsız Filmler Festivali kapsamında 21 Şubat'tan itibaren; İstanbul, Ankara, İzmir'de olacak. Ayrıca ve 14 ile birlikte 31 şehirde daha gösterime girecek. Detaylı gösterim programımıza internet sitemiz benimcocugumbelgeseli.com'dan da ulaşılabilir.

Çok teşekkür ederiz.

- Bütün ekip ve aileler adına ben de size teşekkür ediyorum.

www.benimcocugumbelgeseli.com

BUGÜN NE DİYSEN? (Gün içinde en sık kullandığınız laflar)

Doğan Hızlan

-Yahu!
-Biliyor musunuz?
-Ondan sonra...
-Ajandamı getirin!
-Bana şeyi bağlayın...

Semra Can

-Hayır Miço!
-Hayır Fıçı!
-Dışarı çıkmak lazım...
-Ne yesem...
-Çizerim bunu!

İhsan Eliaçık

- Ooo harika!
- Voooavv!
- Vay üçkağıtçı!

Adnan Özer

-Heyt babalar!
-Vay .mına koyiim!
-Evini barkını yolunu çarkını şahını şahbazını!

Karin Karakaşlı

-Of Allahım!
-Nasılsın?
-Çok havalı.
-Nasıl yani?
-İnsaf.
-Allah beni bildiği gibi etsin.

Ali Poyrazoğlu

-Hadi ya!
-Git elimi adama bulamayım!
-Öksürük şurubu gibi kızsın.

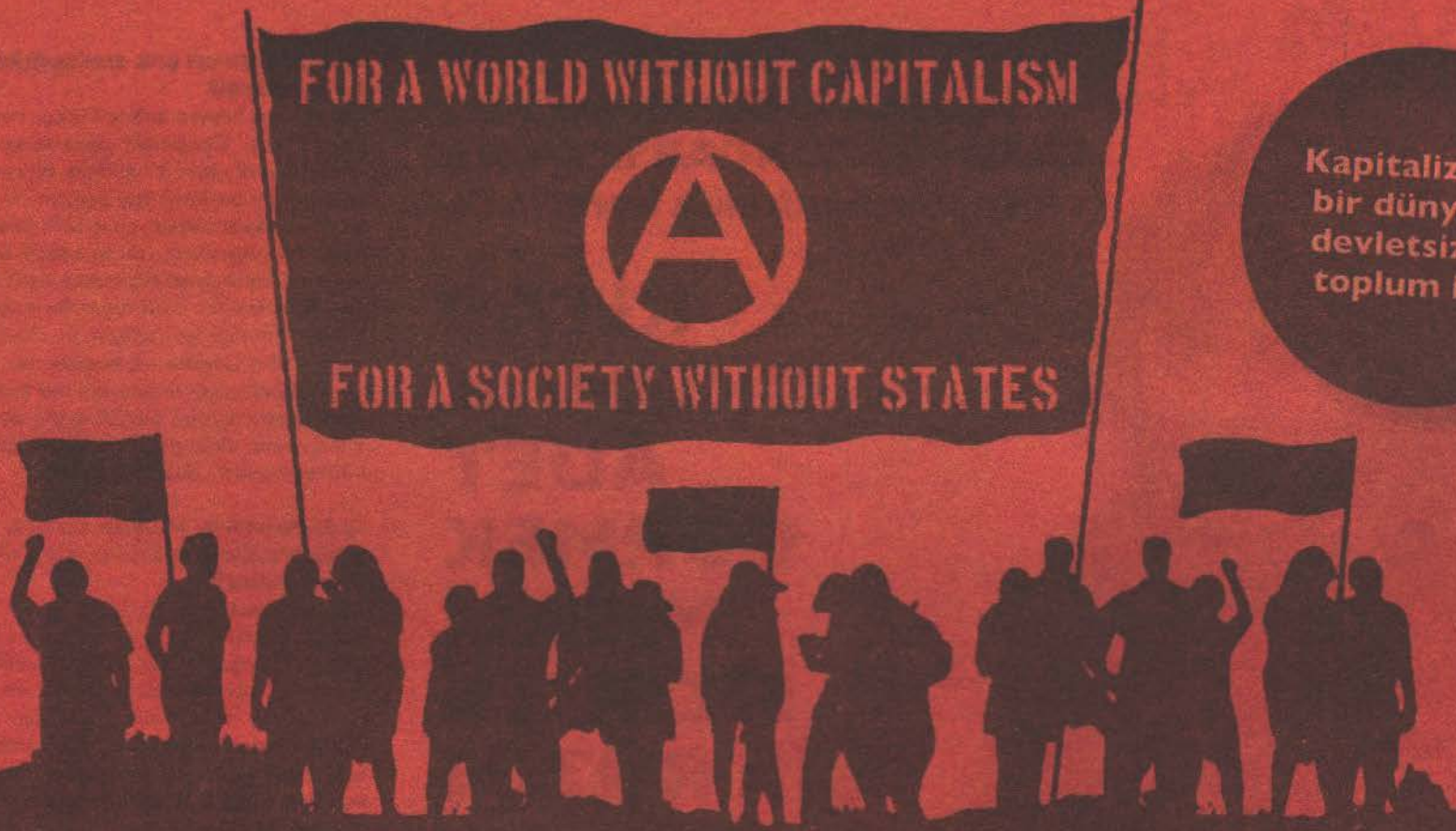
Ümit Ünal

-Kardeşim! (Kızgınlıkla ya da sevecen)
-Abi. (Gereken durumlarda)
-Geri zekalı! (Yerine göre çoğul)
-Yok artık! (Her memleket haberinde)
-Aşkım ya! (Son 3 yıldır tek bir kişiye)

Ahmet Şık

-S.ktir!
-S.ktir!
-S.ktir!
-S.ktir!

HAYAL KIRIKLIĞINDAN SONRA

Simon Critchley felsefenin hayal kırıklığıyla, özellikle de siyasal hayal kırıklığıyla başladığını belirtir (1). Ne ki, felsefe ile siyasal hayal kırıklığı arasında zorunlu bir neden-sonuç ilişkisi yoktur. Açayım: Hayal kırıklığı nihilizme de, yani bütün değerleri toptan inkarına, nice zorlu mücadeleyle elde edilmiş değerlerin bir anda elden çıkarılmasına da yol açabilir.

1990'ların hemen başında real sosyalizmin çöküşü sağda zafer çığlıklarıyla karşılanmış; beri yandan çöküş, sol saflarda 68 idealleri de dahil birçok değer ve idealinin inkarına, bunlardan vazgeçmeye, geri çekilmeye neden olmuştu. Nihilizmin belirleyici özelliği edilgenlik, eylemsizliktir. Eylemi kuçumsar. Harekete geçmez, mistisizme yönelir, içe kapanır. Dünyaya, dünyada olup bitenlere sırt çevirir.

Hayal kırıklığının başladığı, nihilizme yol açtığı yerde neden yeni bir felsefe? Cevabı çok yalın: Teorik olarak zenginleşmek, yeni düşüncelerle donanmak başlangıç yapabilmek, mücadeleyi sürdürebilmek için. Başlangıç gözden geçirmeyi, teorik yenilenmeyi ve bunu eylemle birleştirmeyi gerektirir.

Değerlerin kaybolduğu, inkar edildiği, gözden çıkarıldığı bir dünyada buna direnen bir düşünce. Mücadeleler içinde biçimlenmiş, canlılık kazanmış değerleri koruyan, yani sıra yeni değerler ortaya koyma ya da önerme cesaretini de gösteren bir düşünce. Radikal siyasetlere kaynaklık edecek bir felsefe.

Günümüzde siyaset yönetme tekniklerinin toplamından ibaret sayılıyor, öyle tanımlanıyor. Bu tekniklerin başında da korkutarak yönetme geliyor, Critchley'in '**korkunun idaresi**' adını verdiği bu teknik uyarınca dışarıdan gelen yabancıların, yabancılar topluluğunun toplumsal bünyeyi ve dokuyu sinsice ele geçirmeye çalıştığı dile getirilir sık sık. Komünistler, göçmenler, Yahudiler, Araplar...

Yurttaş kitlesi üzerinde korku uyandırmak, korku

aracılığıyla onları bir arada tutmak. Korku ne denli yaygın ve güçlü ise kitle yöneticilere o denli bağlanır. Eski bir yönetim tekniğidir bu. Korku, Hobbes'dan günümüze bir yönetim aracı olarak kullanılmıştır. Hobbes, '**insanları korku halinde tutacak bir iktidar**'dan söz etmişti. Tabiiyet ilişkisi açısından korkunun, korku üretiminin önemini ilk kavrayanlardan biridir Hobbes.

Korku devletin topluma, toplum hayatına giderek daha fazla müdahale etmesini sağlar. Devlet topluma ait alanı gasbeder. Komünizmin her kişi soğuktan çıkıp gelme ihtimali bu ülkede az korku mu yaratmıştır? Devletin bu korkuyu üreterek topluma nasıl müdahale ettiğini anımsayalım. 12 Mart'dan 12 Eylül'e bütün darbeler, muhtıralar bu müdahalenin en uç, en baskıcı, en ezici biçimleridir.

Liberal demokrasilerin yurttaşları korkuyu yenecek, korkuya karşı koyacak tarzda siyaset istemiyorlar. Dahası, uzun zamandır siyasete kayıtsız kaldılar. Korku idaresi ancak tahrip gücü yüksek bir radikal siyaset anlayışıyla yıkılabilir. 1999'da Seattle'de DTO toplantısını protesto eylemleri radikal siyaseti canlandırmıştı. Kara Blok, İşgal Et hareketi içinde bu radikalizmi liberalleri, '**demokratik solcu**'ları urkutecek ödünsüzlük ve kararlılıkla sürdürüyor. İspanya'da 'Ofekiller'i' radikalleştirecek bir güç henüz ortaya çıkmadı. Bu hareketlerde ortak olan, temsili demokrasiye duydukları kuşku, giderek onu reddetmeleri; çünkü biliyorlar ki, temsil edilmek yönetilmenin bir biçimi. Temsil edilmek demek yönetilmek demek.

Öncelikle yapılması gereken, gerçekte topluma ait olan, ama devlet tarafından gasbedilmiş alanları yeniden ele geçirmek. Kuşkusuz, devleti geri püskürtmek yeterli değil. Daha doğrusu, yeterince radikal değil. Asıl olan devletsiz toplu idealini, devletsiz hayat hakkını savunmak. Böyle bir hayatı kazanmak ve yaşamak.

Critchley, '**zamanın bu noktasında**' devletsizliğin pek mümkün olmadığını belirterek, '**klasik anarşizmin**' devletsiz toplum idealinden vazgeçmiş yeni bir anarşizm öneriyor. (2). Oysa, devletsiz toplum idealini terk ettiğinizde anarşist olmaktan da vazgeçersiniz. Daha açık bir deyişle, Critchley'in neo-anarşizminin aslında anarşizm ile pek ilgisi yok.

Critchley, özgürleşme siyasetlerini '**mümkün olan**'la sınırılıyor. Oysa, radikal siyasetler, özellikle de radikal siyasetlerin en radikali olan eski okul (Bakuninci) anarşizm kendini mümkün olanla sınırlamaz. Tam aksine, imkânsızı ister. Critchley ise o çok ünlü sloganı tersyüz ediyor, '**gerçekçi ol, mümkün olanı iste**'ye çeviriyor.

Critchley, günümüzde anarşist grupların protestolarının mizah dolu karnavalvari olduğunu, şiddet içermediğini yazıyor. (3). Bu grupların eylemleri sadece mizahı ibaret olmadığı gibi, çoğu zaman ve çoğu yerde sembolik şiddet de içeriyor. Bu da çok doğal, çünkü onlar özgürleşme politikalarını Jean-Luc Nancy'nin '**mükemmel bir politik duygu**' olarak nitelediği, kızgınlıkla yürütüyorlar. Adaletsizlik karşısında duyulan tepkidir kızgınlık.

Bakunin şeytan için, '**ilk özgür düşünen**' demişti, tanrıya başkaldırdığı için, Cennetten kovulmuş bu asi melek bazen kitleleri de isyana, başkaldırıya kışkırtır. Demos'un kolektif ruhuna şeytan girdiği zamanlar olur; demos demonik leşir ve ayaklanır. Yönetilemez, düzen bozucu çokluğa dönüşür. Bu anlamda Şeytan radikal eylemi tetikler. Şimdi bunun zamanı. Ruhumuzu Şeytan'a açma, Şeytan'ın isyan çağrısına uyma zamanı. ✽

(1) - Simon Critchley, *Sonsuz Talep: Bağlanma Etiği, Direniş Siyaseti*, çev. T. Birkan, Metis Yayınları, 2010, s. 11.

(2) - S. Critchley, a.g.e., s. 160

(3) - S. Critchley, a.g.e., s. 102

Dış dünyadan yaptığı haberlerle bilinen gazeteci YASEMİN ÇONGAR'la sadece kitaplar hakkında konuştuk.

KİTAP OKUMAK ÂDET GÖRMEK MİSALİ FİZİKSEL BİR RUTİN

Kitap okuma periyotlarınız değişken mi, Değişkense neye göre değişken?

- "Periyotlarınız değişken mi" sorusu o değişmez jinekolog sorusunu getirdi aklıma ve gülmeye başladım. Darılmayın, ne demek istediğinizi anladım sanırım. Gülmemin nedeni, kitap okumanın benim için, âdet görmek misali "fiziksel bir rutin" fikrine bir yanıyla çok da uzak olmaması aslında... Ya da ne bileyim daha günlük ve çok daha keyifli bir rutine benzetebiliriz belki; yemek yemek diyelim... Nasıl oldu, ilk kim kanıma girdi tam bilmiyorum ama herhalde yalnızlığı bana sevdiren şeylerin başında okumak geldiği için -ve de annesi babası çok çalışan bir tek çocuk olarak ekseriya yalnız büyüdüğüm ve hep biraz utangaç olduğum için- bir tür hayati ihtiyaç gibi kitap okumaya başladım ben; kendimi bildim bileli de her gün okuyorum. Okumasam, yalnızlık çok ağır gelir belki. Ya da deliririm bakarsınız... Ve hayır, periyotlarım değişken diyemem, çünkü okuma periyotlarım diye bir şey yok. Her gün, her yerde mutlaka bir kitabın sayfalarının arasına dalmanın yolunu -kısacık zaman dilimlerinde bile olsa- buluyorum bir şekilde. Ama neleri okuduğum "periyotlara" göre değişiyor, tabii... Hayata göre, tesadüfe göre, ihtiyaca göre, haleti ruhiyeme göre, hatta belki hormonlarıma göre de değişiyor. Şu sıralar, tesadüf, ihtiyaç, ruhum ve yıldızlarım aynı hizaya geçmiş olmalı ki, deliler gibi, 1895-1910 arasındaki on beş yılda İstanbul, Paris ve Berlin'in hallerini okuyorum mesela. Paris'in elektrifikasyonu, Emile Zola - Anatole France ilişkisi, Berlin'in kerhaneleri ve ilk gey barları, II. Abdülhamit'in hayvanat bahçesi. Ahmet Samim suikastı... derken döneme ait her şey. Alın size periyot!

Size göre anlaşılması en zor kitaplar hangileri ve neden?

- Anlaşılması en zor kitaplar, yazarın yazdığı şeyi tam anlamadan yazdığı kitaplar bence... Boyumdan büyük bir laf gibi görünebilir bu ama hakikaten böyle düşünüyorum. Yazarın, ne anlatmak istediğini iyi bildiği, kullandığı kelimeleri hakikaten hissettiği bir

kitabı, konusu, türü ve tezi ne olursa olsun, sizin bazı temel kabuller hakkında belli bir ilgi ve birikiminiz olduğu sürece anlayabilirsiniz... Bu bence matematiği de, kuantum fiziğini de, astronomiyi de, felsefeyi de, dini de, aşkı da, Hobbitleri de, yaratılmış bütün karakterleri de anlatan her kitap geçerli... Daha doğrusu, bunun böyle olduğuna inanmak hakikaten hoşuma gidiyor.

İlk seferde pek vâkıf olamayıp döndükçe kafanızda oturan kitaplar neler?

- Bu müşkül durumu, "okumam, bilmem lazım" hevesiyle okuduğum ki bu da yaygın bir çocukluk hastalığı bence birçok kitapta yaşadım sanırım. Şimdi ise tek örnek olarak Kant aklıma geliyor; çocuktum, ufacıktım, Saf Aklın Eleştirisi'ni okumaya kalktım ve acıktım gibi bir şey... Galiba, ihtiyaçtan okumak başka, "ihtiyacım var" sanarak okumak başka. İnsan ihtiyacı olan kitaba vâkıf oluyor mutlaka, ihtiyacım var sanarak kalktığı zamansız, zoraki okumalar ise ancak çok sonra, kitabın meselesi sizin için hakikaten bir ihtiyaca dönüşmüş olduğu vakit, içinizdeki yerini buluyor. "İhtiyacınız" olmayan bir kitabı bırakın, kendi kendine monologunu sürdürsün, ihtiyacınız olan kitapla diyalogdan kaçamazsınız zaten.

Seyahat ederken tercih ettiğiniz özel yazarlar veya türler var mı?

- Yok. Seyahat kitabı diye özel bir şey bilmiyorum hiç. Öyle hissetmiyorum. Seyahat eden bensem, okuduğum kitap da her şey olabilir. Kitabı açtığı yer tren de, uçak da, otel odası da, plaj da olsa her şeyi unutabilirim ben. "Hafif" kitap tercihi diye de bir şey bilmiyorum; içerik anlamında da, "gramaj" anlamında da. Şimdi iPad sayesinde her yere yükte "hafif" bir kütüphaneyle gidiyorum ama yine de kalın ciltli bir tuğlayı çantamda bir şeyler okumak için taşıyorum. <https://rantey.org>

Bitirmekte en çok zorlandığınız kitaplar hangileriydi?

- Ah, aklıma hemen birkaç Türkçe roman ismi geliyor ama... Otosansür mekanizmam hemen devreye girdi neyse ki! Aslında, bitirmekte zorlandığım bir kitap yok pek, çünkü okumakta zorlanıyorsam o kitabı seve seve bırakıyorum zaten, bitirmiyorum; yani şu kısacık hayatta, üstelik dünyada yazılmış bunca kitap varken, niye bana kendini okutmayan bir kitabı bitireceğim diye inat edeyim ki... Beni ne zorlayabilir? Dersler mi, hocalar mı, entelektüel zabıta memurları mı? İnanın kitabı sevmediysem, bırakın sınıf geçmeyi, olduğumdan akıllı görünme uğruna bile bitirmemişimdir, bitirememişimdir.

Referanslarla okuyup da pek içine giremediğiniz kitaplar oldu mu? Varsa neler?

- Yakın zamana dek "Ex Libris" diye haftalık yazılarım vardı; İngilizce, Fransızca, İspanyolca yayımlanmış, henüz Türkçesi olmayan "turfanda" kitapları edinip okuyor ve o kitaplardan yola çıkarak bir deneme yazıyordum. Haliyle, yayınevlerinin duyuruları, kitaba ilişkin tanıtımları, kapak yazıları vesaire gıcıklıyordu merakımı... Bu merakla aldığım kitaplardan çoğunu sevdim; en azından okuyacak ve üzerine yazmak isteyecek kadar sevdim. Ama arada sırada içine girmeyi hiç istemediğim, birkaç sayfadan sonra

okumaktan da, hakkında yazmaktan da kesinlikle vazgeçtiğim kitaplar oldu.

En yakın zamandan hatırladığım örnek, Martin Amis'in Lionel Asbo: The State of England romanı. Çok hevesle aldım, aynı hevesle elimden bıraktım.

Size en çarpıcı gelen kitaplar neler?

- Herhalde "ben bu duyguyu yaşadım; ben bu adamla seviştim; ben bu yakanı söyledim; ben bu cinayeti gördüm; ben bu cinayeti işledim..."

Yahu bu kadın benim işte" dedirten romanlar en çok çarpıcı gelen kitaplardır bana. Bir de tabii bazı yazarlar; bana beni anlatmasalar; hiç bilmediğim insanlık vaziyetlerinden ya da diyarlardan ya da fantezilerden bahsetseler bile çok sahici karakterler, çok sahici haller yaratabiliyor ve sanki onlar kelimelere şekil vermemişler de, kelimeler içlerinden zaten başka türlü dökülememiş gibi yazabiliyorlar. İşte beni "çarpan" yıldırımlar onlar diyelim.

Hayatınız boyunca bir kitabı okuyacak olsaydınız neyi seçerdiniz? Diğer bir deyişle, başucu kitabınız nedir?

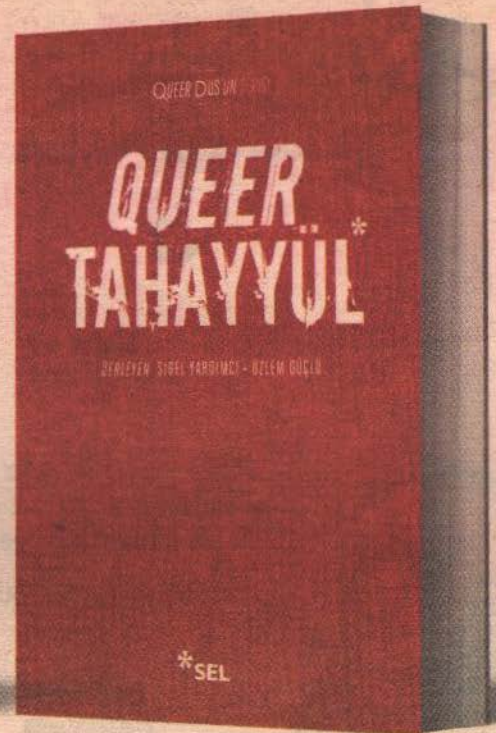
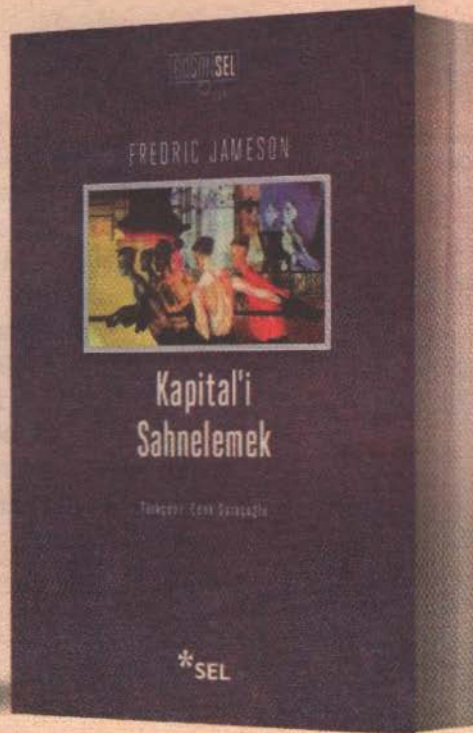
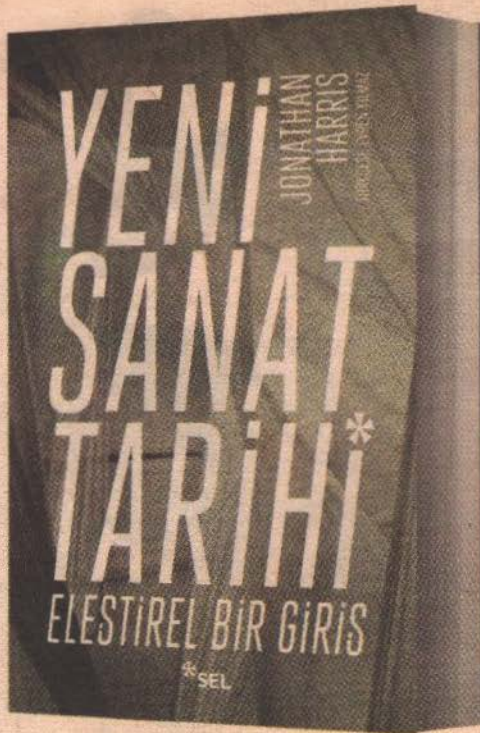
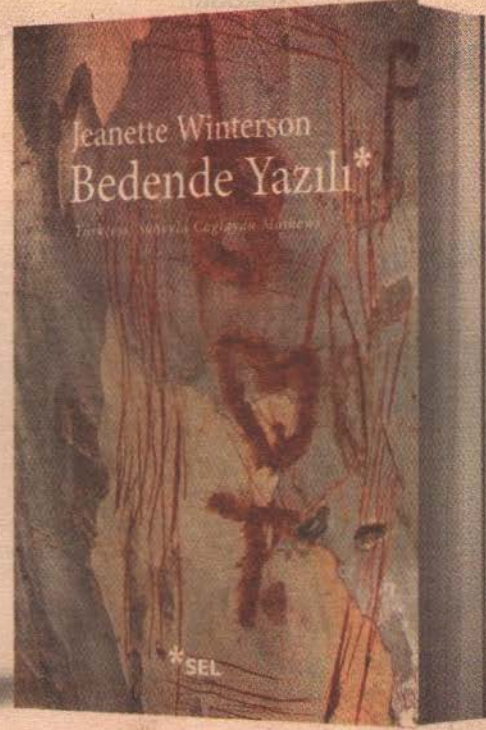
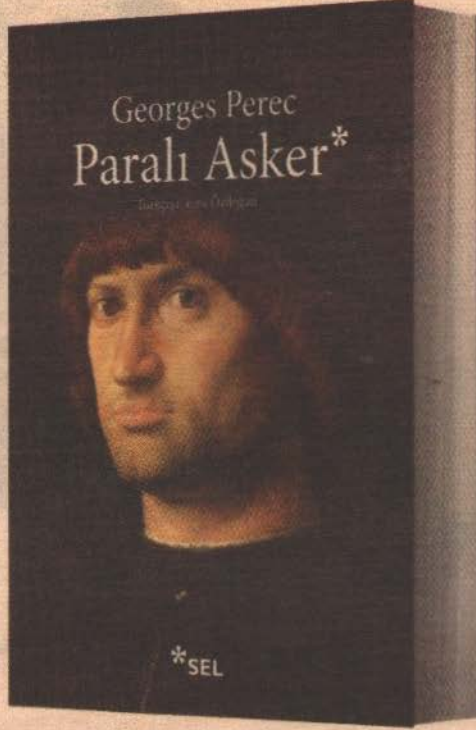
- Ayrılmadığım oyuncak ayım da, atkım da, parfümüm de, başucu kitabım da olmadı benim. Ama kendime elektronik kütüphane kurarken, "neme lazım yanımda olsun, ya bir adada tek başıma kalırsam" diyerek alıp iPad'immin raflarına dizdiğim kitaplar var tabii. Eski Ahit'i, Anna Karenina'yı, Attar'ın Kuşlar'ını hayatım boyu okuyabilirim sanki... ve döne döne okumuşluğum da vardır. Tabii, Don Delillo'nun Underworld'ünü de saymalıyım, farklı nedenlerle Klara Sax'sız ve Sister Edgar'sız olamıyorum. Lawrence Durrell'in İskenderiye Dörtlüsü arada nükseden bir iptila. E. M. Cioran'ın denemelerini okuyabildiğim dillerin hepsinde okuma sevdası da öyle... Bir de bazı mektuplaşmalar var dönüp dönüp okuyabildiğim. Mektupları hep çok sevdim. Hannah Arendt ile Mary McCarthy'nin mektuplaşmaları mesela; Georgia O'Keefe ile Alfred Stieglitz'in aşk mektupları; Thomas Mann ve Hermann Hesse'nin yazışmaları... 🌸

Paralı Asker

Ölümünden otuz yıl sonra bulunan ilk romanı Paralı Asker'de Georges Perec şu sorunun peşinde: Sahte bir sanat eseri üreterek gerçeğin kendisine ulaşılabilir mi?

Bedende Yazılı

Winterson'dan arzulardan fedakarlığa, tutkudan ayrılığa kadar insani durumların resmini çizen, içine çeken ama kişisel kılmayı da başaran, gerçekliği şüphe götürmez bir aşk hikayesi...

Yeni Sanat Tarihi

Sanat tarihine, kapitalist modernitenin etkileri, ulus-devlet bağlamında görsel temsil biçimleri, feminizm, cinsellik ve beden politikaları gibi açılardan farklı bir yaklaşım...

Kapital'i Sahnelemek

Fredric Jameson Kapital üzerine tartışmaları yeniden ele alarak yeni bir çeviri sürecine giriyor ve çarpıcı sonuçlar çıkarıyor: "Kapital aslında işsizlik üzerine bir kitaptır."

Queer Tahayyül

"Normali", normalliği kuran normların kuruluş ve işleyiş yapısını sorgulayan, kenarda kalanı merkeze çağıran değil bizzat merkezi darmaduman etmeyi amaçlayan "kimliksiz" metinler...

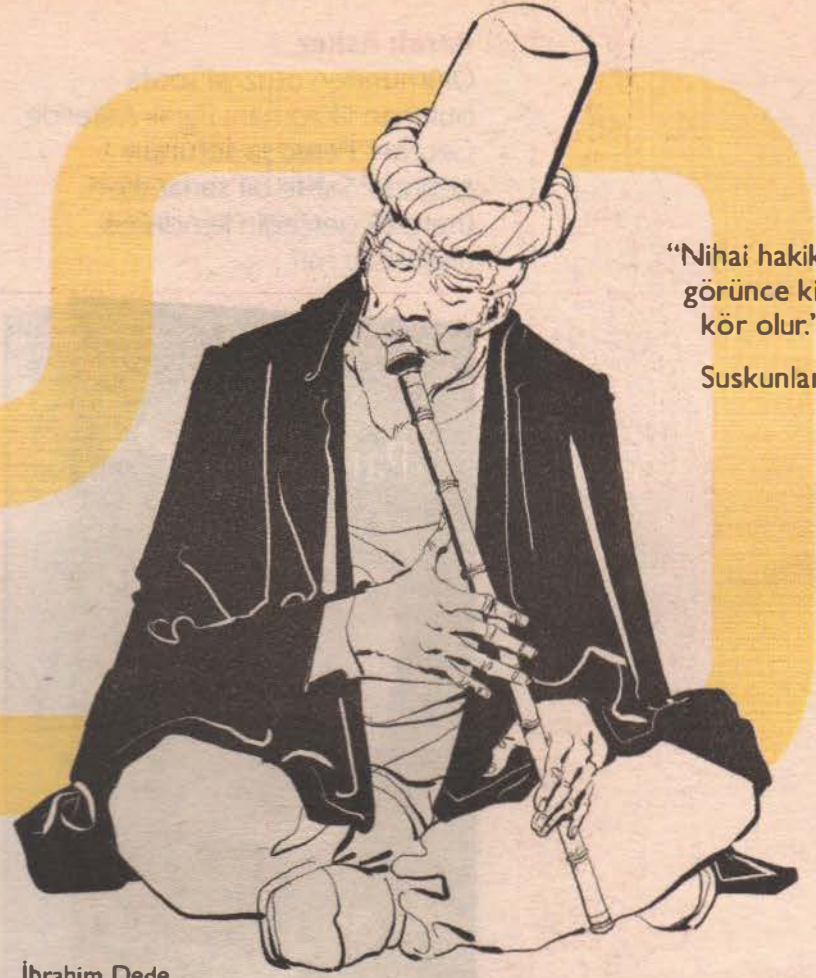
***SEL**
YAYINCILIK

"Yiğit adam
tez ölür
çünkü
hayatı
rizikodur."

Amat

Calud
(Galip Tekin)

"Nihai hakikati
görünce kişi
kör olur."

Suskunlar

İbrahim Dede
(Ercüment Morgök)

Eflatun
(Can Barslan)

"Cenneti görmemiz için
gözlerimizi açmamız değil,
belki de kapamamız gerekir."

Efrâsiyâb'ın Hikâyeleri

"Ustaların kılınc yapmak için
saatlerce dövdükleri demir
neden serttir bilir misin?"

O, insanoğluna
hemen boyun eğmez,
çünkü onların, kendisiyle
işleyecekleri suçları bilir.
Bu yüzden de ortak olacağı
günahların bedelini
ateşte dövülürken
peşinen öder."

Kitab-ül Hiyel

Arap İhsan
(Bahadır Baruter)

"İlk kez öldürdüğünde
bir değil, sanki bin kişiyi
öldürmüş gibi olursun."

Amat

Diyavol Paşa
(Hüseyin Şekerciler)

Ebrehe
(Cem Dinlenmiş)

"Zalimlerin kolları
kendi erişilmez
isteklerine göre
çok kısadır."

Puslu Kıtalar Atlası

"Akıyla değil şansıya
oynayana erkek derler."

Efrâsiyâb'ın Hikâyeleri

Kalın Musa
(Erdil Yaşaroğlu)

Uzun İhsan
(Sevinç Altan)

"Siyah
günahkârların
rengidir
çünkü
her lekeyi
saklar."

Amat

"Zayıflık
denen şey hayat;
iktidar ise
ölümdür."
Kitab-ül Hiyel

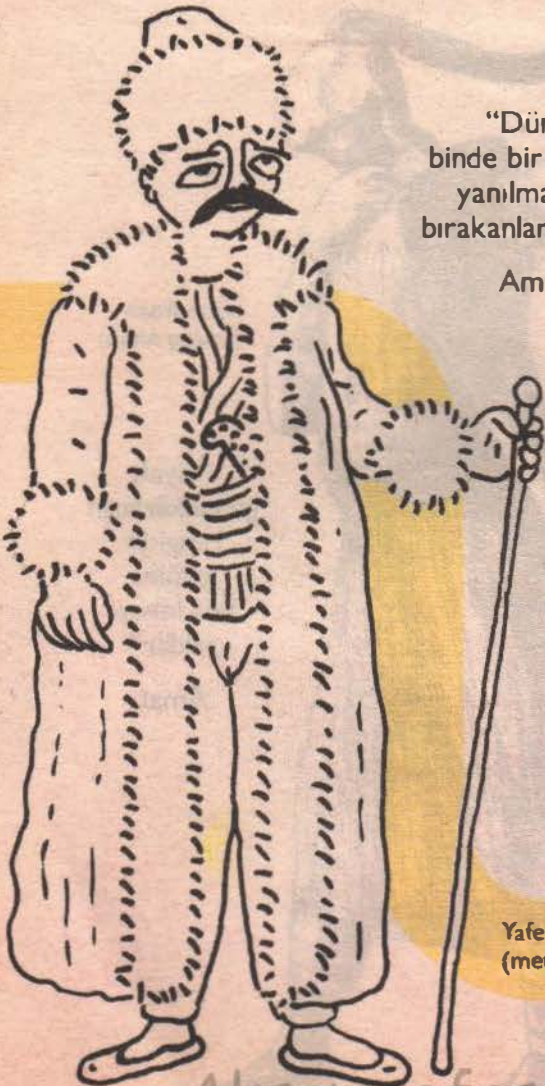
Kubelik
(Hakan Karataş)

"Senden
daha yaşlı
ve tecrübeli birine
güvenirsen,
kendine
güvenmeyi de
öğrenirsin."
Puslu Kıtalar Atlası

Alibaz
(Selçuk Erdem)

"Dünya
binde bir de olsa
yanılma payı
bırakanlara aittir."
Amat

Yafes Çelebi
(met üst)

"Gelene beyim gidene paşam deyip
büyüklerine saygı gösterir, el etek öpersen;
işte sen de gün gelir böyle muazzam bir kavuk giyer,
bey gibi yaşarsın."
Suskunlar

Hıncıryedi
(Latif Demirci)

Nuvarif
(Kenan Yazar)

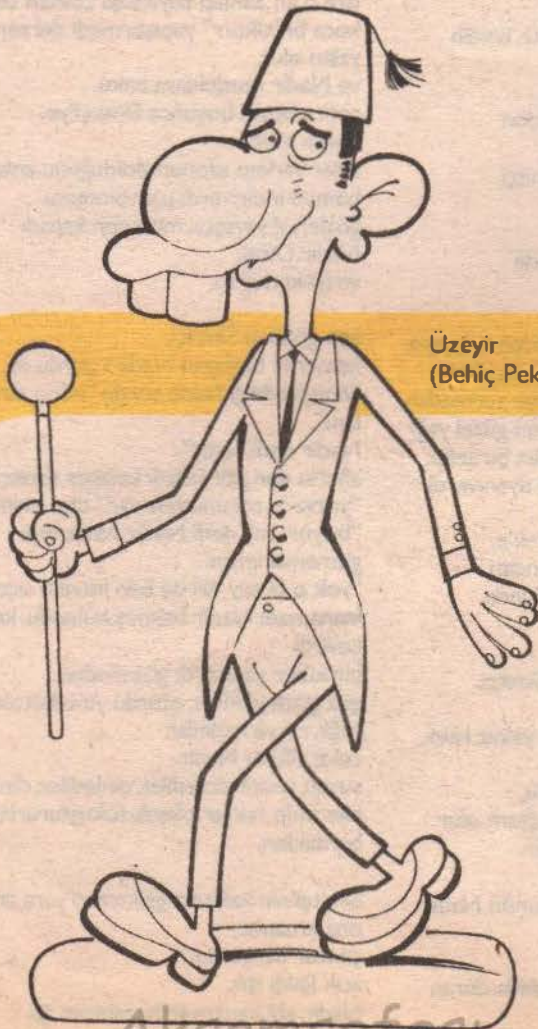
"Kin şeytanın
kahkahasıdır."
Suskunlar

Neva
(Semra Can)

"Çirkin bir şeyi
güzel yapmak
mümkündür,
ama mükemmel bir şeyi
güzel yapmak
zahmetli bir iştir."

Suskunlar

Üzeyir
(Behiç Pek)

"Benim dünyada tattığım
en büyük lezzet
hayat değil, insanlıktır.
Her zaman olduğu gibi
şimdi de yaşıyor olmanın
değil, insan olmanın
zevkini çıkarıyorum."

Efrâsiyâb'ın Hikâyeleri

Davut
(Ergün Gündüz)

YALNIZ MANDALLAR GİBİ BİR İPTE BEN YOKKENKİ EVİM

Nadir Direk, kalmış akşamdan.
şair.
tıkali burnu, ağzı açık.
uyumuş da uyanmış, eski sevgilisine âşık.
öküzler oturmuş böğrüne. sabaha kadar
cigara cin, cin cigara. acık da bira.
bikaç satır aklında yarım.
küllükte yatgeber iki öpücük.
öptü Nadir sanki yanaklarından
eski manitanın.
çektı içine verdi burnundan.
bi delikten çıktı sadece duman.
öyle ya yoksun amına koyiim dedi Nadir,
yarım kalmış akşamdan.

Ali Simitçi, bağdaş kurmuş
sorsan şarkı yazarı. pazar tezgahı kılıklı.
baktımı sadece önünü görür;
miras kalmış babacığından.
tavuk karası gözleri üstüne zimmetli
taa ana kucağından.
evi olsa anlarla dolar odalar.
kağıtlar; resimler yarım kalan şarkılar:
nasıl durursa bi şarkı duvarda, öyle.
saçları kirli, saçları yağlı. tırnakları pis.
hırpalanmış gitarı, eski, üstü çıkarılmalı.
elinde.
önünde bi defter kalın.
elinde ara sıra bir kalem.
mırıldanır ve bulamaz.
ama çok güzel arıyor bizim tavuk karası
göremese de geceleri
biliyor adı gibi.
bütün bu mağlubiyetler anne yarısı.

Simitçi aniden kaldırdı başını kucağından.
"Gelmedi mi sular hâlâ" dedi. bozdu
sessizliğini 3 çeyrek saat geçmiş
üstünden.

Nadir aldırmadı. şarkıdır, sözdür,
zırvadır başını bile kaldırmadı.
"Gelmedi mi sular hâlâ"
tekrarladı Simitçi. dedesine
sesleniy o sanki duymazdı
kulakları işi aletini
klozete düşürdüğünden beri.
yalandan bi "ne?" yapıştırdı
Nadir.
Sıkıntidan tekrarlamadı
Simitçi. 49 gün bitmiş sular
kesileli.
kimse sormamış gibi
cevap verdi Nadir. "gelme-
di sular ve altıma sıçıcım
sıkıntidan, üşeniyorum
camiye gitmeye artık".
Simitçi, nazık bir saptamayla
noktaı koyuverdi.
"kırk dokuz gündür camiye
gidiyosun yaşasaydı anacığın
ve görseydi seni, bu sefer
eminim hakkını
helal ederdi."
umursamadı Nadir
sorsan duymadı bile.
büyük sessizlik yağlı,
cilveli kadınlar gibi
oturdu kucakları-
na yine.

şarkıya tutuldu Simitçi.
geçirdi aklından
son 18 günde olduğu gibi
yalnız mandallar gibi
bir ipte ben yokkenki
evim/ çıkarken unuttuğum
anahtar./
yalnız mandallar gibi bir
ipte ben yokkenki evim/
çıkarken unuttuğum
anahtar./
"cin nerde lan"
yalnız mandallar gibi
bir ipte/
"şş kaldı mı cin"
/ben yokkenki evim,
çıkarken unuttuğum/
"Aliiii!"
/anahtar/
bıraktı düşünmeyi,
bırakmadı küstü sanki Simitçi..." dolaba
bak bana değil".
bi tek, ateşte yemeği unuttum demesi
eksikti Nadir Direk'in kalkarken yerinden.
/yalnız mandallar gibi bir ipte ben/
"yok olm burda cin".
/yalnız/ "bok iç o zaman Nadir afedersin
ama bokumu iç".
"haa buldum buldum tamam".

penceresi yok ki baksınlar:
gelsin bu sular gelsin,
gelsindi ve hepimize aksaray.
masa hazır yemek için.
kimin nereye oturacağı belli. yalandan
geniş bahçede yeşil çimenin üstünde
çıplak ayaklar
ve ayakları büyük tahta masanın ceviz.
Bütün bardaklara vurdu çatalıyla Simitçi.
"en son ne zaman kustun Nadir Direk?"
Nadir gazete kağıdından peçetesini
gezdirdi ağzında.
"en son ne zaman kustum."
bütün ışıklar sönuverdi içinde birden
böğrüne oturdu Nadir'in. bildi çünkü
ne zaman kustu en son.
Saliha'nın evinde
çok kaçırınca votkayı gecenin sikinde
kusarak uyandı aşkı ömrü 4 senenin
yanında.
bir eli alında
bir eli elinde Saliha'nın.
"ah" demiş bulundu Simitçi'ye.
kaşları bir; kaşları havada.
neşesiz sırtı Simitçi baktı Nadir'in
yüzüne.
Nadir önce fasulyeyi attı ağzına
sonra ezberlemiş gibi yazıverdi bi kerede
en son şiirini
yoğurdu gazete kağıdına.

/Saliha. bütün bu atlar senin olaydı da
binmeyeydim birine bile.
binlerce bebe doğdu görmedim seni hâlâ.
her gece üzülüyorum diyemem.
ama her gece gücüne gidiyo.
hele bi de bi elbise alıydın.
etiketini yırtıp geçirdiydin üstüne.
aynaya değil de bana bakıydın
aynaya değil de bana bakıydın.../

Simitçi kıskanarak izledi Nadir'i.
gözlerini alamadı. lokmasını yutamadı bi
şarkıyı bitiremeyişinin
ondokuzuncu gününde.
Nadir eski peçetesi yeni müsveçesini
kadadı orta yerinden. cevapladı Simitçi'yi
istediğinden değil tabii ki nezaketten
"uyurken kustum en son, Saliha'nın evinde.
balıkçı güvertesi kustum sanırsın karides-
ler; ahtapotlar. deniz atları yerli yerinde."
Atıyor tabii ağaç süsüyor Nadir Direk...
kokoreç kustu, leş.
bu konu değişsin yine bana kurşunlar: sıkı
Nadir uyduruk bi soru yeter ki yemekte
konuşsunlar:

"sen en son ne zaman bisiklete bindin
Ali Simitçi?"
"hiç binmedim" dedi Simitçi.
"ah" dedi Nadir "nerde büyüdün
çocuk sen?"
"odamda" demiş bulundu Simitçi
son nefesini verdi sanki.
sessizce anlaşarak sustular.
canlar aciz cümleden. fasulye de
iyi pişmemişti zaten.

uyanmadılar hâlâ. ikisi birbirinden habersiz
sessiz odanın orta yerinde elli bir günün
sonunda geliverdi sular kimseye sormadan.
bütün musluklar açık. başladı en güzel yağ-
mur bulutlardan diil borulardan bu sefer.
gece yarısı eve biri girmiş gibi uyanıverdi
simitçi.
sese baktı bi sonra Nadir Direk'e.
kalktı ayağa koşarak çıktı salondan.
"uyaaaaaan" diye bağırılmış bulundu.

gözünü açtı.
çırılçıplak duruyo karşısında Simitçi.
omzunda havlusu.
daha ne olduğunu anlamadan yalnız kaldı
salonda Nadir
sanki pazar günü ilkökul avlusu.
can havliyle "sen yıkanırken sıçsam olur
mu Ali" diye bağırıldı arkasından.
cevap vermedi Simitçi
duymadığından değil diye düşündü Nadir.
haklıydı da.

akan suların karşısında hayranlıkla duran
Ali Simitçi, heyecanlıydı.

bi cigara yaktı önce, sonra elini uzattı suya.
belli ki çok soğuk. çekiverdi aniden.
bi nefes çekti cigaradan
havluyu yere bıraktı.
o esnada Nadir tuvaletin ışığını kapamış
bulundu dışarıdan.
tavuk karası Simitçi'nin etrafı sarıldı
karanlık.
adımını atmasıyla küvete "lan!" kayıverdi
yer ayaklarının altından.
kanayan kafasından akan kanlar sularla
beraber akıyor delikten
güzel bir sırtış yakıştıverdi yüzüne.
açıldı ışık. açıldı kapı girdi Nadir.
ne kadar çoksa kan o kadar telaşlandı.
kaldırmaya çalıştı Simitçi'yi omuzlarından.
istemedi, düştüğü gibi kaldı küvette sanki
muzaffer bir kumandan.
sormadan gidiverdi sular birden.
işte o an Simitçi bayılmayı çoktan seçti.
koca bi "siktirr" yapıştırmadı dersem
yalan olur.
ve Nadir musluklara baktı.
sonra boylu boyunca Simitçi'ye.
sonra sifona.
sular varken sifonun dolduğunu anladığı an
hemen indiriverdi pantolonunu.
gözlerini yavaşça, memnun kapadı
Nadir Direk
ve iyi ki doğdu.

açtı gözünü Simitçi.
kemerini bağlayan Nadir'i gördü ilk.
Simitçi bildiği halde sordu "sıçtın dimi
lan?"
Nadir dedi "evet".
afferin der gibi salladı kafasını simitçi.
"yalnız bi sorunuz var." diye ekledi.
"biliyorum" dedi Nadir; hastaneye
gitmemiz lazım."
"yok o bi şey diil de ben küvete sıçtım."
inanamadı Nadir bakmış bulundu. kafasını
çevirdi.
bir küfür yapıştırdı güzelinden.
göz göze geldiler. oturdu yine kucaklarına
yağlı, cilveli kadınlar:
çektı sifonu Nadir:
suyun sesini dinlediler; dinlediler; dini bitti.
ellerinde rakılar olaydı, tokuştururlardı
bardakları.

Simitçi'nin kafasına gelince. o yara artık
ona emanet.
çıktılar banyodan.
açık kaldı ışık.
Nadir; abi kapatıver bi zahmet.✱

www.domingo.com.tr
facebook.com/domingo.yayinevi
twitter.com/domingokitap

domingo

2011 yılında genç yaşta yitirdiğimiz Didem Madak'ı kendi kaleminden ve kadın şairlerin kaleminden okuyarak özlemle anıyoruz...

Didem Madak'ın yıllar önce ÖKÜZ dergisine anlattıklarından...

Hayat hikayelerine bayılırım. Ben toprağa 36 numara ayaklarıyla basan, biraz şaşkın bir kadıyım. Tuhaf bir masal.Yerde ne var yer boncuk, gökte ne var gök boncuk, işte ortasında ben varım. Hayatım uzun süren bir şaşkınlıktan ibaret olacak sanırım.

Uslu, içine kapanık bir çocuktum ben. Ancak nedense birdenbire olmadık şeyler yapardım. İlkokul 1. sınıftayken evden kaçtım mesela.

Lisenin bahçesine gidip ayaklarımı kırmızı balıklı havuzun içine so tım. İğde ağaçları vardı bahçede bir de. Beni akşama buldular. O gün annemden yediğim dayak beni epey idare etti. 18 yaşına kadar bir daha evden kaçmadım. Sonra 18 yaşındayken bir daha evden kaçmaya karar verdim. Babama hitaben artık büyüdüğümü ve diğer bazı ehemmiyetli hususları belirten bir mektup yazdım. Sanırım kırmızı balıklı havuzu özlemiştim.Ancak bu kaçışında bir daha eve dönmedim. Hatta evlenip kaçarak evlenen ilk şehirli kız unvanını aldım.

Yine ilkokuldayken, bizim sınıfta hep şımarık zengin çocukları vardı. Müstahdemin oğlu da bizim sınıftaydı. Onu hep iter kakardık. Çok ezik ve sessizdi. Bir gün işi iyice azıtip onu köşeye sıkıştırdık ve

mataralarımızdaki suyu afasından döktük. Soğuktu. Üşümüştü ve titriyordu. Birden gözlerim onun kapkara, kocaman ve acı çeken gözleriyle karşılaştı.Afalladım ve kalakaldım. Eğer şairler birdenbire şair oluveriyorlarsa ve ben de eğer bir şairsem, işte o gün şair olmuşumdur kesin. Belki o kara ve kocaman acıdan özür dilemek için yazıp duruyordumdur.

13 yaşındayken annem öldü. Hani bazı insanlara isimleri çok yakışır ya, işte annem o insanlardandı. İsmi Füsün'du.Annemden bana kalan tek miras bir sihirdir. Onu ne zaman özlesem hep bir şiir yazdım.

Çocuk romanlarını çok severim. Özellikle Uzunçorap Pippi'yi. O benim kahramanımdır. Çilli, kırmızı saçlı ve palavracıdır. Bir gün hayatımı hiç nokta konulmadan yazılmış bir çocuk romanı olarak yeniden kurmak istiyorum. Belki her noktanın bir süre sonra kanayan bir virgüle dönüştüğünü bildiğimden.Aniden şiir yazmayı bırakıp, çocuk romanı yazmaya karar verebilirim. Zaten hiç prensibim olmadı benim. Bazen "Bak kızım şu üç günlük dünyada senin de bir prensibin olsun, bak elaleme nasıl prensip sahibi" diye nasihat ediyorum ama olmuyor. Olamıyor. Dolayısıyla şiir yazmak gibi bir prensibim yok. Derdimi anlatmaya çalışıyorum ben. Patates baskısı yaparak derdimi anlatmam mümkün olsaydı, kuskusuz öyle

yapardım. Hem eğlenceli olurdu böylesi. Hem daha az zarar verirdim kendime.

Pek çok işte çalıştım. Sekreterlik, anketörlük, pazarlamacılık, tezgahtarlık... Hepsinden de istifa ettim. İstifa etmeyi çok sevmişimdir hep.Tam benim tarzım. İstifa etmek kendimi çok asil hissetmemi sağlardı. Bence herkes en azından bir kere şöyle anlı-şanlı istifa etmelidir.Tavsiye ederim.

Boşandıktan sonra bir bodrum katında yaşamaya başladım. İkide bir su basardı orayı. Ben de eşyaları bir kenara toplar, sabırla pis suyu boşaltır ve Tanju Okan'ın 'Kadınım' şarkısını mırıldanırdım. "Sevdiğim o kadın yok artık bu evde" pis su boşaltıp ev temizledikten sonra, sevdiğim o kadın olurdu ben yine. Kendimi iyi ve güçlü hissederdim. Çapkın hayallerin çirkin ördeğiydim ben orada. Öyle çok mutlu oldum ve öyle çok acı çektim ki özgeçmiş falan hikaye, benim orada geçirdiğim üç yılda en özlü geçmişim saklı. Bir insanın hayatındaki en özlü şeyin, delirmek olduğunu fark ettim ben orada.

Tam artık hayattan istifa edip, kendimi hepten asil sanacağım sırada oradan taşındım.Taşınmam gerekti. Kapiya kimin olduğunu bilmediğim şu iki dizeyi kurşunkalemle yazdım: "İrmağında başımın döndüğünü yıllardır geçtiğim her yerde benden bir şeyler kaldı"

En hakiki acı çocukluktur bayım!

Der gibi konuşuyordu dizelerinde Didem. Gibi değil aslında, tam da öyleydi. Çocuk değildi belki annesini kaybettiğinde ama çocukluktan ergenliğe geçtiği bir dönemde; on üçünde annesi Füsün'u kaybetmişti. Didem'in kızı Füsün da üç yaşında annesini kaybetti. Bazı durumlarda anneden geçer acı. Didem'in ağrısı da sirayet etmişti kızına. O nedenle büyümeye duracak telaşla, hızla büyümeye çalışıyordu.Ya da annesine,

Annesi öldüğünde büyümeye duracak telaşla, hızla büyümeye çalışıyordu.Ya da annesine, yattığı yerden büyüdüğünü göstermek istiyordu. Belki zamana meydan okuma da denebilir buna.Annesi onun büyümesini görememişti, o da kızının büyümesini göremeyecekti. Hissetmişti muhtemelen. Şairler bilirler ve hissederler. O yüzden "yanm kalan şiirlerini, yanm kalan işlerini yanm baş ağrısıyla" tamamlamaya çalışıyordu.

İnsanın bir yeri yarım kaldığında, o yarım kalan yerin acıması olağandır... Didem'in bir kere annesi ölmüştü. (O kaç kere öldü bilmiyorum.) Ve yarım kalmıştı her şey.Ya da sekteye uğramıştı. Belki hırçınlığı biraz bundandı ama en çok da ezilen, haksızlığa uğrayan kişilerin mağduriyetinde hırçınlaşıyordu. Gördüm, öğrendim. Dik durmanın ustasıydı; eğlip bükülmezdi kimsenin önünde. Tecrübe ettim, hem kendisinden hem de şiirlerinden.Velhasıl bizim mahallenin bıçkın ve yürekli kızı, has şairiydi.Yol açıcıydı. Onun deyimiyle ahabap istedi ve gitti.Oyun bitti.

Şimdi izi kalmış çillerinden öpüyorum seni.

Deniz Durukan

Küçük bir kız çocuğu...

Didem mutfak penceresinden tüm çıkmaz sokaklara, şehirlerin alabalığından kendi yatağına, ölümle yaşam arasında küçük bir kız çocuğu gibi gezinebiliyor. Kuytu ve derin boşlukları anılarıyla seçebilme gücüne sahip, gördüklerine dokunabilen biri.

Onunla bir ikinci vakti buluşup kahve içmek ve susup hangi satırları içinden dizdiğini hissetmek isterdim... Belki kahvenin yanında duran küskün kurabiye üzerine aynı gülümseyişle bakışırdık. Yaşamıyla yazdıklarını onaylayan aç şair var ki?

Umay Umay

Hayatımı hiç nokta konulmadan yazılmış bir çocuk romanı olarak yeniden kurmak istiyorum.

Sonra içime ve hatta dışıma kapandım. Küsmek gibi bir şey. Bir çeşit gölge fesleğeni. Bir çeşit olmayan hayat. Zaten hiçbir şeyi kararında bırakamamak ve ortasını bulamamak gibi bir sorunum var benim. Epeyce göçebe yaşadım, sadece iki valizim oldu. Bir yığın insan tanıdım. Ama hep yalnızdım.

Herkes nasıl oluyorsa kafasının içinde dolaşan kırk tilkinin kuyruklarını birbirine değdirmemeyi başarıyor. Bende bir kısa devre durumu var; organizasyon bozukluğu.

Hay Allah, Mustafa Topaloğlu gibi konuşmaya başladım. Ama bu işime geliyor biraz, beni eğlendiriyor. Prins Mizkin'in dediği gibi "Budala olsaydım, budala olduğumu düşündüklerini anlar mıydım hiç."

Bütün bu karışıklığın üstesinden gelmek için şiir yazıyorum. Benim gibi sağı solu belli olmayan biri için ve bir göçebe için şiir iyi bir yol arkadaşıdır. Yerini yedi kat dibine de gitsen, göğün yedi kat üstüne de çıksan seninle gelir. Şiir imkansız bir şeydir; mümkün değildir; çaresizdir. Bunu hissediyorum ben hep onda kendi umutsuzluğumu buluyorum.

Hani Yılmaz Güney'in "Umutsuzlar" diye bir filmi vardır. Hani Filiz Akın balerindir. Fırat ya aşkı ya silahı seçmek zorundadır. Aşkı seçer ama vurulur. İşte ben şiirlerimde Fırat'ın vurulduğu sahneyi yazıyorum.

Gelinciklerle dolu tarlalara baktığımda üzüntüsünden kan tüküren Allah'ı görüyorum. Aslında bir tür veremli kız şarkısı söylüyorum, herkes bunun şiir olduğunu düşünüyor: Ne yapayım, aşkın başka türlüsünü bilmiyorum.

Dergilerde falan bazen okuduğum şiirler öyle süslü ve özenli ki, bazen utanıyorum. Ben herhalde gündelik hayatımda süslü bir kadın olduğumdan, şiirlerimi süsleyip, saçlarını tarayamıyorum, vakit olmuyor. Benim şiirlerimin öbürlerinin yanında hamamdan çıkmış ahretlikler gibi bakımsız durduklarının farkındayım. Bu yüzden sanırım hep acemi bir şair olarak kalacağım. Zaten hiç oturup şurasını şöyle yazayım, hatta şurasına bir kuş kondurayım diye düşünmüyorum. Yazıyorum sadece.

Ayrıca o güzel ve süslü şiirler aynı bizim köşe başlarındaki Noel Baba'lara benziyorlar. Pamuk sakalları, doğulu ve esmer yüzlerini saklayamıyor bir türlü. Yine de tonton ve şirinerler tabii. Ben yine de komşu teyzelerin rüyasına giren nur yüzlü, ak sakallı dedeyi daha esaslı buluyorum. Gaipten gelecek her türlü haberi dikkatle dinlemek lazım geldiği kanaatindeyim.

Edebiyat dünyasında neler olup bittiğinin pek farkında değilim. Dergileri de elime geçtikçe okuyorum. Mutlaka iyi şeyler oluyordur. Kendimi

edebiyat dünyasına ait hissetmiyorum. Ben daha kıyıda köşede bir yerdeyim. Zaten son üç senede genelde Peygamberler Tarihi, Gazali, Arabi, Şeyh Galip, Mevlana falan okudum. Bu yüzden son dönemde bir edebiyat okuru bile sayılmam. Ama beni en çok etkileyen şairlerden biri Edip Cansever'dir. Bir dönem kendimi Cemile Hanım yerine koyup mektuplar yazdım. Ancak Hilmi Bey yeterince Hilmi Bey olmadığından, vazgeçtim mektup yazmaktan ona.

Kadınlar hâlâ bezik oynuyorlar mı bilmem. "Her şeyi gördüm, içim rahat" diyebilecek kadar iyi bir şair değilim. Ben "eh bir şeyler gördük işte" diyebiliyorum sadece. Son dönemde elimden geldiğince bir hanımefendi gibi davranmaya çalışıyorum. Okulu bitirip hayata atılacağım artık. Hukuk Fakültesi son sınıftayım. Ben de çilemi bu şekilde dolduruyorum işte.

Kedileri çok severim. Sokakta geçenlerde bir tane gördüm. Siyah, uzun tüylüydü. Göğsünde beyaz bir leke vardı. Bembeyaz, pos bıyıkları vardı. Aynı Nietzsche'ye benziyordu. Alıp eve getirsem, teyzem istemezdi herhalde. Üzgünüm, Nietzsche sokakta kaldı.

Yürüyen merdivenlerden korkuyorum. Ben gideceğim yere kendim giderim. Ne münasebetle kayıp gidiyor onlar. Anlatabileceklerim şimdilik böyle, çok eğlendim teşekkürler. 🌟

Şiirin pulbiberi...

Koyu kırmızı bir gece açtım şimdi ikimiz için. Didem, kız kardışım. Boğazımdaki düğüm açılıns diye... Günlerdir dilimde dönüp duran sözcükler dağılıns diye... Füsün da bir masalda gezdiresin diye Ada'yla... Kız kardeşini...

İç sesini dış ederken sen, ben seninle çok söyleştik. Yanı başımdan geliyor gibiydi sesin. "Ütüsüz ve buruşuk" geliyor gibiydi sesin. Sana inandım - hep. Bir kere gördüydüm yüzünü, elini sıkıyıldım bir kere. Kısacık. Upuzundu. Ne söyleyebilirim ki "bir Ah'dan başka."

Sözcük cambazı. Ayrıntı avcısı. Ağnılı zeka fırlıdağı. "Üzümlerden ayn bir üzüm". Bak işte dipdiri hayatın. Sayfada.

Seni okurken iki sözcük: "samimiyet ve cesaret". Seni okurken "paldır küldür" bir hayret. Pirinç taneleri,

grapon kağıtları, konfetiler. Masallar, filmler, şarkılar. "İllegal bir yağmur" seni okurken. Kara mizah, dikenli dil, çamurlu yol. Birden neşe. Nanikçi bir kızgınlık.

Seni okurken kadınlar sonra... "Pazen gecelik giymiş bir anne", Işıl, Kalbiye, Aylâ Abla, Pollyanna, Zeyna, Anna Karenina, Emily Dickinson. Çorba pişiren, ekmek kızartan, bulaşık yıkayan, çatlak topuklarını gösteren, semt pazarından alışveriş eden, "puf böreği gibi tambik elleriyle kabak seçen", reçel yapan, gün şte nane kurutan, eskiyen giysileri yamayan, "bi ters bi yüz kazaklar" ören, yer silen kadınlar. "kamabahar kızartmayan", "başroldeki" kadınlar değil; irmikleriyle pembeleşen "figuran" kadınlar.

Sıkı okurlarından biri olarak, seninle çok gönendim Didem. Seninle çok ağladım. Seninle çok haytalık ettim. Hem sen de söyledin zaten: "Aklim başımda olsaydı şiir yazmazdım."

Gonca Özmen

Ah!

Didem deyince içime o ağaçtan bir ah düşüyor. O, sonsuz büyüme isteğiyle içime sığmıyor, sonunda ben ah oluyorum. ah! Eskiden ara ara, sen gidip biz azaldığımızdan beri sık sık, gün içine yürüyüp gece doğunca, boğazımızı sıkan el üstümüzden çekilince, kuytunda ah'larını ah' laımla konuşturuyorum. Yarana bakıp yaramı sevmeye çalışıyorum. Diyorsun ya, güçlü bir el silkeledi beni sonra sanırım tanrının eliydi, sayamadım kaç ah döküldü dallarımdan... Silkelenmekten sersemlemiş ruhumun kucağına bir ah da senden düşecekmiş. Bunu hiç hiç hiç bilemezdim.

İzmir - İstanbul gelgitli hayatlarımızda, sen ütüsüz bıraktığın, ben ütü tutmazlığını geç fark ettiğim ruhlarımızla hep teğet geçmiştik birbirimize, karşılaşmaların incelikli merhabaları dışında. Bir ikiz fotoğrafta buluşmuşuz bir de, sanmam bundan haberin olsun. Gazi Kadınlar; Mülkiyeliler, doksanlı yılların başları... aynı masada aynı insanlarla, farklı zamanlarda dikdörtgenin aynı köşesini tutmuşuz bilmeden, duvar yanı. Sen yüzünü gizleyerek açık etmişsin yarayı, ben yüzümü açık ederek saklamışım. Barthes görse neler okurdu bu fotoğraflardan? Ben tedirginlik ve iğrettilik okumuştum. Bu fotoğraflardan sonra mı sana aynı bir yakınlık duymuştun? Kızkardeşlik düğümünü o vakit mi aklıma atmıştım? İnsan bilir; iç içeliği, yan yanalığı; karşı karşılığı bilir. İnsan birbirini yoksulluğu, yoksunluğu, yoksuzluğundan bilir. Öyle bilip öyle sevdim seni, sendeki şiiri.

İstanbul'dan İzmir'e büyük dönüşümden sonra hayatıma giren ortak dostumuz Şükran Yücel haberci kuşumuz oldu. Senden bana, benden sana müjdeli haberler... Didem hamile, Füsün geldi hoş geldi, Füsün büyüyor; anne telaşlı sevinçli... Sonra bir gün başka bir haber... Yer insanın altından nasıl çekilir bunu biliyorum ben. Defalarca çekilmişliği, karanlığın kuyularına almışlığı var beni. Ama her sefer ilk kezmiş gibi... Tanıyorum bu tekinsizliği. Sonra korkak sorular; kırık dökük yanırlarla Didem'in gölgesi, iç sesiyle geçen aylar. Son haber Müjde'den geldi: Ah!

Ben şimdi diyorum ki bir ahlat ağacı bulup, senin için bir defa olsun sanılmalı. Dikenleri batsın ağacın, ah diyelim ah!.. Bu, tanrıya da iyi gelir. Kapatıp gözlerimizi oturup toprağa sesi dinleyelim, ağaca emanet ettiğin sesini... Gel! Ahlar ağacından sen de biraz meyve topla.

Asuman Susam

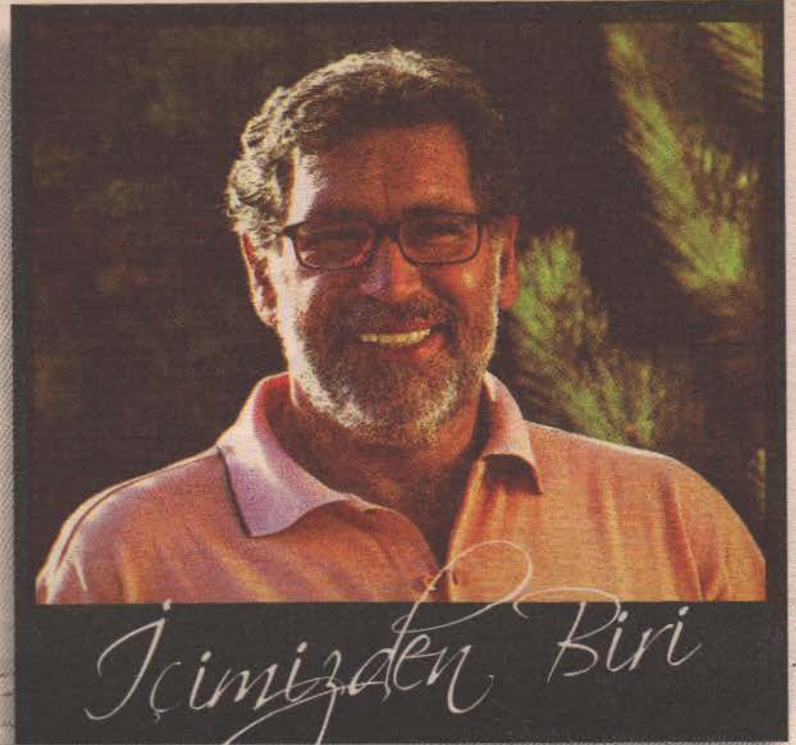
Anlatarak bitiriyorum hayatımı...

"Uçurumlarda tenzilât" oranının bunca artması muhtemeldir ki geride kalanlarla ilgili olduğu kadar, vaktinden erken göçenlerle de ilgili. Onlardan biri de, kontrolsüz şekilde çoğalan hücrelerine yenik düşen, "son şiirini yazmaya cesaret edememiş bir şair": Didem Madak. "Anlatarak bitiriyorum hayatımı" diyen bir şairi, daha neler söyleyecek diye beklerken kaybettik. Didem Madak gideli, daha az biliyorum ben, "başka nasıl bitirilir bir hayat" ... Böyle geniş yakalı bir şeyler taşıyayım istiyordum oysa üzerimde, Madak'ın şiiri gibi... Pippi Uzunçorap'a tevellüdüm tutmadığından yetişemedimse de Madak'tan öğrendim bir zenciden de prenses yapılabileceğini. Ve dahi Ayşegül serisiyle geçen çocukluğumun dünyaca ünlü bir balerin olmamla nihayeteceğine olan inancımı kaybetüğimde teselliyi Madak'ın şiirinde buldum. Bedenimden yükselen yanık plastik kokusundan bir balerin çıkacağına ikna etmeye çalıştığım herkesi, upki Didem Madak gibi bu bedenin plastikten olduğuna, kırılmayacağına ikna etmeye koyuldum bir süre sonra. Oksitlenmenin plastik materyallerde yaşanmayacağı bilgisi için çok geçti. İlk oksit tadı değilse de Didem Madak'ın öldüğü gün ağzıma çalınan, daha az güzel bir dünyadan yükselen metan gazını her hücremden hissettim. Acının katı, sıvı ama en çok da gaz halini Madak'ın şiirine borçluyum bu yüzden.

Bazı kadınlar çiçekli bir düğün davetiyesinden daha fazladır. Saksılar için de uygun değildir onlar. Söyle cam kenarında suya ve güneşe pek düşkün saksı çiçeklerinden değildirler: Öyle kendiliğinden, öyle sahibi bir tavra bürünürler ki, onlar nerede yeşerse, doğru yerin orası olduğuna ikna olursunuz. Hatta öylesi bir kadından söz ederken bunları söyleyecek haddi ararsınız kendinizde. Varlığına ve dünyanın orasına burasına ilâştirdiklerine hayretinizden belki... Az kadındır onlar. Daha çok insan, daha çok geniş yakalı birer palto kış günleri için. Masanın ahşaptan olanıdır onlar. Olur olmaz yerlerde boy veren böyle kadınlar hayrettan fazlasını hak eder; bolca sokak, fazlasıyla kedi, yaseminlerle dolu bir balkon, mustakim mahalle, haddinden fazla söz, hadi bir de saçları için bir "Kızıldarlı rılsı". Ama biçimsiz hücreleri asla! Sevinmekle ilgili bildiğim az şeyi de ondan öğrendiğimdendir ki, "güller şu sıra hiç konuşmuyor" baylar bayanlar...

Didem Gülçin Erdem

Fotoğraf: İsa Çelikk

ENVER ERCAN

- 1958 yılından beri aramızda.
- **Doğma büyüme İstanbullu.**
- Kova burcu insanı.
- **Yakınları ona "Enverico Ercanni" der.**
- Şair, dergici, yazarlar sendikası başkanı, kıllı, şakacı, şirin.
- **1990 yılından beri Varlık dergisi'ni yönetiyor.**
- Çıkardığı Yasak Meyve şiir dergisi geçenlerde 10. yılını kutladı.
- **Şiir yazmayı sevdiği kadar, şiir yazarları da sever.**
- Şiirin gece bekçisi.
- **Et yemeye bayılır, bilhassa Adana kebab yemeye bayılır ama her yemeğe gittiğinde "ben et sevmem" diye konuşmaya başlar.**
- 40 yıl boyunca günde 2-3 paket sigara içti, iki ay önce şak diye bıraktı.
- **İçkiyle arası yoktur. Diet kolayı sek içer.**
- Brokoliden nefret eder.
- **Hediye gelen ya da evde duran şarapları sokaktaki şarapçılara dağıtır.**
- Moda onun için çoğunlukla Vakko'dur.
- **Mavi ve kahverengi tonlara bayılır.**
- Kumaşın kalitesine çok önem verir. İyi kumaşı 500 metreden tanır.
- **İndirimleri bilfiil takip eder.**
- **Moda ile ilgili hemen her şeyle ilgilenir.**
- Marka saat, marka kalem sever.
- **iPad kucağında yaşar. Elinden almak isteyenlere korkutucu gözlerle bakar.**
- En sevdiği film: The Man From Earth'dür.
- **Kızı Özge'ye çok düşkündür.**
- Vefalıdır, dosttur, hoş sohbettir.
- **İyi ki vardır, iyi ki karşılaşmışsızdır.**

İmza: Bir OT

SEZAI KARAKOÇ

II. YENİ SERÜVENİNİ ANLATIYOR

II. Yeni ismini *Muzaffer Erdost* koymuştu. Ben II. Yeni adından pek hazzetmemiştim ama İlhan Berk bu ismi sahiplenip, hatta "II. Yeni benim" demişti.

Bir araya gelişimizi anlatayım. Zaten *Cemal Süreya* sınıf arkadaşım. Biz dördüncü sınıftayken *Ece Ayhan* başladı Mülkiye'ye. O zamanlar *İlhan Berk* Ankara'daydı, öğretmenlik yapıyordu. *Gülten Akin*, yanımızdaki Hukuk Fakültesi'ndeydi. Lise arkadaşım *Seyfettin Başçılar*, Ziraat'teki *Muzaffer Erdost*, Ankara'dalardı. Sonradan *Orhan Duru* geldi. *Seyfettin Başçılar*, *Orhan Duru*'nun öykülerini getirmişti, o ve *Cemal* zevkime güvenirlerdi. *Orhan Duru*'yu yetenekli bulmuştum. Zaten yazmaya devam etti sonra da. Öykünün ismi: 'Sigaramın Dumanı İğriTüter'di.

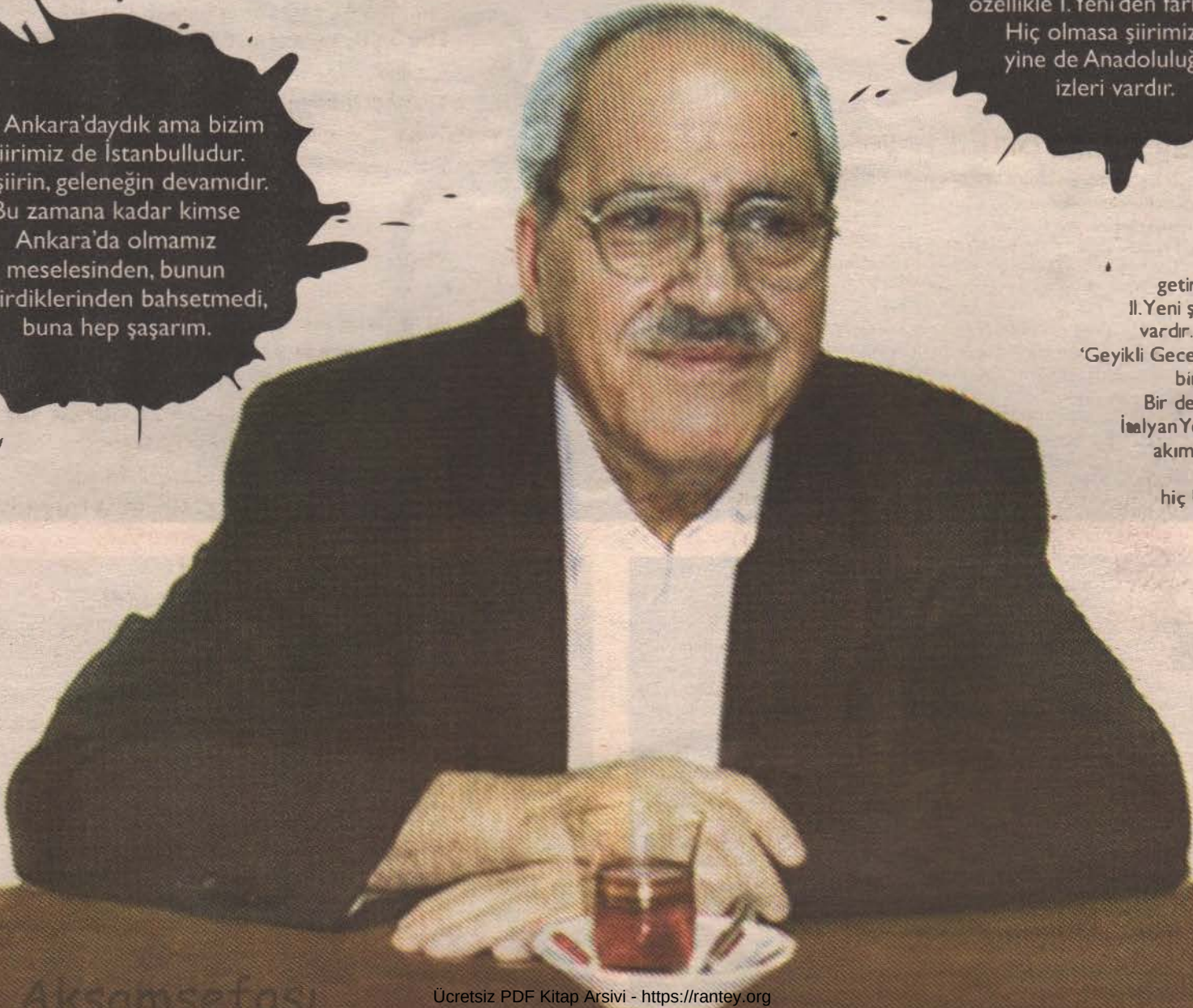
Balkon şiirimle başlatıyorlar II. Yeni'yi. Onu bir yerde *Cemal* yazmıştı, ondan öyle söyleniyor. Ama o şiir 1957'de yazılmıştır, oysa mesela *Turgut Uyar*, 'Geyikli Gece'yi daha evvel yazdı. II. Yeni özellikleri taşıyan 'Monna Rosa' da daha evvel yazılmıştı. Bence II. Yeni'yi 1953'ten başlatmak gerekir.

II. Yeni'yi, I. Yeni'den ve diğer akımlardan ayırmak istersek, şöyle özetlenebilir: Ankara'dayız. Şiirin beşiği hep İstanbul oldu. Evet. Anadolu'da da çok şair vardı, şiirler yazıldı ama merkez İstanbul'du. *Servet-i Fünûn*, *Fecr-i Ati*, *Milli Edebiyat*, hepsi İstanbul merkezlidir. Türk edebiyatında, *Nesimi* ve *Fuzuli*'yi dışarıda tutarsak, ki onlar da İstanbul'un henüz *Divan Edebiyatı*'nın merkezi olmazdan evveline tekabül eder, şiirimizde başat bir Anadolu şair göremeyiz. II. Yeni bunu değiştirdi. Bir nevi Ankara ekolüydük biz. Kimimiz okumak için, kimimiz çalışmak için gelmiştik. Yine de derin bir kırılma değildir bu Ankaralı şiir.

Hepimiz yüksek tahsilliydik. Bizden önce çok fazla yüksek tahsil yapmış şair yoktur Türk şiirinde, bu yönüyle özellikle I. Yeni'den farklıydık. Hiç olmasa şiirimizde yine de Anadolu'nun izleri vardır.

Biz Ankara'daydık ama bizim şiirimiz de İstanbulludur. O şiirin, geleneğin devamıdır. Bu zamana kadar kimse Ankara'da olmamız meselesinden, bunun getirdiklerinden bahsetmedi, buna hep şaşarım.

Ama bence II. Yeni'nin asıl getirdiği, sinemadır. II. Yeni şiirinde kamera vardır. *Turgut Uyar*'ın 'Geyikli Gece'si baştan sona bir hikâye anlatır. Bir de II. Yeni, aslında İtalyan Yeni Gerçekçilik akımından etkilendi ama bunu da hiç kimse yazmadı.

Bizi bu dünyaya getiren leyleklerin hatırına diyerek.

Kuşların kırlarda bayırlarda olanına da şehirlerde olanlarına da şapkamın ucuna uzanarak selam ederek.

Balkondaki ortanca saksısının bir kenarında yabani bir semizotu bittiğinde sebebini onlardan bilerek.

Gökyüzünde bir kez olsun bir sığırık sürüsünün dansına denk gelmenin hayretini gördüğüm için şükrederek...

Karaköy'ün karabataklarının gözlerinin zümrüt yeşiline olan sevdamin Liz Taylor'ın gözlerine olduğu kadar büyük olduğunu bilerek.

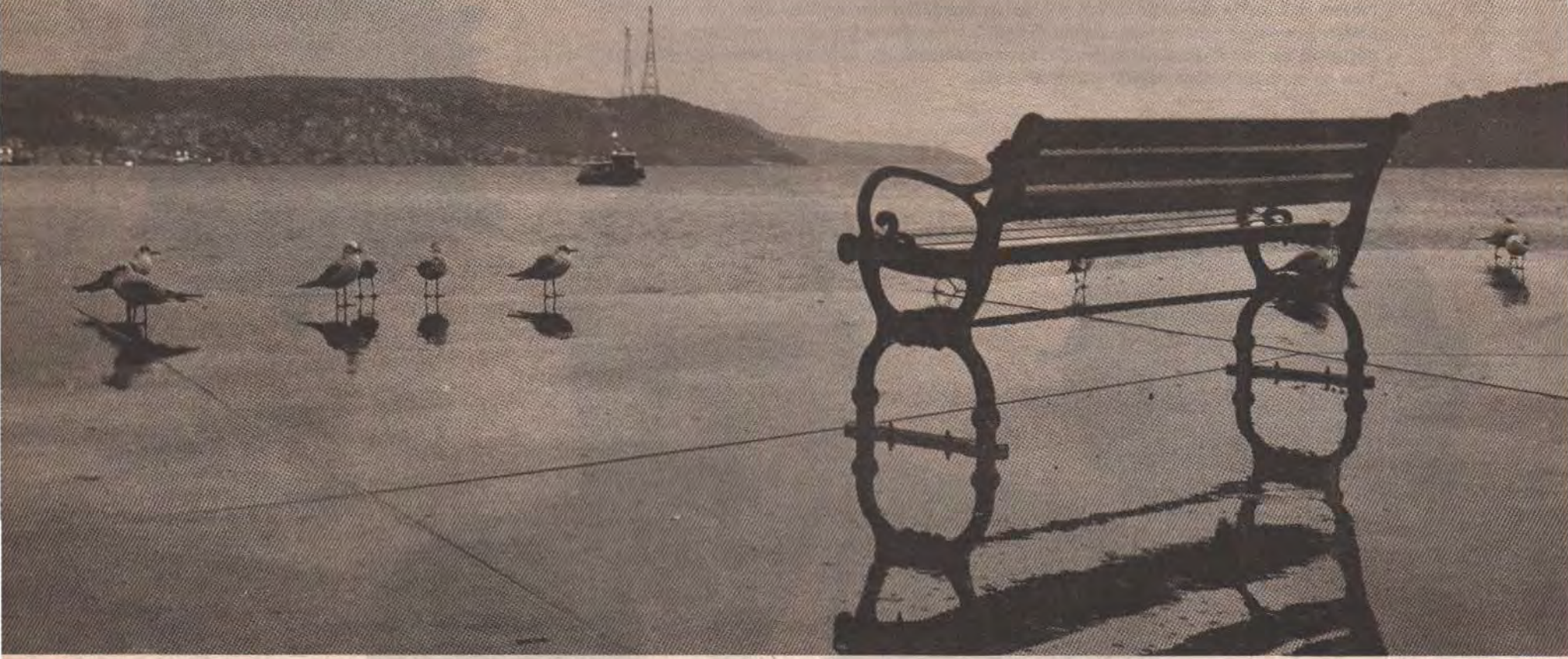
Bir kış gecesi Haliç boyundan taksiyle geçerken, çimenlerin üstünde bir araya üşüşmüş bembeyaz bir martı havuzuna baktığımda 'yuvasız'lığı kuşlar anlatır en çok diyerek.

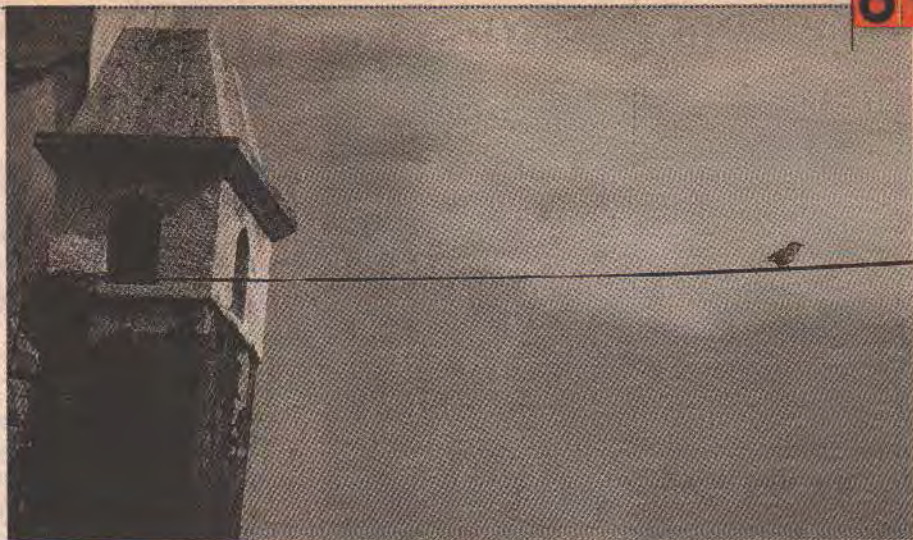
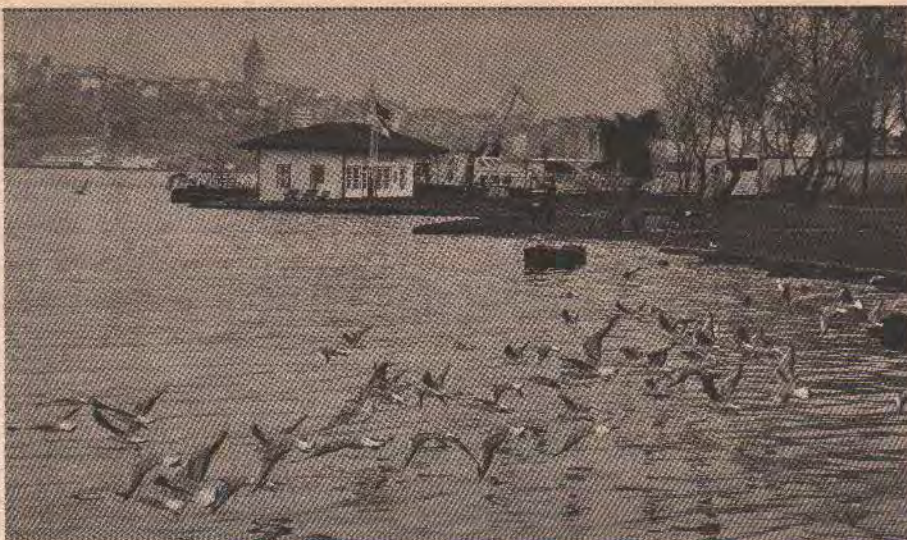
Onlar bize yukarıdan bakarlar... Biz onların tutup getirdiği bir gökyüzünün altında yürürüz, bilelim bunu diyerek.

Bu fotoğraflara 'bir şairin canı sıkılmış ve kuşlara bakmaya gitmiş' diyerek bakmanızı... ve kuşlara iyi bakmanızı dilerim. Selamlarımla.

Not: Martılara simit atıp durmayın, insanlaştırmayın onları lütfen.

İSTANBUL'A KUŞ KONDURDUM

ŞİİR YAZARI ŞAİR

MANİSA KIRKAĞAÇLI MUHARREM COŞKUN

Üniversite kaydımı yaptırdıktan sonra, 1987 Eylül'ünde İstanbul'a geçmiştim. Galata Köprüsü'nün altındaki Erzurum Çayevi'nde çayımı içip gelen geçen vapurlara bakarken, yanımdaki sandalyeye bir adam oturmuştu.

Beyaz yağlı boyayla ve son derece düzgün harflerle 'Şiir Yazarı Şair' yazan siyah çantası dikkatimi çekmişti. Siyah fotr bir şapka, siyah bir ceket ve siyah bir gömlek, ağzının kenarından sarkan filtresiz bir sigara, muhtemelen 'birinci cigarası'...

Balıkesir Necatibey Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği Bölümü'ne kaydını iki gün önce yaptırmış bir edebiyat öğrencisi olarak, bir an şirden para kazanılabileceğini düşünmüştüm.

Garson, "Merhaba Muharrem Amca" deyip adamın çayını getirmişti. Çayımı bitirdikten sonra, ne işle iştiğal ettiğini gösteren çantadan, teksir makinesiyle çoğaltılmış silik maniler çıkarmıştı. Üçüncü hamur kağıtlara çeşitli renklerde basılmış mani-şirler vardı. Hiç konuşmadan, her masaya birkaç tane bırakıp tekrar yerine oturmuştu.

Daha önceden hazırlanmış ve konularına göre tasnif edilmiş bu mani-şirlerden az bir ücret karşılığı

edinmek mümkündü. Her kopyanın altında da 'Hediyesi takdirinize bırakılmıştır' notu vardı. Şiire sahip olacak kişinin gönlünden ne koparsa! Yedi sekiz masadan sadece iki kişi müşteri olmuştu şiire. Biri ben, diğeri izinli bir asker... İzinli asker, sevgilisi için özel bir şiir istemişti. "İsmarlama şiir, zor işi evlat! Paraya kıyarsan yazarım. Nişanlının ismi çıkacak ilk harflerde. Zeynep, altı harf hem..." demişti. Böyle bir durumda, şiir müşterisinin gönlünden yüklüce bir hediye kopması gerekirdi! İzinli askerin masasına oturmuştu ve şiirini yazmaya başlamıştı. Ben, üç beş bardak çay içirebilecek bir para bırakmışım masaya ve kalkmışım. Konuşmak, tanışmak istedimse de ya fırsatım olmamıştı ya da buna cesaret edememişim. Beyoğlu'ndaki sahaflara doğru yürümeye başlamışım.

Bir yıl sonra; Refik Durbaş'ın, Boyut Yayınları'ndan çıkan 'Yazılmaz Bir İstanbul' kitabı elime geçmişti. Bir yıl önce, şiirini satın aldığım Muharrem Amca'yı anlatıyordu.

Manisa Kırkağaçlı Muharrem Coşkun'la ilgili 21 Haziran 1987'de Cumhuriyet gazetesinde çıkan yazısını bu kitaba da almıştı Refik Durbaş. Muharrem Bey, ilkokulu üçe kadar okuduktan yıllar sonra, ilkokul diplomasını dışarıdan sınavlara girerek almış.

Çiftçilik yaparken içine şiir ateşi düşmüş. İki kez yaptığı evliliklerinde çocuğu da olmayınca, memleketini terk etmiş Türkiye'yi gezerek şiir satmaya başlamış. Hatta, bazı yerlerde de epeyce bir tanınır olmuş. En sonunda yolu İstanbul'a düşmüş.

20 yıl sonra, Cengiz Kahraman'ın 'Kitap-lık' dergisindeki yazısını okuyunca, Muharrem Amca'yı yeniden hatırladım. Cengiz Kahraman, 'Şiir Yazarı Şair'den şöyle söz ediyordu: "1980'li yılların ortasında, daha çok bahar ve yaz aylarında, Sultanahmet'teki çay bahçelerinde, Beyazıt Çınaraltı'nda, Çemberlitaş'taki Çorlulu Ali Paşa Medresesi'nin avlusunda, Galata Köprüsü'nün altındaki Erzurum Çayevi, Arzu Birahanesi, Kemancı gibi mekanlarda rastlardım bu ilginç adama.

Bu tuhaf görünümlü ilginç adam bir süre sonra o mekanların alışıldık simalarından biri olup çıkmıştı.

Bir akşamüstü, Sultanahmet'teki havuzlu parkın duvarında oturup arkadaşlarımla aylıklık ederken, önümüzden geçen adam dikkatimizi çekti. Kılığı kıyafeti ilginçti, elindeki tuhaf çantada yazan şeyin ne olduğunu merak ettik. Yanımda fotoğraf makinem vardı ve bu nev'i şahsına münhasır tipin peşinden giderek, tek bir kare fotoğrafını çektim. Arkadaşlarımla yanına döndüğümde, 'Şiir Yazarı Şair' dedim.

Aramızda şiir satarak, para kazanılıp kazanılamayacağını konuştuk. Bu, ona ilk rastlayışımıydı. Sanırım 1985 yılının Nisan ya da Mayıs ayıydı. Zaten o sene yaz bitene kadar sürekli karşımıza çıkmıştı; ancak nedense başka bir fotoğrafını çekmemişim. O senenin dışında da bir daha tesadüf etmedim. Aradan geçen zaman bu ilginç karakteri unutmama neden oldu. Yıllar sonra, negatiflerin arasında bir şey ararken, fark ettim bir kareyi. Fotoğrafı bastırdıktan sonra, birkaç arkadaşına hediye ettim. İstanbul'da da belirli yerlerde tanınan bir adam olmuştu ki, aradan yıllar geçtikten sonra bazı mizah dergilerinde kendisine bir çizgi karakter olarak rastladım. Sanki, 1980'li yıllarda şehrin bir noktasında takılıp kalmış ve o yılların ruhunu temsil eden bir ikon gibi..."

Cengiz Kahraman'ın çektiği fotoğraflar, çok net değildi. Yine, Kitap-lık dergisinin eski sayılarından birinden kesip dosyama koyduğum bir fotoğrafı Samih Rifat çekmişti. Fotoğrafın altında da küçük İskender'in bir şiiri vardı.

2010'da yayımlanan 'Şiir Adımlı Bir Yolcu: Haydar Ergülen' kitabımı hazırlarken en sevdiğiniz şairi sormuştum size. Akrostiş yazan birini hatırlamıştınız. 20 yıl kadar önce, eski Galata Köprüsü'nün altında ve üstünde, öğrenci kahvelerinde, biraçılarda şiir satan birini... Elindeki Bond çantanın üstünde 'Şiir Yazarı Şair' yazan Manisa Kırkağaçlı Muharrem Coşkun'u... Muharrem Coşkun'un, kendini önce 'şiir yazarı' olarak adlandırmasından çok etkilendiğinizi söylemişsiniz. 50-55 yaşlarında, ucuzundan bir takım elbise, incinden bir kravat, temizinden bir beyaz gömlekle gezen bu adamda, 'şiire saygı'nın samimiyetini görmüştünüz. Eski dosyalardan birinden çıkarıp bana uzattığınız şiiri ezbere biliyordum; çünkü 23 yıl önce ben de aynı şiiri satın almıştım Muharrem Coşkun'dan: 'Güzel Kızlar İçin Hatıra Şiiri'

GÜZEL KIZLAR İÇİN HATIRA ŞİİRİ

Yazan ve Hazırlayan : Şiir Yazarı Manisa
Kırkağaçlı Şair : MUHARREM COŞKUN

Bakın şu güzele bakın gelir salına salına
Şafak sandım yanağının alına
Salıvermiş belden aşarı pembe ipek şalina
Dünyanın güneşi kızlar.

Olmalı güzel kızlar böyle olmalı
Bu dünya baştan başa güzel kızlarla dolmalı
Güzel dediğin böyle olmalı
Gönüllerin neşesi kızlar.

Güzelliğin fazlasına kızlara vermiş yaradan
Güzeller güzelleri şimdi geçti buradan
İkrarıydılar inkârı kaldırmışlar aradan
Güler yüzlü sanki bir seher yeli musâli
Bize doğru esesi kızlar.

Hoş gelir dinleyene bülbül sedâsı
Her nedense hoş gider şu kızların edâsı
Kaldırıyor gönülden kayguyu tası
Yolu bizim semte düşesi kızlar.

HEDİYESİ TAKDİRİNİZE KALMIŞTIR.

CENNETTE ATLI KARINCA

Babamı gördüm cennette
atlıkarıncada dönüyordu
doyamamış belli ki çocukluğuna
attan inip faytona biniyordu

Babam da okuldan hayata
oradan da doooğru Ece Ayhan şiirine
ortaikiden terk olarak yazılan
hem uykusuz hem sabi sübyanlardan

saçları saklıyormuş gençliğinde
gözlerini dolduran iyiliğini
kalmayınca tepesinde tek tel
çıkıverdi gözlerinin merhameti

Tek çocukmuş çokçocuklu kel babam
Can babanın çokbiçocuk dediği var ya
babam en çok da ustayken çırak
ve ennn çokçocuk olandı aramızda

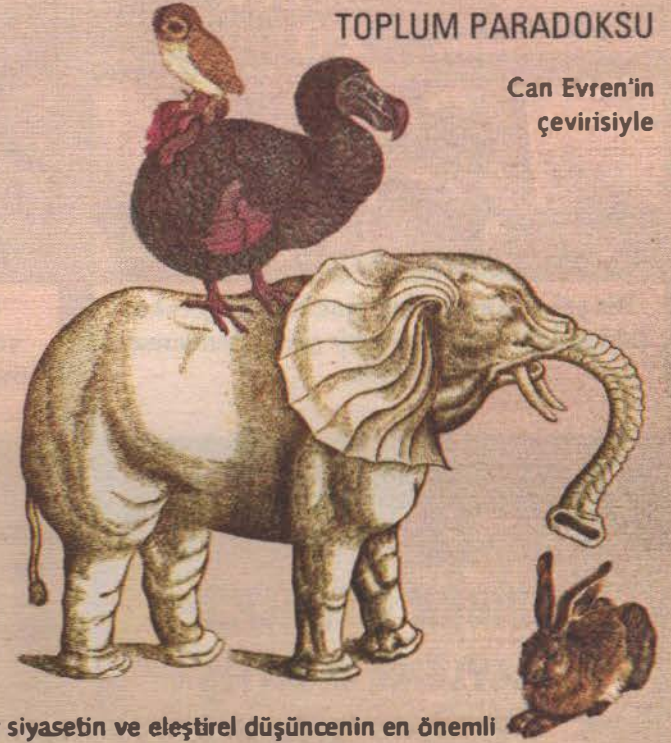
Çırakları çoktan usta olmalı tak tuk
onarmayı sürdürüyorlar hâlâ tak tuk
önce çocuk olup büyüklerin arabalarını
büyüyünce de kendi çocukluklarını

Ben cenneti nerden mi biliyorum
cenneti görmedim ama babamı gördüm
bu hayatı cennete çeviren adam
cennete çevirmişti nasılsa öbür tarafı da!

Bülent Diken İsyan, Devrim, Eleştiri

TOPLUM PARADOKSU

Can Evren'in
çevirisiyle

Bir zamanlar siyasetin ve eleştirel düşüncenin en önemli kavramı olan "devrim" artık hükmünü yitirmiş gibi görünüyor. Radikal değişimi tahayyül bile edemeyen "tek boyutlu" bir toplum bizimkisi. Halbuki toplumsal yaşamın gerçek anlamda eleştiri ve değişimin nesnesi olabilmesi için insanlar farklı bir toplum imkânı hayal edebilmelidir. Özgürlük en basit anlamıyla, var olan ile mümkün olan arasındaki bağla deneyler yapmak değil mi?

Diğer taraftan, paradoksal bir biçimde, bugün herkes düzenli olarak radikal değişim buyruğuna tabi. Radikal dönüşümlere uyum sağlamak, yaşam stratejilerini piyasanın esnek taleplerine göre ayarlamak gerektiği fikrini kanıksamış durumdayız. Bu bakımdan radikal değişim veya devrim fikri istisnai koşullara atfta bulunmuyor artık, normalleşip gündelik yaşamın bir parçası haline gelmiş durumda. Devrimin böylesine sıradanlaştırılmasına olanak sağlayan yasağı, bugünün hâkim ideolojisinin tek ve en önemli buyruğunu Badiou şu iki kelimeyle özetliyor: Fikirsiz yaşa!

Bülent Diken'in kitabı birbiriyle ilişkili üç fikir, isyan, devrim ve eleştiriye inancı devam ettirmeye yönelik bir deneme. Kafeinsiz gerçeklik çağında bu fikirlerin ne anlama gelebileceğini soruyor.

Mladen Dolar
Sahibinin Sesi ✓

Juli Zeh
Sessizliğin Gürültüsü ✓

Murathan Mungan
Mutfak ✓

Tevfik Ökçer
Gerçek Bir Yanılsama: Bilinç ✓

metis

Genel Dağıtım PUNT

Bir şehri görmek için yaklaşmak gerekir. Yaklaştıkça da kulağına bir şeyler fısıldamaya başlar.

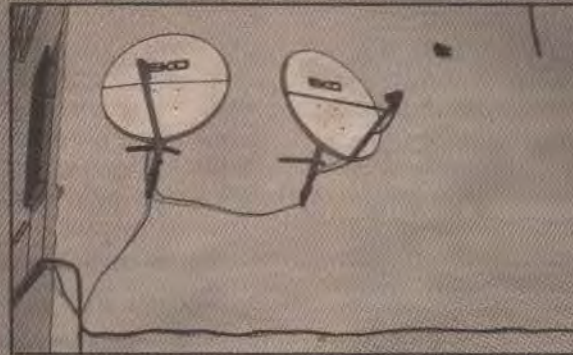
Fısıldamalara kulak verdikçe şehre yönlendirilen o romantik bakış, o yüce övgüler tek tek eriyip gider. Çünkü seni tehdit ettiğini duyarsın.

Sevimsiz, yalancı ve totaliter tarafı öne çıkmaya başlar.

Nekrofilyak gibi seni sevmesi için ölmeni arzular, nebbaş gibi mezarını açmayı bekler.

Büyük bir şehvetle sahip olduğu mezar taşları gibi binalar arasından gökyüzünü görmemiz için başınızı elli derece yukarıya kaldırmanızı emreder.

Kesilmeyen uğultusuyla yirmi dört saat yaşayan, damarlarından hayat akan şehir gibi övgüler düzülse de aslında bir zombi kentidir.

Ölmek isteyen ama ölmesine izin verilmeyen, bu yüzden de insanların ruhunu ve aklını emerek yaşayan bir Ed Wood dekorunun gerçek sahibidir.

Büyük şehvi duyular kılıfına girmiş minik arzuların yuvasıdır. Üst üste yaşamın, karşı karşıya yürümeye çalışmanın, omuz omuza yer kapma çabasının kutsandığı dev bir kümeştir.

İhtirash övgülerin düzülmesi esrik bir sahadır. Tarihine sığınıp kendi tarihine dekor etmek isteyenlerin kötü sanat yönetimi, herkesin biat ettiği uydurulmuş tanrıdır.

Çünkü şehir kendi kuralları içinde yaşamaya zorlayan bir despottur. Uymazsan her kuşakta büyük bir disiplinle aktarılan korkular kapını tek tek çalmaya başlar.

Evsiz, işsiz, aç kalırsın. Karın/kocan seni terk eder. Evinde ölürsün de kimsenin haberi olmaz. Katiller seni kikir kikir keser. Komünizm gelir, din elden gider...

Şehir iktidara sahip olmak isteyenlerin asıl iktidara boyun eğdiği yerdir. İktidarın da korkusu muhalefet değil, dalga geçilmeştir. Bu yüzden İstanbul çirkindir ve sadece dalga geçilmesi gereken bir yerdir.

NE GÜZEL KOMŞUMUZSUN SEN 'MASUMİYET MÜZESİ'

Çukurcuma caddesi, 22 numaradaki evime taşınalı iki buçuk yıl oldu. Ancak bu evi ve buradaki hayatımı alışılmışın dışında kılan bir şey var: Masumiyet Müzesi'yle kapı komşusu olmamız.

Her şey olağan...

İlk zamanlarda müzenin çehresi oldukça yavaş değişiyordu. Bir gün kapıyı değiştirmişler, başka bir gün boya yapılmış. O sıralarda Orhan Pamuk, aşağı yukarı ayda bir kez olmak üzere mahallemizi ziyaret ediyordu. Evde otururken, ev arkadaşımın "Orhan Pamuk'u gördüm gene, köftecide köfte yiyordu." gibi havadislerine artık şaşırıyordum.

Açıldı açılacak, hadi bakalım...

2012 Nisan'ına geldiğimizde, işlerde ani bir hızlanma başladı. Müzenin sokağının taşları bir günde baştan aşağıya değiştirilip Arnavut kaldırımı döşendi. Bunu gören ben ve ev arkadaşlarım ise sokağın değişeceğini idrak etmiş, bundan kâr elde etme planları yapıyorduk. İlk fikir ev arkadaşımın geldi, "Üzerinde Orhan Pamuk fotoğrafı basılı kupalar yapıp satalım, tişörtünü yapalım, kitapların korsanını müzeden ucuza satalım..." derken en sonunda WC tabelası koyup, 2 TL'den tuvaletimizi kiralayalım kadar gitti fikirler. Tabii ki hiçbirini yapamadık ama havamız oldu.

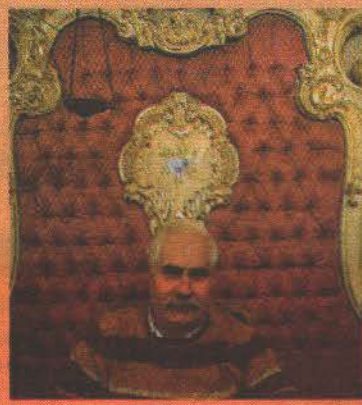
Sonunda Masumiyet Müzesi...

Bir gün müze sorumlusu elime bir davetiye tutuşturdu. Orhan Pamuk, "Sevgili komşumuz..." diye başlıyor, müzelerini önce komşularıyla paylaşmak istediğini ekliyordu. Mahallede tatlı bir telaş başladı.

O gün geldiğinde ise, bakkalından köftecisine, antikacısından öğrencisine, teyzelerimize kadar herkes bir araya gelince, ilk defa bir mahalle açılışına katılmanın gergin coşkusuyla yaşamış olduk hep beraber. Orhan Pamuk öncelikle yıllardır verdiği rahatsızlıktan dolayı özür dileyip, sabırları için mahalleliye teşekkür ettikten sonra, romanında bir Leyla Mecnun hikayesini mahallenin dokusu ve tarihiyle birleştirerek anlattığını da ekledi. O sırada birkaç komşu gazetecinin fotoğrafları sayesinde, muhtemelen hayatım boyunca ilk ve son defa, arkadaşan da olsa New York Times'a çıktığımı burada söylemeden geçemeyeceğim.

Olaylar olaylar...

Sonrası ise adeta bir şenlik havası... Hatta bir gün korumaların çevirmesine maruz kalıyorum da evim burada diyerek sokağa girebiliyorum, meğer bakanımız gelmiş... O sıralarda annem de televizyondan Orhan Pamuk'un röportajını izlerken, arkadaşan

Muvaffık Çavuşlu
(Sokağın antikacı)

Valla ne diyeyim, Orhan Bey akıllı bir insan zaten, müzeyi de güzel yaptı. Bir kere büyük emek var, zaman zaman bizden de alışveriş ettiler eşya toplarken. Ama bana sorarsanız; benim dükkanım onların müzesinden daha güzel, gerçek müze burada. Zaten turistler de antikaya geliyor, gelmişken de müzeyi görüyorlar.

bizim evi görüp heyecanlanmış olacak ki beni arayıp, "Sizin evi gördüm, Orhan Pamuk televizyondaydı. Ne efendi adam, çok beğendim, bir de namaz kılssa..." diyerek kafamdaki Orhan Pamuk imgesiyle acımasızca oynamıştı.

Şimdilerde ise sakin devam ediyor komşuluğumuz. Ama enteresan şeyler de olmuyor değil; her sabah Masumiyet Müzesi sesiyle uyanıyorum. O ne ola ki dersiniz, "Kemal burada mı yaşıyormuş / Füsün'un küpesi çok güzeldi / Is this where Kemal lived? Really?! Kitabı mı önce yazmış müzeyi mi yapmış? / Benim fotoğrafımı çeksene..." gibi derleyebileceğimiz konuşmalarla gözlerimi açıyorum. Pencereyi açtığımda ise iki üç tane objektifle karşılaşıyorum ki bu şekilde kaç turistin fotoğraflarında yer aldım gerçekten bilemiyorum.

**Şimdilerde
ise daha bir sakin
devam ediyor
komşuluğumuz. Ama
enteresan şeyler de
olmuyor değil. Mısıl,
her sabah Masumiyet
Müzesi sesiyle
uyanıyorum.**

Müzenin komşusu olduğumuzu bilen arkadaşlarımızın kötü emellerine de alet oluyoruz. Kitabınız yanınızdaysa müzeye ücretsiz girildiğini bilen arkadaşlarımızın "Kapının önündeyiz, kitabı atsana, para ödemeyelim" telefonlarına maruz kalıyoruz. Sonra geçenlerde de bir tadilat sırasında, başımı koyduğum duvardan matkap çıktı, neyse ki tamir ediverdiler.

Bir de şu var ki; malumunuz roman, evli bir kadın olan Füsün ile Kemal arasındaki ilişkiyle ilgili. Ziyaretçilerin bu konudaki sohbetine kulak misafiri olan bir teyzemiz ise balkonundan konuşmaya dahil oluyor ve "Gerçek değil ama o, roman roman. Çünkü burası çok namuslu bir mahalledir, burada öyle şeyler olmaz!" diyor.

Suphi Oruçlu
(Sokağın antikacı)

Müzeyi açılmadan önce de açıldıktan sonra da defalarca gördüm ve hep çok beğendim. Kimisi diyor ki ne o sigara izmaritleri falan, saçmalamışlar, ben kesinlikle katılmıyorum. Orayı anlamak için âşık olmak ya da âşık bilmek gerekiyor. Ben kitabı da biraz okudum, aşkı, o eşyaların saklanma hissiyatını bildiğim için kaç kere gezerken gözlerim doldu.

Selahattin Geçger
(Godzilla)
(Sokağın Yeşilçam emektarı)

Ben müzenin sokağımızda olmasını çok seviyorum. Açılışını da Almanlarla birlikte yaptık zaten ama çok zor böyle bir iş yapmak, pek akıllı işi değil yani, adamı felç eder. Müzede bizzat benim bir fotoğrafım da sergileniyor. 1968'de Atıf Yılmaz'la birlikte çektiğimiz Cemile filmünün afişi var, ben de onun içindeyim.

EKONOMİPOLİTİĞİN ELEŞTİRİSİNE İĞNE VE ÇUVALDIZLI ATKI

Üç-beş yıl önce netleşmemiş değildi: Kapitalizm müziği gözden çıkardı, çünkü artık para etmiyor. Dünya üzerinde bunu anlamayan, göremeyen bir biz kaldık.

Herkes anladı, biz hâlâ ısrar ediyoruz: "Öyle bir şarkı yapacak, öyle bir albüm çıkaracağım ki paraya para demeyecek, yan gel'ip yatacağım." Fikri bu olanın, şarkıları da genel olarak müziği de beş para etmiyor tabii.

2012 yılında da fikri bu olanların kötü zikirleri vardı en ortalık mekan ve kanallarda.

Bizde Kapitalizm hâlâ feodal feodal

at koşturur ya, müzik dünyamız da aynen durumun geneli gibi elbette; işler, enseye tokat klibe parmak seviyesinde yürümekte. Bir müzik kanalına sahip sermaye grubunda dayınız varsa mesela, klabiniz tam gaz yol alıyor, dönüyor da dönüyor, hatta listelerin tepesine oturuyor. Dayınız yoksa eğer, hiç olmazsa paranız olmalı. Bu sefer parayı bastırıyor, aynı muameleyi görüyorsunuz.

2012 yılı müzik kanallarının (en azından yaygın bir biçimde seyredilebilenlerinde) "tek şarkı" yayını ile nihayet buldu. Birbirinin aynısıydı şarkılar; sözleri, müziği, düzenlemesi, ritmi, filan... Hepsini toplasanız "tek şarkı" etmeyecek bu kadar çok şarkıyı hangi akla hizmet edip yazdıkları, çalıp söyledikleri, yayınladıkları belli

değil. Gerçekten değil; çünkü bildiğimiz öğrendiğimiz hiçbir şey bunu açıklamaya yeterli olmuyor. Öyle bir şarkı yapıyorlar ki bin metre öteden kötülüğü anlaşılabilir. Ama gelin görün ki, aranan istenen de bu oluyor.

Şuh-i Eren(er)ler
İşini abi kardeş
önderliğinde popüler

popüler yürüten Sertab Erener (ki yaptığı Türk Müziği albümüyle, bu konularda pek de sesini çıkarmamış Murat Bardakçı'yı dahi öfkeliendirdi) başta olmak üzere, 2012'nin pop kadrolarını yerlerinde sürünür bırakıp iyi olanlara gelem.

Müziyenin, yorumcunun hası hâlâ iyi müzik peşinde. Bir kısmı para getirip getirmeyeceğini umursamadan yapıyor işini.

Caz, rock ve çok az da poptan olmak üzere iyi albümler de vardı şüphesiz. Müziyenin, yorumcunun hası hâlâ iyi müzik peşinde. Bir kısmı para getirip getirmeyeceğini umursamadan yapıyor işini. Bir kısmı parayı önemseme bile bunu isteklerinin en başına yerleştirmiyor.

2011'de böyleydi, 2012 de böyle oldu. Caz dünyamız resmen bir Yeniden Doğuş yaşıyor. Yapılan albümlerin çeşitliliği zenginliği öyle böyle değil. Cenk Erdoğan, Jülide Özçelik, Hediye Güven, Baki Duyarlar ve diğerlerinin sayesinde, resmen hanelerimize ay doğdu.

Rock da öyle. Özellikle de BABA Pentagram ve EN BABA Ogün Sanlısoy! Müthişlerdi. Evet, kapitalizm müziği gözden çıkarmasına çıkardı ama böyle müzisyenler var oldukça, müziksiz kalmayacağımız da gayet açık.

Ve diğerleri: Kürtçe müzik de çağ atladı atlıyor. Mehmet Akbaş'ın "Pla"sı, bu yılın değil, bütün zamanların en kayda değer Kürtçe albümlerindendi... Protest siyasi alanın en öne çıkan ismi ise Sevinç Eratalay'dı. Sanatçı, kulak verilirse eğer, en azından üç-beş yıl daha ayakta ve dik durmamızı sağlayabilecek bir albüm yapmıştı. Tabii, "Kalbin Nerde" sorusuna gösterebilecek bir kalbi olanları kastediyoruz.

2012'NİN EN İYİLERİ

Müziği hayatının orta yerine koymuşların albümleri bunlar:

- 1- Aşka Dair, Alpay
- 2- MİXXİ, Pentagram
- 3- Yengeç, Hediye Güven
- 4- Jaz İstanbul Volume 2, Jülide Özçelik

- 5- Kavis, Cenk Erdoğan
- 6- Kalbin Nerde, Sevinç Eratalay
- 7- Akusük 2012, Ogün Sanlısoy
- 8- Kemerçiz, Baki Duyarlar, Derya Türkkan
- 9- Tam Zamanında, Nüket Duru
- 10- Pla, Mehmet Akbaş

2012'NİN EN KÖTÜLERİ

Batan geminin malları bunlar:

- 1- Ey Şuh-i Sertab, Sertab Erener
- 2- Organik, Mustafa Sandal
- 3- Karnaval, Sinan Akçıl
- 4- Orhan Gencebay ile Bir Ömür, Karma

- 5- Ray, Serdar Ortaç
- 6- Herkes Aynı Hayatta, Mehmet Erdem
- 7- Sahne Müzikleri 1-2, Tolga Çebi
- 8- Es, Mustafa Ceceli
- 9- Aşk En Büyüktür Her Zaman, İzel
- 10- İl Tek, Şervan Sam

TARİHTEN BİR ŞAPLAK

Tamam, doğrudur: "Önce müzik vardı." Büyük Padama'dan bu yana hem de, kutak perdetir bir biçimde. Ama bugün alıştığımız şekliyle yaşamımıza giriş çok azı sayılmaz. Milat 1877! İbrahim Seren, Hey için derlemişti zamanında, biz de

Ayın Grubu: Kırık

Kırık yeni bir grup değil. Evveliyatı İstanbul Blues Kumpanyası'na kadar dayanıyor. Doksanların başında Sarp Keskiner ve Salih Nazım Peker'in önderliğinde kurulan ve içerisinde birçok müzisyeni barındıran İstanbul Blues Kumpanyası, bu toprakların gördüğü en sıkı blues grubuydu. Özelliği, buraya dair seslerin blues'la harmanlanmasında yatıyordu kuşkusuz. Çiftetelli, kasap havası, karşılama, zeybek formunda şarkılar söyleyen grup; birçok müzisyen için de okul görevi görmüştü.

2000'de yeni bir oluşumla, önceki izleğinden çok uzaklaşmadan ama buraya dair hissiyatı daha da netleştirerek, bu sefer Kırık'yla dinleyicilerinin karşısına çıkıyor. Yine Salih Nazım Peker önderliğinde. Bugünkü kadrosu Orçun Baştürk, Erdoğan Türksever ve Özgür Yılmaz'la "Yılların Ettikleri" adlı ikinci albümlerini geçtiğimiz ay çıkardılar. atı Anadolu ve Rumeli şarkılarını merkez alan grup, şiirle müziği de birleştiriyor şarkılarında. İlk albümleri Kaba Saz'da Egeli yerel şair Mustafa Kamil Gök'ün şiirlerini şarkılaştıran Kırık, bu albümde de aynı şairin şiirlerine yer vermiş. Dolayısıyla hayatı şiirleştiren şarkılara imza atıyorlar, bu önemli! Halil Turhanlı'nın da söylediği gibi "hayat uzun bir zaman önce şiirselliğini yitirdi ve şimdilerde yokluğunu en çok hissettiğimiz de bu. Şiirsel Hayat" ilk etapta romantik bir arzu gibi görünebilir bu istem. Aslında Turhanlı'nın sözünü ettiği şey, anlamın kaybolması.

Buradan bakarsak, gündelik hayatın tekdüzeliğini ancak sanat kırabilir.

Müziğin hayatı şiirleştirmesi de bu açıdan önemli. Yani, anlamın iade-i itibarından söz edebiliriz bir yanıyla da.

Kırık, tüm bunları hissettiriyor söyleminde. Hem sokağın ritmini yakalıyorsunuz, hem de denizin dalgaları arasında kırıla kırıla, iç içe geçiyorsunuz yaşamla.

Deniz önemli bir imge onların şarkılarında. Grubun bir kısmının İzmirli olması, Ege'nin ruhunu taşıması buna etken olabilir. Üstünde zeytin biten topraklardan ilham alan, yüzünü kendilerinin deyimiyle denizin açıklığına çeviren bir grup Kırık. Dolayısıyla o yörenin ruhunu yansıtan çiftetellilerle, kasap havaları ve rebetiko'yla selamlıyorlar bizi. Bu bir genişlik hissi de yaratıyor dinleyende. Kuşkusuz ritimden geçiyor bu hissiyat ama yörenin duygusunun da etkisi var bu genişlik hissinde.

Kırık yaptığı müziği "şehirli halk müziği" olarak tanımlıyor. Köklerinden ve gelenekten beslenip bugünün şarkılarına ulaşmaya çalışıyorlar. Bu çok değerli! Ama başka bir duruma, yani gelecekteki kente ve o kentin müziğine dair bir ipucu da mı taşıyor? Kentleşme olguya beraber yerellik unsurunun da öne çıkması gibi...

Küreselleşmenin etkisiyle kent olgusunun daha da önem kazanması, ülkelerin artık şehirleriyle anılması yorumları yapıyor uzun zamandır dünyada. Bu, o kentin türkülerinin, yani yerelliğinin de ön plana çıkması anlamına gelebilir. Özümüze bakalım. Kırık'ın şarkısında dediği gibi, demlenelim bu akşam!*

Eğildim Bas Geç Üstümden

Aşk; paranoya mı? Takıntı mı? Kabulleniş mi? Tek gecelik mi?... Çok şey söylenebilir. Artık aşk sizi nerenizden yalarsa! Bir de kişiye göre değişir. Söz konusu Hayko Cepkin'se eğer, ondan börtü böcekli şarkılar; kırlarda el ele tutuşmuş bir çiftin mutluluk sarhoşluğu içinde birbirlerine sarılı hikayelerini beklemek yanlış olur. Aşkın yalın halini, takı almamış durumlarını dinleriz anlattıklarında.

Albümün adına bakıp aldanmayın, derbeder bir âşık, kendini kaybetmiş bir mecnun yok ortada. Aşkın özünde olan o arabesk tavrı elektronik tınılarla kırıyor Hayko. Hatta zaman zaman da tiye alıyor. O depresif ruh hali, gotik tavrı da yok. Evet, sert çıkışları brutal vokalle tamamlasa da, muzip bir tavırla, yer yer eğlenceli bir armoniyle karşılaşıyoruz. (Bu yansıtma biçimi belki de aşkı çok ciddiye aldığındandır, bilemem.)

Aslına bakarsanız bir anlamda erkeklerin aşk karşısındaki ruh hallerini sergiliyor Hayko Cepkin bu çalışmayla. Belki de o hafife almış gibi yansıttığı duygu durumlarında, erkeklerle kadın arasındaki aşkı yorumlama biçimindeki farklılıklara

Hayko Cepkin
Aşkın İzdirabını...
Emi Müzik

bir gönderme olabilir. Bir yandan da, serde delikanlılık tavrı var ya, aşk karşısında güçlü durma edimi de hissediliyor albümde. Tüm bu duygu geçişlerinin yanısıra başka bir pencereden de bakıyor Hayko Cepkin. Aşkın tedavi edilmesi gereken bir hastalık olduğu tanısıyla başbaşa bırakıyor dinleyiciyi. Zaten albümün kapanış parçasında "Boynuz Track" şarkısının sonunda bu aşk denilen hastalıkla yüzleşmeyi de görüyoruz. Gerçi bu yüzleşme çabasını da kuşku ve alayla karşılıyor Hayko Cepkin. Çünkü bunun da gerçek bir yüzleşme olmadığını farkında. Olsa olsa dışarıdan telkinlerle kendini ikna etme çabası, oyalanma biçimidir bu yüzleşme. Dolayısıyla Hayko Cepkin aşkın müziğini yaparken, aynı zamanda ikili ilişkileri çapraz sorguya alıyor. ölmüş kişilikler ama tek parça olmaya zorlanan ruhlar... Aşk için; "hadi eğildim bas geç üstümden" diyen anlayışa da göndermesi var: Çünkü aşk toplumsal bir şey. Mahallendeki ya da üst katındaki komşun da dahil bu aşkın tanıklığına. Tıpkı Hayko Cepkin'in "Tek Gecelik Aşk" şarkısında olduğu gibi..

Hayko Cepkin bu albümle dinleyeni taçlandırıyor. Albümdeki hikayenin yanı sıra düzenlemeler de çok başarılı.

Teatral bir yorum da katıyor şarkılarına. Müzikal alt yapısı ve söylem olarak diğer albümlerinden farklı bir tavırla çıkan Hayko Cepkin bu albümle müzikal kariyerinde çok önemli bir sıçrama yapıyor.

Serbest Vuruş

Serbest Vuruş'daki ilk konukumuz **Aylin Aslım**. Ona bir takım isimler hakkında ne düşündüğünü sorduk. İşte cevapları:

İdris Naim Şahin: Aklıma dava edilmeyeceğim bir kelime gelmiyor.

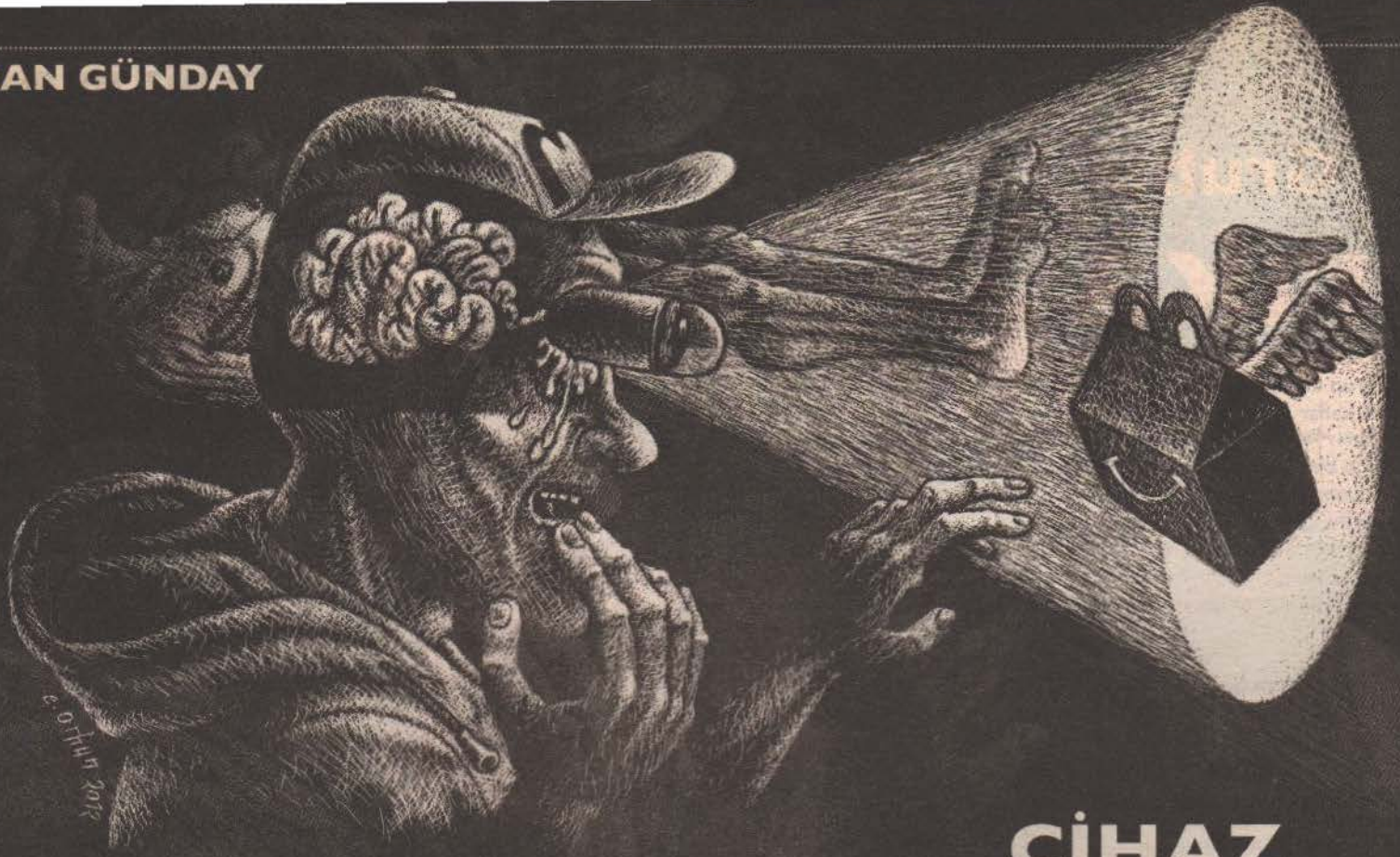
Demet Akalın: Aynı dünyaların insanıyız ama çok çalışkan ve başarılı olduğu inkâr edilemez.

Sinan Çetin: Kaçın kaçın TV'de Bay E başlıyor a dostlar!

Hrant Dink: Güvercini vurdular.

Neşet Ertaş: Neredesin sen?

CİHAZ

Telefon çaldığında telefonla konuşuyordum. "Bir boka yaradığın yok!" diye bağıryordum, ekranının ortasına. "Ben aramasam kimse aramıyor! O kadar para verdik! Aramı yap ulan insanlarla! Birilerini bul bana!" diyordum ki çalmaya başladı. Şaşırdım ama acımadım. Yarasına basar gibi hınçla parmakladım.

"Alo." dedim. "Ne var?" diyor. "Kimsin?" diyeceğim. Aslında bir süredir, "Efendim?" diye açıyordum plastiği ama yine Alo'ya kaymıştı dilim. Ben kim, prensip kim! Prensip dediğin, asalet ister, prenslik ister! Konuşuyordu biri, ama düşünmekten duyamıyordum.

"İskender Karayara'yla mı görüşüyorsunuz?" Ne biçim ismim var lan! "Sağlama yapma bana, kimsin onu söyle!" diyecektim, demedim.

"Kim arıyordu?"

"United Hospitals of İstanbul Gastroenteroloji bölümünden Dr. Feridun Fora."

Hiçbir bok anlamadım. Susarak bekledim.

Kapar gider diye. Gitmedi.

"İskender bey, orada mısınız?"

Kafamı kaldırıp portmanto aynasına baktım.

"Evet"

Aynadaki sinek ölüsünü tırnağımla kazıdım.

"İskender bey, boşunuz sağ olsun."

Koridoru geçerken, "Ne oldu ki?" diye sordum ya da yanıt verdim.

"Efendim, babanız Barbaros beyi kaybettik."

Banyoya girip ışığı yaktım.

"Biliyorum."

Lavabo musluğunu açıp tırnağındaki cesedi boğdum.

"İskender bey, durum biraz acil, şimdi telefonda anlatamayacağım ama lütfen hastanemize kadar gelebilir misiniz?"

"Niye?"

Lavabo aynasında bir ölü sinek daha vardı. Yazdı.

"Babanızla ilgili..."

"Böbreğini mi bırakmış bari?"

"Pardon?"

"Niye, diyorum, niye geleyim?"

"Beyefendi lütfen, bakın, çok önemli."

Sizir sağlığınıza da ilgilendiren bir konu."

"Puçaraling gigogigo gu!"

Telefonu kapadım. Sırf sesini duymak için sifonu çektim. Sonra da merak gibi bir şeyin peşinden siktir olup gittim hastaneye.

Kapı, masa, kapı, hol, masa, oda, masa, hol, kapı, kadın.

"Buyurun, doktor beyler de sizi bekliyordu."

Bir oda, bir masa, bir deste doktor.

Bir sağ el. Sıklık. Sıktım.

"Telefonda konuşmuştuk, hoş geldiniz İskender bey, buyurun oturun."

Heyet gören koltuktayım.

"İskender bey, eşinden öğrendiğimiz kadıyla babanızla görüşmüyormuşsunuz. Onun için size durumu özetleyeyim: Babanız bize baş dönmesi şikayetiyle geldi. Kan değerlerine bakınca bir kanama geçirmiş olduğunu fark ettik. Önce bir endoskopi yaptık ancak midesinde bir şey bulamadık. Bağırsaklarında bir kanama olmuş olabileceğini düşünüp kolonoskopi yaptık ancak ondan da bir şey çıkmadı. Ama yine de biz emin olmak için video kapsül denilen bir uygulama yaptık..."

Hapşırdım. Her 10 doktordan 4'ü "Çok yaşayın," dedi. Ben yanıt vermeyince Feridun Fora devanı etti.

"Bu uygulamada hastaya bir kapsül yutturuyoruz. Minyatür bir kamera gibi düşünün... Bir de hastanın yanına bir cihaz veriyoruz. Kapsül, makattan çıkana kadar aldığı bütün görüntüyü o cihaza gönderiyor. Böylece kolonoskopide göremediğimiz bölgeleri ayrıntısıyla inceleme imkânımız oluyor."

Bir şey dedim.

"Efendim?"

"Bana ne, diyorum. Niye anlatıyorsunuz bana bunları?"

"Birazdan anlayacaksınız ancak bir şey öğrenmeliyim."

Babanızı, tam olarak, en son ne zaman gördünüz?"

Heyet gören koltuğun ayar kolunu çekip alçalttım kendimi.

"30 sene önce. Terk edip gitmişti bizi. Ben de sekiz yaşındayken, adresini öğrenip evden kaçtım. Gidip dikildim karşısına. Ama evine bile almadı. Bir Mc Donald's'a götürdü. Sonra da bindirip atobüse, geri gönderdi. İşte, en son o zaman gördüm. Otobüs comından. Tualete girmek için jeton alıyordu."

Telefonu kapadım. Sırf sesini duymak için sifonu çektim. Sonra da merak gibi bir şeyin peşinden siktir olup gittim hastaneye.

"Peki," dedi Feridun.

"Torrul kipefa," dedim ben.

"O zaman şöyle yapalım... Şunu bir izleyelim..."

Işıkları söndürebilir miyiz?"

Karanlık, projeksiyon, perde!

İzlemeye başladım. Babamın ince bağırsağını.

Önce her şey normaldi. Pembe-kahve bir et tüneline ilerliyorduk, ilerliyoruz, ilerleyeceğiz, derken... Cenneti gördüm. Cennete baktım. Babamın içi cennetti. Bitmesin diye yalvardım ama her şey bitti ve yine pembe-kahve et tüneli...

Bacaklarım uyuşmuş, titreyen ellerimle gözyaşlarımı siliyordum. Işık yandı ve doktorlara baktım. Onlar da ağlıyordu. Üstelik ilk kez izlemiyorlardı. Ama cenneti gören biri ne kadar dayanabilirdi? Burnumu çektim ve

"Bozuktur," dedim. "Bozuk," diyorum. "O cihaz, her neyse, bozulmuş herhalde," diyeceğim.

"Hayır, hayır," dedi Feridun. "Defalarca kontrol ettik. Babanız evinde vefat etti."

Sonra da eşi cihazı getirdi. Biz de ancak bu sobayı inceleyebildik. Bakın İskender bey, bu görüntülerin tıp bilimi açısından hiçbir açıklaması yok. Bu bir mucize. Belki de babanız bir melekti ya da onun gibi kutsal bir..."

"Bozuktur o alet, bozuk!"

"Olur mu efendim, siz de gördünüz işte! Babanızın içinde cennet varmış!"

Tereddüt... Toparlanma!

"O gün beni niye Mc Donald's'a götürdü, biliyor musunuz?"

"Pardon?"

"Yemeği en çabuk orada yıyorsun da, ondan! Bir on önce defetmek için başından!"

"Öyle demeyin İskender bey... Neyse, şimdi sizden bir ricamız var: Belki genetik olarak... Yani diyoruz ki, siz onun tek çocuğusunuz, size de bir kapsül yuttursak?"

"Anladık, gurasında!"

"Efendim lütfen, bakın, insanlık için!"

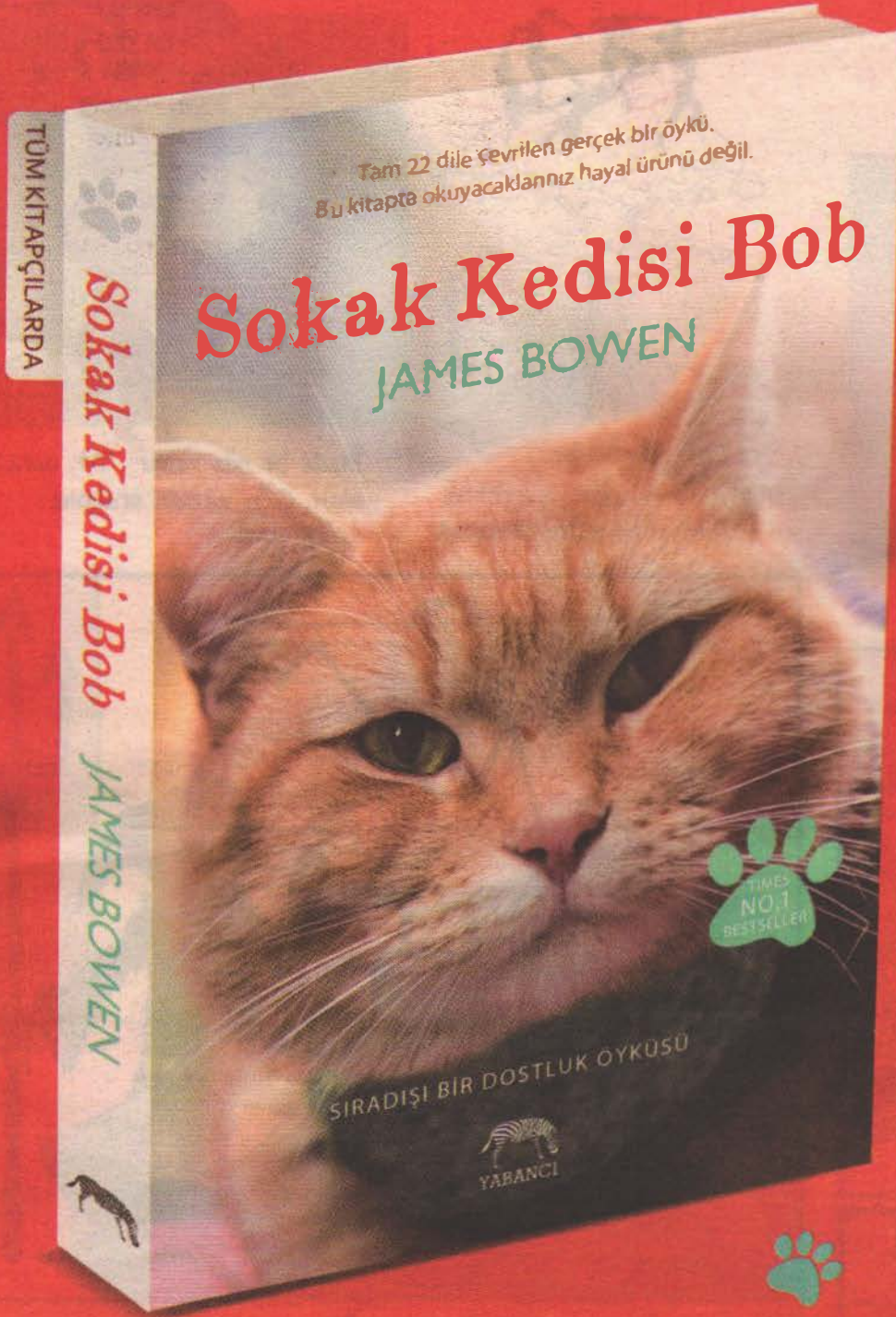
"Babam beni yiyip cennet sıçıyormuş! Jokali hıfraz!"

"İskender bey!"

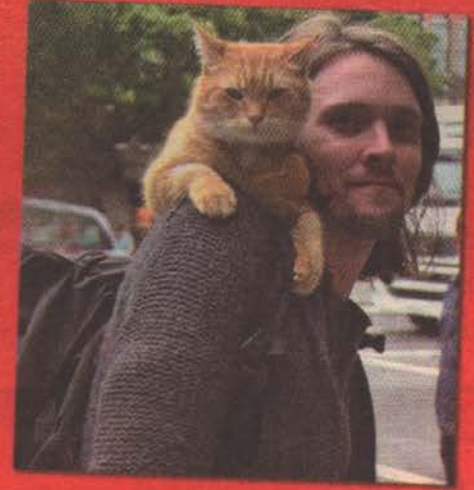
"Bu mı mucize, diyorum! Bu mı şimdi mucize?"

Ağladım. Ağlıyorum. Ağlamayacağım. Bağıracacağım. "38 yaşındayım, hâlâ çocuk menüsü yiyorum, omına koyayın!"

🐾 Tam 22 dile çevrilen sıradışı bir dostluk öyküsü 🐾

TIMES NO.1
BESTSELLER

Sokaklarda yaşayan James Bowen yaralı bir sarman bulduğunda hayatının ne denli değişeceğini bilmiyordu. Kıt kanaat geçiniyordu ve son ihtiyacı olan şey bir kediydi. Oysa tanıştıktan sonra ayrılmaz bir ikili oldular ve birbirlerinin yaralarını sardılar.

Sokak Kedisi Bob herkesin yüreğine işleyecek, umut dolu ve sıcak, gerçek bir hikâye...

"Yükleri ısıtan bir umut mesajı..."

-Daily Mail

"Yaralı bir sarmanın sokaklarda yaşayan bir adamın hayatını nasıl değiştirdiğine dair sıcak ve etkileyici bir hikâye... Yayınlandığı andan itibaren çok satanlar listesine giren bu kitap, hayat dolu bir dostluk hikâyesi olmasının yanı sıra sokaklardaki hayatın ne denli adaletsiz olduğunu da gözler önüne seriyor."

-The Guardian

"James ve Bob'un ilk imza gününde hayranları metrelerce kuyruk oluşturdu. Uslu kedi Bob, sadece iki saatte tam 180 kitap imzaladı."

-Bookseller

YABANCI

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Genel Dağıtım: PUNT

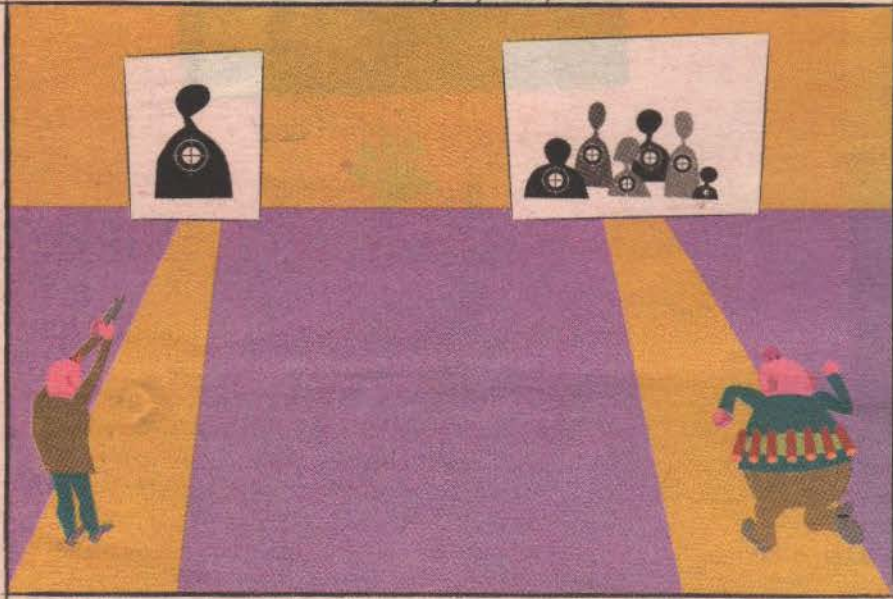
AİLE ÇAY BAHÇESİ Levent Gönenc

Silah

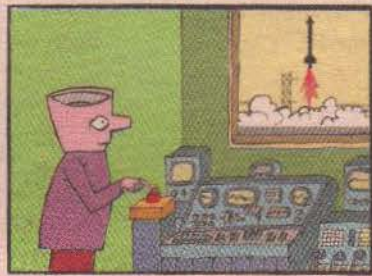
Savunmak veya saldırı amaçıyla kullanılan araç.

Emperyalist ülkeler az gelişmiş ülkelere barış götürmek için silah kullanırmış, öyle söylerler:

Amerikan Anayasası'na göre silah taşımak bir haktır. Düşününce, biraz tuhaf bir hak anlayışı..

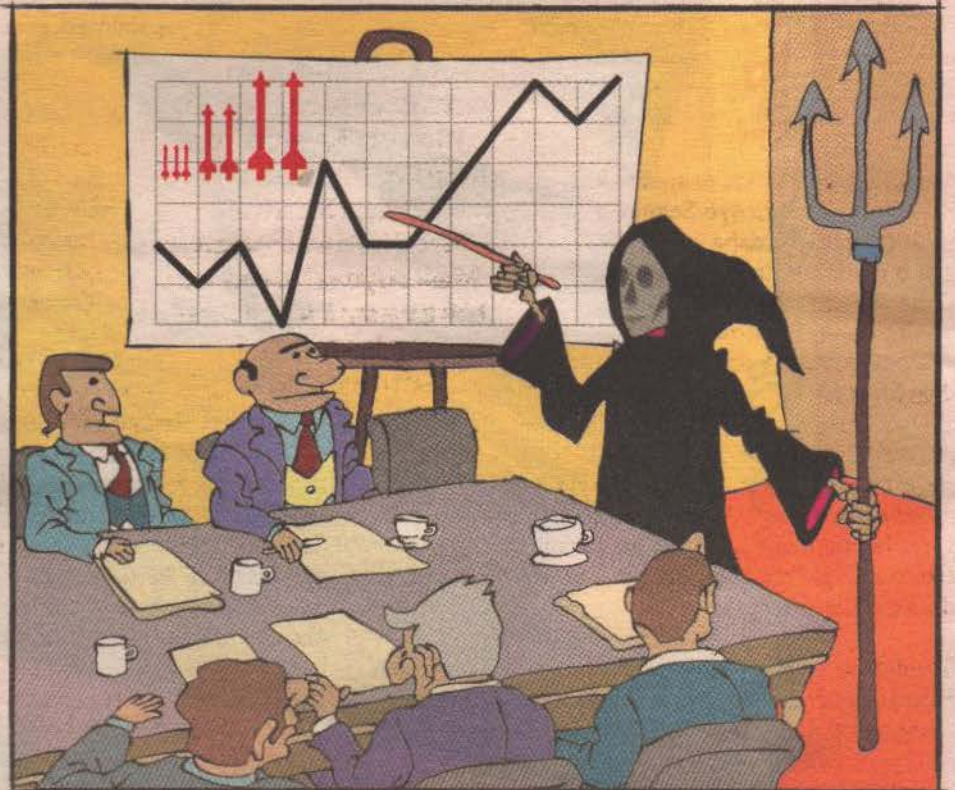
Uygarlık ve teknoloji ilerledikçe "akıllı silahlar" keşfedildi.

Herhalde insanların keşfettiği en şeytani silah atom bombasıdır.

Bizde bir söz vardır: "At, avrat, silah". Çoğu zaman sıralama değişir ama...

Şöyle söyler Bülent Ortaçgil bir şarkısında:
Canım kızım, güzel kızım, adı denizden gelen kızım
Diyeceğiz sana "İnsan Hakları", o gün sakın açma gazeteleri
Diyeceğiz sana kardeşlikten barıştan...
Dakikada binler ölüyor açlıktan
Demeyeceğiz tabii: "En özgür, gelişmiş ülkeler
en sıkı silah tüccarları!"...

Son zamanlarda iyice yaygınlaştı, düğünlerde coşan silahına sarılıyor.

BÜTÜN KEÇİLER BURAYA!

Çocukken çok kitap okurdum, halen de okurum. O zaman pek çok kitap arkadaşım vardı, gene de vardır. Kitap kahramanları iyidir, özellikle ikinci okuyuşta seni hayalkırıklığına uğratmazlar. Asi ve cesur olabilirler ki, zaten istediğimiz de budur.

O yıllarda çok sevdiğim karakterlerden biri, sonunda beni ağlatsa da, Mösyö Seguin'in keçisiydi. Alphonse Daudet'nin "Değirmenimden Mektuplar"daki bir hikâyesini kaç kere okudum, bilmiyorum. Aslında keçi bu hikâyede, işi "inceldiği yerden kopsun" a kadar vardırmış özgür ruhu temsil eder. Küçük keçinin rahatı yerindeydi, yediği önünde yemediği ardındaydı, Mösyö Seguin onu çok seviyordu. Bunu sadece hareketleriyle değil, sözleriyle de belli ediyordu. Hatta bahçede durmaz da dağa kaçarsa, başına neler geleceğini anlatıyordu. Hain kurdun keçileri yediğini de...

Dağların özgür havasını solumak isteyen bu keçi, Mösyö Seguin'in yedinci keçisiydi, daha öncekiler gibi o da dağa gitmek istiyordu. Oysa söz dinlemez keçilerinin acıklı sonunun mahzun ettiği adamcağız, yerine daha kolay alışsın diye bu sefer kart değil de yavru keçi almıştı. "Baygın gözleri, küçük zabıtların gibi didon sakalı, pınl pınl ayakları, çizgili boynuzları, üstünde harmanı gibi uzun, beyaz tüyleriyle o kadar güzeldi ki!" Önceleri yerinden memnun görünen keçi sonradan sıkılmıştı, tıpkı diğer keçiler gibi ipinden kurtulup dağa gitmek istiyordu.

Daudet bu hikâyeyi, Paris'teki arkadaşı, bir gazetenin fıkra yazarlığı teklifini reddeden yoksul şair Pierre Gringoire'a ders olsun diye yazmıştır, besbelli Gringoire kıssadan hisse çıkardı mı bilemiyoruz ama, La Fontaine'in "Kurtla Kuzu"suyla birlikte bu ikinci 'kuzu' katliamı, o zamanın küçük kalplerini fazlasıyla kırmıştı. Hele kendilerinin de Kurban Bayramı âdetlerine kurban gitmiş iki kuzuları var idiyse. Hikâyesinin finaliyle beni en az bu keçi kadar üzen bir başka kahraman da, 'Pal Sokağı'nın Çocukları'nda ölümüyle yüreklerimizi parça parça eden, küçük terzinin küçümen ama aslan yürekli oğlu Nemeçek'tir.

Öte yandan, yedinci keçiyi her zaman hüzünle hatırlasak da, esas olarak onun gözükara cesaretine hayran olduğumu belirtiyim. Cahil cesareti

değil ama, çünkü keçi ne istediğini biliyordu, özgürlüğün bedelinin ne olabileceği de kendisine söylenmişti. Anlamamıştır belki dersiniz, hiç sanmam diye cevap veririm. Çünkü keçiler, hele hele oğlaklar, hep dediğinizi anlar gibi bakarlar. Dağ oracıkta, gözünün önündeydi. Çok beğeniyordu, orada olmak istiyordu. Kurtla da başa çıkabileceğini düşünüyordu belki, kim bilir. Ama ben, iple bağlandığı bahçede yediği önünde, yemediği ardında bile olsa, küçük zabıtın, kurt hakimiyeti altındaki dağda özgürce dolaşmayı tercih ettiğine inanmak isterim. Kurtla başa çıkıp çıkamaması, esas sorun değil burda. Esas olan, istediğini yapabilmesi, gönlüne göre hareket etmesi...

Çok sevdiğim karakterlerden biri, Mösyö Seguin'in keçisiydi. Alphonse Daudet'nin "Değirmenimden Mektuplar"daki bu hikâyesini kaç kere okudum, bilmiyorum.

Keçiler (ille de oğlaklar) hareketlidir, neşelidir, muziptir. İnsana cin cin bakarlar. Yaramazlığa teşvik ederler. "Hadi," derler, "Çayır-çimen koşalım, dağlara çıkalım!" Yükseklik korkusu olan, zor tırmanılan bir yere hasbelkader çıkmış

olsam bile aşağı inme umudu olmayan biri sıfatıyla, dağların tepesinde durup kafayı öne uzatarak aşağı, etrafa bakan dağ keçilerine karşı derin bir takdir beslediğimi söyleyeyim. İnsanlar gibi herhangi bir şey ispat etmeye de kalkışmazlar, öylesine koşarlar, tırmanırılar. "Mösyö Seguin'in Keçisi"ndeki durumun aksine, dağ zaten onlarındır.

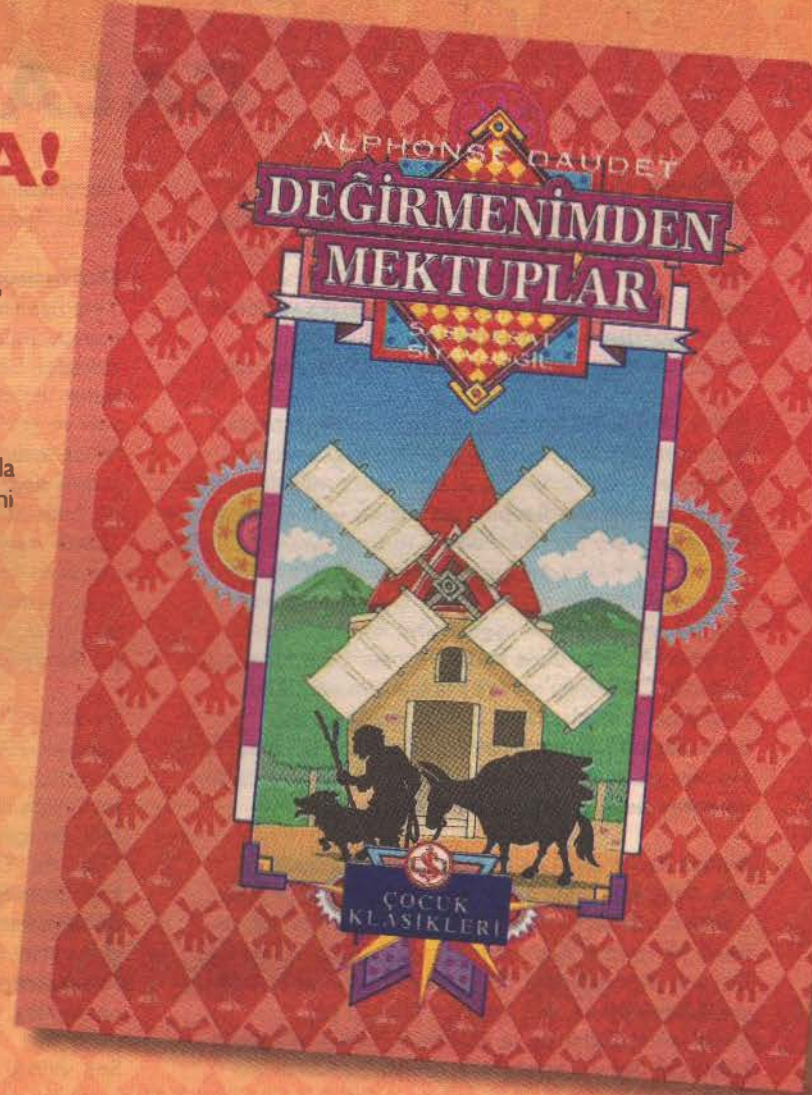
Tom Robbins'in, beyazperdeye de uyarlanan kitabı "Even Cowgirls Get the Blues"daki bir karakter, "Keçiler hep sizi sınar," diyor. "Duyguların samimi mi, değil mi, ânında anlarlar. Numara yapmayasın diye sürekli seninle oyun oynarlar. İnsanlar ruh hekimleri yerine keçilere gitmeli."

Hava atmaya da severler. Hele seyircisi varsa, değmeyin keçinin keyfine... Misafirleri için şov yapmaya

bayılır. Koşar, zıplar, sıçrar, tekme atar, tos vurur. Dağın kralı rolüne bürünmeyi severler, ki zaten öyledirler. Köşe-bucak dağın her noktasını gezebilen, en yüksek tepelerden, kayalardan sarkıp, meraklı meraklı aşağı bakan başka hangi kanatsız mahluk var ki? Ayrıca, didon sakalları, oynak kulakları, tin tin kuyruklarıyla ot çiğnerken bile izleseniz sıkılmazsınız. O da sizi seyrederek çünkü. Üstelik sahiden de hiçbir şeyden korkmaz.

Belki de eğlenmeye bu kadar düşkün oldukları içindir. Bir tarlaya cepheden dalarlar, koştur ha koştur giderken, birden sırf zevk için havaya sıçrarlar. Ağaçlara da çıkarlar. Yaramaz çocuktan zerrece farkları yoktur ama daha süratli, daha dengeli, daha korkusuzdurlar. Çocukların ve büyüdüğünün farkında olmayan büyüklerin can dostudurlar. Rivayete göre modern nörotiklere de birebir geliyorlarmış.

Günah keçilerine gelince, bir topluluğun günahlarını taşıyacak günah keçilerinin kullanımına, kadim Babil'den modern Japonya'ya kadar pek çok yerde rastlanıyor. Adlarını İbrani Kefaret Günü (Yom Kippur) törenlerinden alıyorlar. Halk, günahlarının ceremesini çekmemek için onları bir keçiye yükler, hayvanı yabana salarmış. Günah keçileri Hristiyanlıkta da var, İsa'nın dünyanın günahlarını çekişini simgeliyorlar. Doğrusu bu iş de onlara hiç yakışmıyor. Keşke günah keçisinin görevini, bu günahlarda katkısı olan bir topluluk üyesi üstlenseymiş. ✿

NE MUTLU GALAPAGOSLU'YUM DİYENE *

Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olmak şanslı bir durumdur. Darwin'in evrim teorisinde anlattığı hallerden en çok payını alanlar topluluğuyuz biz. Hayatta kalmak için şartlara uyum sağlayacak şekilde evrim geçirdik hep beraber. Başka yerlerde yaşayanlardan farklı duyularımız, kabullerimiz, öngörülerimiz, yargılarımız hatta organlarımız var.

Birkaç örnek vereyim, uyduruyorum zannetmeyin. Kısa sayılabilecek bir zaman diliminde bir grup insan toplandı. Ve içlerinden birisi, memleket meselelerinden en yakıcı olanlarından birisine çözüm üretti. "Arkadaşlar, Kürt diye birşey yok, onlar dağda yürüyen Türklerdir. Karda yürürken kart kurt diye çıkan sesler yüzünden kendilerini Kürt zannediyorlar diyelim" dedi. Çevresindekiler "Bu çok iyi fikir, hemen uygulamaya koyalım" demiş olmalı ki daha düne kadar 'resmen' bununla yaşadık hepimiz. Orta-doğu'nun ve Türkiye'nin en kadim ve kalabalık halklarından birinin yüzüne bakıp bunu söyledik. Sadece söylemekle kalmadık. Akademik yayınlar, gazeteler, televizyonlar, genelgeler, skorskiler ve kobra helikopterlerle bu tezi savunduk.

Buraya kadar olanı ne kadar normal bilmiyorum ama daha ilginç buna inanan, sayıları oldukça fazla Türkler, Çerkezler, Gürcüler, Ermeniler; Rumlar ve hatta bir miktar Kürtler mevcut oldu. Bu aşamada Darwin devreye girdi. Bu şartlara uyum sağlayamayan onbinlerce insan öldü, kalanlar evrimleşti. Şimdi iklim değişiyor ve hâlâ bu dönemin etkisinde kalan çağ dışı unsurlara çok gülüyoruz. Onlar ise

"Ama daha dün böyleydi ya" diye şaşkın ve üzgün ifadelerle bir şeyler mırıldanıyorlar.

Duramıyorum, bir örnek daha vereceğim.

Yine üzerinde yaşadığımız toprakların en köklü inançlarından olan Alevilik, bu konuya dahil olmayı hakeden bir pozisyonda. Yüzlerce yıldır, bir yolunu bulup inandıkları yaradana seslenmek için bir ibadet yeri ve şekli bulmuş topluluğu, çok ilginç bir fikirle aydınlatmaya çalıştık. "Sizin inancınız gerçek değil, ibadet ettiğiniz mekanlar da ibadethane değil. Çok zorlarsanız 'kültür merkezi'nde uzlaşalım". Bu akıl dolu önermemizin altını daha kalın çizmek için neler yaptığımızı ve bunun sonuçlarını detaylı yazmayayım, içiniz sıkılmasın.

Peki ya "Ekümenik Patrik"?

Yaklaşık 300 milyon ortodoksun, dünyada binlerce kilisede ayine başlarken ilk olarak adını andığı ruhani bir sıfat için iki çift lafımız olmalıydı elbet. Oldu da: "O patrik ekümenik değildir, Fatih kaymakamlığına bağlıdır." 300 milyon insanın bu akılcı öneriye katılmayacak tarihsel hainlik vazifelerine devam etmelerini ise hiç affetmedik. Bu zor görevi Cüneyt Arkın yüzlerce filmde üstlendi ve onlara gereken muameleyi yaptı.

Son, vallahi son örnek!

"Biz hiçbir şeyi yapmadık, asıl onlar bizi katletti" özdeyişini, üstelik hâlâ yedi düvele karşı sözümüzü hiç esirgmeden haykırdığımız halimiz var ya, o da çok güzel. 5 kadim halkın 4'ünün artık buralarda yaşamıyor oluşuna verilecek en anlamlı cevap niye beğenilmiyor diye üzülsek de, işin içinde karşı tarafın kötü niyeti olduğuna kesin eminiz.

80'lerin başında TV'lerin en reytingli programı olan "Anadoludan Görünüm" programını anımsarsınız. Tüm programları

hesapladığımda sayılarının yüzünü aştığını düşündüğüm Ermenilere ait toplu mezarların "işte Ermenilerin katlettiği Türkler" diye servis edildiği o inanılmaz araştırmacı gazetecilik bile, ne Ermenileri ne de dünyadaki parlamentoları ikna etmeye yetti.

O kadar umutsuz olmayın hemen.

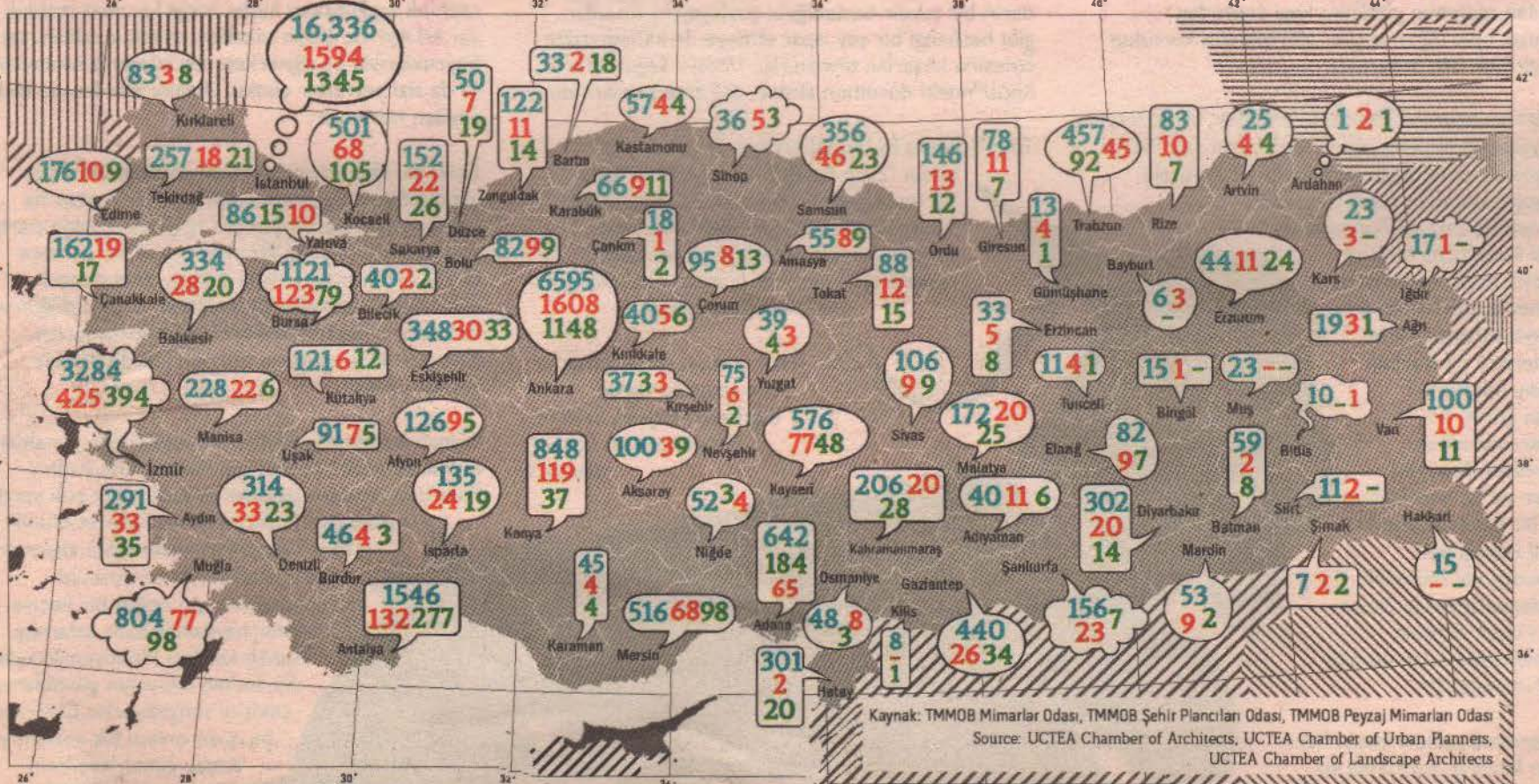
Sayıları oldukça fazla olan Türkler, Kürtler, Çerkezler, Gürcüler ve hatta bir miktar yurdum Ermenisini evrimleştirmeye yetti. Şimdi iklim değişiyor. Ve bizler hayatta kalmak için geliştirdiğimiz yeni organlarımız ile ne yapacağımızı tartışıyoruz. Herkes fikrini söylesin elbet. Lisan-ı münasip sınırlarını zorlamadan ama.

* Galapagos Adası: Darwin'in evrim teorisi için çalışmalarını gerçekleştirdiği Büyük Okyanus'ta bir ada. *

Biz hiçbir şeyi yapmadık, asıl onlar bizi katletti.

İnşaat cennetinin kayıtlı melekleri...

SUPERPOOL
Pelin Derviş ve Didem Ateş Mendi

KAYITLI MİMARLAR
Registered Architects

KAYITLI ŞEHİR PLANCILARI
Registered Urban Planners

KAYITLI PEYZAJ MİMARLARI
Registered Landscape Architects

GARSONLUK DENİLEN

Ben belki
iyi bir adam
olamadım
ama iyi bir
garson oldum
çünkü
çok sevdim
bu mesleği.

Garsonluk denilen meslek öyle bir meslektir ki. Uzaktan baktığınızda, işin içinde olmadığınızda belki burun kıvracağınız bu meslekteki insanların başlarına öylesine olaylar gelir, öyle insanlar ile tanışılır ki hikâyelerini duysanız dudaklarınız uçuklar. Mesela sizin tüm imkânlarınızı seferber edip içeri girmek için yırtacağınız bir organizasyona bir garson ellerini sallayarak girebilir ya da sizin tanışmak, derdini anlatmak için aylar öncesinden randevu almaya çırpınacağınız kişi ile bir garson servis yaparken on dakika içinde kırk yıllık dost gibi olabilir, üzerine para bile kazanır.

Ben senelerce yaptım bu işi, severek yaptım. Sevmemek elde değil. Bir bulaştım bu işe, bir daha vazgeçemedim. Hayranı olduğum, sadece televizyonlardan görebileceğim nice ünlü ile de tanıştım. Kapısına gitsem sekreteri tarafından adam yerine bile konulmayacağım nice iş adamlarına servis yaparken, laf arasında bir kartını alıp nice garibana iş bile buldum.

Deli meslektir garsonluk. Deli meslektir de, her meslek gibi hakkını vermeniz lazım. Para ödeyerek dostları, arkadaşları ile güzel bir gece geçirmek isteyen bu insanları; yaptığınız servis, yarattığınız atmosfer, mesafen ve yeri geldiğinde beyefendiliğin, yeri geldiğinde hınzır fırlatılmağın ile tavlamalısın.

Ben belki iyi bir adam olamadım ama iyi bir garson oldum çünkü çok sevdim bu mesleği.

Yaşımız daha küçük. Ergenliğin son yılları. Çocukluktan gençliğe geçilen yıllar. On beş günde bir iş değiştiriyoruz. Bizim meslekte iş bulma gibi sorun yok. Yeme-içme sektöründe servis personeli, sizin anlayacağınız garson/barmen olarak çalışıyorum. Parası bol bir iş. Bir ay çalış, iki ay yetecek kadar para kazanıyorsun.

Neyse; yine böyle işi bırakmışım, serserilik yapıyoruz. Para suyunu çekti. Sağa sola haber saldık, bir iş bulalım çalışalım. Yılbaşı haftası, iş bulmak çok kolay ama isteksizim. Yılbaşı geçtikten sonra piyasa durgunlaşıyor. İş bulmak zorlaşıyor. İşe falan girmedim. Bir abimiz var. İstersem devamlı bir yerde çalışmaktansa, büyük davet/düğün/toplantı yapılan otellere yevmiye usulü çalışabileceğimi, kafama göre takılacağımı söyledi. Kabul ettim.

Birkaç defa çağırdılar gittim, kıyak iş. Bir gün çalışıyorsun, üç gün geziyorsun. Parası iyi, hem yevmiye alıyorsun peşin peşin hem bahşiş çok oluyor. Bu abimiz, yılbaşı gecesi için beni çok kıyak bir yere göndereceğini ve yevmiyenin çok iyi olduğunu söyledi. Yanımda işten anlayan bir arkadaş getirmemi istedi. Arayıp da bulamadığım bir teklif. Şimdi uzaklarda olan, çok sevdiğim piç bir arkadaşım var. Ona söyledim, "tamam" dedi.

Yılbaşı gecesi çalışacağımız yer; Ulus'daki Ankara Palas Devlet Konuk Evi'nde verilen balo bir tarzı davet. Bütün ensesi kalın; konsolosluk görevlileri, bakanlık çalışanları. Yani üst düzey bürokratlar katılıyor yılbaşı balosuna.

Biz gittik. Akşamüstü, hazırlıklar yapıldı. Şef garson, bütün çalışanları topladı. Masalar paylaşıldı, menü hakkında bilgiler verildi.

Gayet resmi bir ortam. Zaten; yolu düşen biri varsa bu anlattıklarımı okuyan nasıl bir atmosferi anlattığını bilir.

Ankara
Palas
Devlet
Konuk Evi epey
farklı bir yer, yabancı devlet
başkanları falan ağırlanıyor,
ağır bir ortam.

Akşam oldu. Davetliler gelmeye başladı. Böyle; günlük çalışılan yerlerde işi pek ipelemezsiniz. gününbirlik çalışıyorsunuz, yarın yoksunuz. Yer içer keyfinize bakın, kadrolu garsonlar gibi kıcınızı yırtmazsınız.

Yılbaşı, ergenlik de var bir taraftan. Kanımız kaynıyor, itlik kopukluktan kafamızı kaldıramıyoruz. İlk içki servislerini yaptık. Ordörv tabaklarını dağıttık, ara sıcakları verdik. Millet gayet resmi bir biçimde eğlenirken, bizim arkadaşla hemen birer ordörv tabağı, ara sıcak tabağı ve bir yetmişlik rakıyı zulalayıp, balo salonunun karşısındaki odaya girdik. Karanlık bir yer, dışarıdan biraz ışık sızıyor. Hemen tezgahı kurduk. Bir masanın üzerine rakıyı ve mezeleri yerleştirip, birer sigara yaktık. İkiser duble içip hemen balo salonuna geri döndük, anlaşılmasın. Fırsat buldukça kaçıp, rakıyı fondipliyoruz. Ana yemeklerden önce birer tane daha götürdük, rakı cidden çarpmıştı. Gidip gelip içiyoruz.

En sonunda; ana yemeklerin servisi yapıldı, bir şişe daha rakı aldık gittik, çilingir sofrasının başına. Vaktimiz vardı ana yemeklerin bitmesi en az bir saat. Başladık içmeye, kadehler cin cin. Sigaralar yakılmış. Balo salonuna tekrar döndük, kaybolduğumuz anlaşılmasın diye ama ayakta duracak hâlimiz yok. Kafalar zurna olmuş. Sallanıyoruz resmen.

Neyse; tekrar döndük bizim mekana, masa çalışma masası gibi bir şey. Ayakta dikilmekten yorulmuşum, oturdum koltuğa, arkadaş bir sehpa çekti o da oturdu. Bitirim bitirim sigaralarımızı derin çekiyor, dumanları savuruyor bir taraftan kadehleri tokuşturuyoruz. Birden kapı açıldı. Işıklar yandı. Bizden şüphelenen şef garson, takip etmiş. Sarhoş olduğumuzu anlamış.

- Ne yapıyorsunuz lan manyaklar?!
+ Eee.. abii.. şefimm.. şey..

- Ne lan ne... İt oğlu itler: hasta mısınız lan?!
+ Yaa.. Biz de genciz (bahaneye bak), yılbaşı iki kadeh bir şeyler içelim...
- S.ktirin gidin lan! Neresi burası? Bak bakayım etrafına.

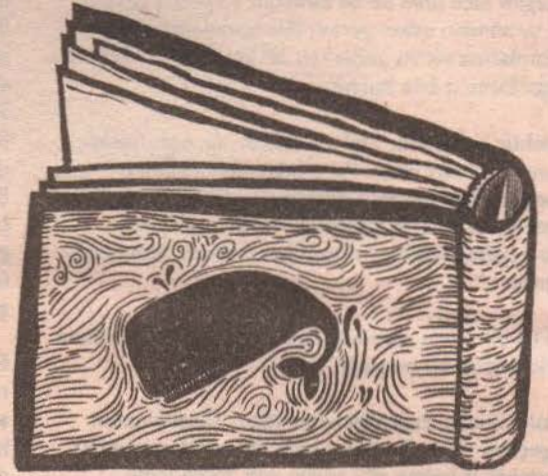
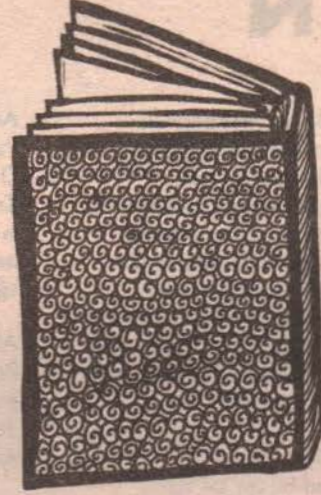
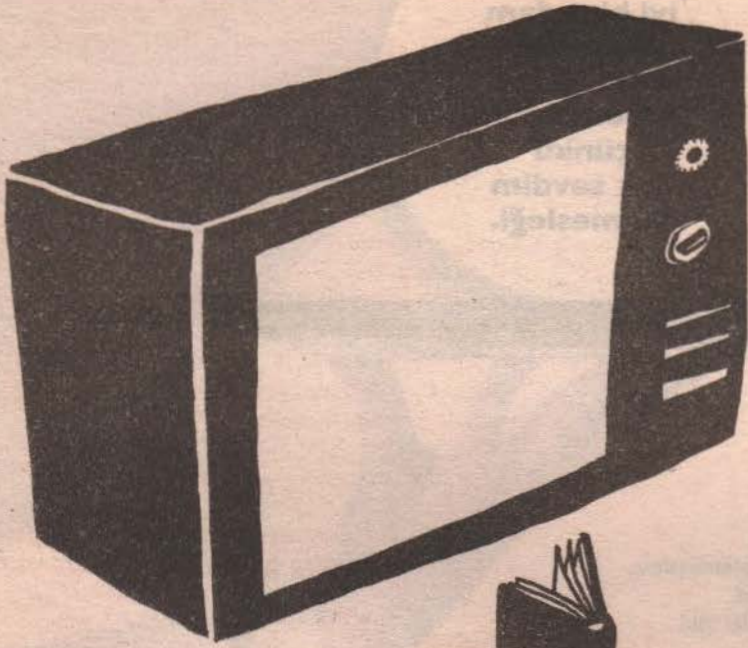
Şöyle kafayı kaldırdım, etrafa baktım. Duvarlarda boy boy Atatürk resimleri, bulunduğumuz yer; Atatürk'ün çalışma odası. Rakı içtiğimiz masa; Atatürk'ün çalışma masası.

Bildiğin müze lan burası. Derin bir sessizlik. Bırzıktır ettiler ama yevmiyemizi de verdiler.

Sonradan öğrendik ki; Ankara Palas Devlet Konuk Evi müze gibi bir yermiş, Atatürk'ün kaldığı yerlerden biri'si ve hatırası yaşatılıyormuş.

Atam sevinmiştir bence, rakı severdi rahmetli bildiğim kadarıyla. ✨

Kaptanın Seyit Defteri

denizi ortasında, suyun 50 metre dibinde, TRT kame-
ralarının karşısında deniz kuv-
vetlerini tanıtan bir belgeselde
bulunması. Aynı anda iki farklı
yerde bulunabilecek kadar
kozmetik ve fantastik maharet-
teki insanlar dahi; bu emniyetin
ve yargının gözünden kaçmamış.

• **Cin Ali serisinin yazarı Rasim Kaygusuz**
aramızdan göçüp gideli çeyrek asır olmuş.

• En büyük çöl Antarktika. İzolasyon ve ısı yalıtımında
en süperonik teknolojiyi kullanan Suudi Arabistan'ımış.

• **Aslında Antarktika baba.**

• Patriyot. Amerika silah satışı derken. Osmanlı
Ecdadımız Amerika'ya silah satmış vaktiyle.
O muhteşem silah; süvari alaylarının, atlar
yerine çölü daha rahat geçmeleri için iste-
nen develermiş. Doğal yoldan silahlanma.

• **Çöl ise anne.**

• PVC pencere izolasyonu testini evde yapın.
A4 boyutta kâğıdı alıp, pencereyi açın. Kâğıdı
yatay biçimde yarısı pencere kapatıldığında
sıkışacak şekilde pencereyi kapatın. Kâğıdı
çektiğinizde sabit kaldıysa güzel. Eğer kayarak
gelmekeyse usuya küfürleri saydırın...

• **"Çölün güzelliği. Bir yerlerde su kuyusu
saklıyor olmasıdır." (Exupery)**

• Yayla ve meralar imara açılıyor. Hani "Dur emekli
olayım da kafayı dinlemek için şehirden kaçayım"
unutun. GDO'su, duble yolu, HES'i,
TOKİ'si artık de her yerdeymiş.

• **Palamut, toriğin küçüğü.
Çinekop, lüfer ve kofananın
miniği. Buraya yazdım ki
torunlara kayıt olsun, gerçeğini
göremeyeceklerinden gayri.**

• Konserve veya poşette kişisel ve ailece tüketdiğiniz
ton balığının (light farkmaz) 0-100 kilometre hızlanması;
sahip olduğunuz binek araç ve ülkenizdeki tüm lüks ve de
spor otomobillerden daha seri imiş.

• **"Barış için ne bedel ödenmesi gerekiyorsa
biz bunu ödedik, ödüyoruz ve ödeyeceğiz.
Her an, her imkanımızla savaş için hazırız."
(Başbakan Erdoğan) / "Barış için savaşmak,
bekâret için düzülmeye benzer." (Nixon -
Eski ABD Başkanı)**

• Amerikalı Trijicon optik firması.
Askerler ve keskin nişancıların
silahlarındaki dürbünlerin
seri numaralarını İncil'deki
pasajlara göre veriyormuş.

• **"Akvaryumda yaşamak-
tansa denizde ölüm,
doğumdur." (Altan Erbulak)**

• Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın
en sevdiği şarkılardan birisi; Frank Sinatra'nın
"MyWay" (Benim Yolum) adlı parçasıymış.
Durmak yok yola devammış...

• **Bilgisayar oyunları
refleks geliştiriyor ama
epilepsiye az da olsa
zemin hazırlıyormuş.**

• Yüze gelen biber gazını
elle ovuşturmak, etki süresini
artırıyormuş. Limon yerine,
küçük kuru süt ile yıkamak daha iyiymiş.

• **"Bir, Allah'ın işaretlediği zat.
İki, ossuruğu cinli adamdan
korkacaksın." (Anneannem)**

• Sebze ve meyve, geleneksel esnaf, pazar yeri...
Soyulurken taze meyveyi torun ağzına tıkıştırma güdümlü
koşan nine kültürü ile beslenen çocuklar; hazır ambalajlı
gıda ile beslenen yaşlılardan daha enerjik, meraklı ve
yaramaz oluyormuş.

• **Yaramazlık zekâ
belirtisiymiş hatta.**

• "Kanal İstanbul florası zenginleşti-
recek!" Binali Yıldırım'ın sözü.
Ee peki ama Tuna nehri ve
deltasıyla, alt-üst akıntılarla tüm
Avrupa'nın kirliliğini Marmara'ya
daha gürül gürül taşıyan bypass bir kanal
olmayacak mı o çılgın proje, ha benim bakanıma?!

• **Hükümet on bir milyon
işçiden işsizlik sigortası
kesiyor. O sigorta ne oluyor?**

• Gestapovari gözaltılarla tutsak
edilen ve polis tarafından mühürlenip,
el konan ÇHD'li avukat Etkan Bolaç'ın
cep telefonu, kendisi gözetim altınday-
ken kapatıldığı halde aniden açılıp
sağa sola mesaj çekmeye başlamış.

• **Sehven: Yanışıklıkla (hatırla-
yınız ÖSYM Başkanı Ali De-
mir, Öğrenci Sehven Yerleş-
tirme Merkezi)**

• Polis, Balyoz davası tutuklusu Deniz Kurmay Albay
Ali Türkşen'in birliğindeki bilgisayarından, saati dakikası
saniyesine kadar darbe planları yazdığını ortaya
çıkartmış. Tek fark; o saatte kendisinin Marmara

• Bu sene iyi sehven yapacak gibi,
amman telefonlara, bilgisayarlara dikkat!

• **Portakal ve mandalina kabuğu,
okurken gayet güzel bir kitap
ayracı olabiliyor bu mevsimde.**

• Ürkütmeden yavaş yavaş: Şubat ayı
itibarıyla çiftçinin tarlasından çıkan su
kuyularına da sayaç takılması zorunluluğu ile
ucuz sebze-meyveyi daha az, babayı ise daha
sık yiyeceğiz!

• **2824! Doktor bu ne?
Hapishanedeki öğrenci sayısı.**

• Aktör Hulusi Kentmen, bir dalış sırasında
görev yaptığı denizaltıyı az daha batmaktan kurtarmış.
Ani karar verip balast tanklarını boşaltınca, aparat
kabak gibi satılmış. Önce aferin demişler. Sonra da
emirsiz iş yaptığı için kalaylamışlar. Kurt denizciymiş.

• **80 Dakikada Bir!
Ne bu? Memleketimiz-
de bir işçinin, sürekli
iş göremez duruma
geldiği süre.**

• Türkiye nüfusunun %30'u,
dünyanın sayılı iç denizlerin-
den biri olan ve kirlilik nede-
niyle yok olmak üzere olan
Marmara denizi çevresinde
yaşıyor. Yeni köprü ile bir
yakaya 5, diğerine bir 5 milyon nüfus önümüzdeki
10 sene içinde ön görülüyormuş.

• **Bir Ulla gemisi vardı.
Çevre Bakanı Osman Pepe
zamanında. İskenderun
limanında batan, Akdeniz'e
zehir saçan. Ne oldu ona?**

• 2 saat 40 dakika! Ne bu? Yurdumuz-
da bir çalışma günü içerisinde olan
iş kazası ortalama süresi.

• **Bakliyatın osurtmaması için
geceden ıslattığınız suya
bir dilim bayat ekmek atmak
iyi bir şeymiş.**

• "Ülkelerin kaderi, orada okuyan gençlerin eğitim
kalitesine bağlıdır." (A. Einstein)

• **Benim eyorlamam şimdilik bu kadar...**

1962

Oyuncu Evrim Fer'in kardeşinin Mustafa Pavyon'daki sünnet düğünündeyiz. "Şehvet Uçurumları" oyuncusu Süreyya Gürol, Leyla Sayar'ı birkaç kez dansa kaldırmak ister ama her defasında reddedilir. Hemen ardından Atıf Kaptan, oyunculuktaki deneyimini konuşturur ve Leyla'yı piste çeker.

Vay ve vay! Süreyya da misliyle mukabele eder ve esmer güzeli Rengin Arda ile pistte boy gösterir.

Laf atışmalar, yerini hafif omuz darbelerine bırakmaya başlar ki bu tehlike işaretidir.

Efkan Efkan da Leyla Sayar tarafında davaya müdahil olunca gerginlik iyice artar...

Şükür yarabbim, çevredekilerin sakinleştirmeyle kavga büyümeden durdurulur. Ama...

Salonun bir başka köşesinde yeni bir kavga başlamıştır: Pistteki kavgada kimin haklı olduğunu çözme kavgası!

Bu ikinci kavgada çok tanıdık bir isim başroltedir: Dönemin "yeni jönü" karikatürcü Tekin Aral!..

O haftaki **Karnaval** dergisi için iyi bir malzemedir bu kavga. İşin ilginç, haberin bulunduğu sayfayı bir başka karikatürcünün fotosu süsler, üstelik kavga değil, dostluk haberidir alt yazısı.

Altan Erbulak, Kulüp Fuaye'nin açılışını yapmıştır aynı hafta.

Boy 1,65 olmasına karşın, gazete-dergi sayfalarında en çok boy gösteren karikatürcü

Altan Erbulak'tır. 1955 yılında da **Nuhun Gemisi**'nin dümenindeki görüntüsüyle **Cumhuriyet**'te yer almıştır... "İçlerinden bazılarının hissedarı oldukları" Nuhun gemisi barındaki karikatürcülerle gazete adına röportaj yapmaya giden **Reşat Enis**, adresi bir polise sorar. Polisin tarifi anlamlıdır.

İSTE NUHUN GEMİSİ BURDA.. BEYOĞLU'YU HER ÇEŞİT MAHLUKAT VAR BURDA!

Gonk Vurdu yazarı yolda çok sayıda fülle ayı görür ve polise hak verir.

En sonunda Nuhun Gemisi'ni bulup "Hancı sarhoş, yolcu sarhoş" diyerek içeri giren Reşat Enis, duvarların boydan boya karikatürlerle kaplı olduğunu görür....

Daha sonra, karikatürcülerle siyasetten sanata, aşka uzanan koyu bir sohbe dalar ki gazetede üç sayılık yer kaplar konuşulanlar.

Eflatun Nuri Pek konuşmaz, Ali Ulvi, jön prömiye jestlerle kravatını düzelterek, Turhan Selçuk ise kravatını düzeltmeden karikatür sanatıyla ilgili öylesine büyük laflar ederler ki kendimizi devler ülkesindeki cüce Gulliver gibi hissederiz.

Neyse ki, Bedri Koraman "Sanattan uzaklaştıkça geçinebiliyoruz" der ve rahat bir nefes alırız...

Elleri de boş durmaz karikatürcülerimizin, birbirleri'nin portrelerini çiziverirler oracıkta.

Bu sohbetten mekanın isim babasının Altan Erbulak olduğunu öğreniriz.

Bir de kulağıma öyle bir özel hayat bilgisi fısıldanır ki onu burda paylaşmasak okuyucuya ayıp etmiş oluruz.

NİSANLIMIN ADI ALTAN. İKİ NİKAH SAHİDİMİN DE ADI ALTAN AMA ALTAN İSMİNDE BİR NİKAH MEMURU BULAMADIKIMIZDAN EVLENEMİYORUZ.

Adalet Cimcoz'un üç ay öncesinde yazdıklarını okumamış olsak Altan Erbulak'a gözü kapalı inanırdık. Oysa, Cimcoz'un demesi, Altan Erbulak başka bir aşkı için davetiye bile hazırlayıp dağıtmış.

Kızımız Audrey Hepburn ile oğlumuz Altan Erbulak'ın evlenme törenleri 10 Ocak 1955 günü Roma Eylemme Dairesinde Saat 14.30 da icra edilecektir. Bu mesut günümüze huzurunuzla şeref vermenizi, eğer yoksa iki buçuk lira vermenizi saygı ile rica ederiz.

Aman hey! Biz en başta Tekin Aral'dan söz ediyorduk, onu unuttuk. O da fırsattan istifade 25 yıl ileriye atlamış, Altan Erbulak'la birlikte Firt'a kapak düşünüyorlar.

HAKAN BIÇAKCI

NE İŞİ VAR RUFUS WAINWRIGHT'IN SENİN DÜĞÜNÜNDE?

Yedi yıllık ilişkim iki günde bitti. Önce nereden çıktığı belli olmayan basma kalıp bir "düşünmem lazım" muhabbeti. Ertesi gün daha pislik, daha büyük bir klişe: "Ben ayrılmak istiyorum". Üç ay sonra da haberi geldi: Evleniyormuş. "Adam aşırı zenginmiş" diye laf çıktı bir de. Bu ne lan? Yeşilçam Filmi gibi. Beni bir Mercedes'e mi sattı?

Bir hafta sonra yeni bir haber geldi. Bu sefer daha enteresan bir gelişme... Düğünlerine Rufus Wainwright'ı getirtiyorlarmış. Çıkıp şarkı söyleyecekmiş. "Oha lan, herif gerçekten zenginmiş" oldu ilk tepkim. Arkadaşlarım bozulmayıp dalga geçmeme sevindiler. Nasıl arkadaş lan bunlar? Rol yapıyorum işte. İçim parçalanıyor. Kalbim duracak neredeyse. İş ciddi. Masaya kapanıp ağlamamak için alay etmeye devam ettim. "Rufus'a da bak sen. Aç köpek seni. Kanada'dan kalkıp İstanbul düğününe çılmaya mı gelinmiş? Gelinle damadın ayaklarını da yıkayaydın bari."

Eve dönerken öyle bir hüzün çöktü ki ne bu çöken tam olarak hüznü ne de bu hissin içindeki hareketi çökmeye benziyordu. Hayatta en sevdiği müzisyen Rufus Wainwright'dı. Takıntılı bir ilgisi vardı bu adamın şarkılarına ve sesine karşı. Beni de o tanıştırmıştı kendisiyle. İlk başta çok ağlak gelmişti ama ne yalan söyleyim benim de kanıma girdi yavaş yavaş. Ankaralı bir metalciden İstanbul'da yaşayan, Rufus Wainwright

dinleyen sofistike bir sevgiliye terfi ettim bir anda. Biradan çok şarap içer oldum. Sabahları uyanır uyanmaz çay yerine kahve... Okuduğum gazeteyi bile değiştirdim. Ankara'yı bırakıp yanına taşındım. İş yok güç yok. Her gece sabahlara kadar Rufus'un dokunaklı şarkılarını dinleyerek öpüştük, seviştik, hayaller kurduk.

Şimdi Rufus'un canlı performansı eşliğinde evleniyor. Biz bant kaydı eşliğinde çelişkili hayaller kurarken. Bu ne absürd mağlubiyet? Romantizmin hakkı böyle verilir işte. "Abi adam aşırı zenginmiş." Zengin de laf mı? Onun paraya pula olan düşkünlüğünü hep hissederdim aslında. Şimdi aklıma bir örnek gelmiyor. Hissederdim ama görmezden gelirdim. Evladının sakatlığını gözü görmeyen bir ana gibi. Rufus'u kızın ayağına getirmiş herif. Ben anca bilgisayarının ip'sini değiştirip albümleri kaçak yoldan indirme tüyoları verirken. Tutmuş getirmiş adamı. Düğününde söyletecek. Oku Rufus! Bir daha söyle. Haydi bir de Türkçe patlat; "Kimler Geldi Kimler Geçti" gelsin. Yaralı bir hayvan gibi yürüdüm eve. Neresinden vurulduğunu anlamayan ama öleceğini hisseden bir köpek gibi... Kendisini ısırın köpeğe dönüp bakamayan, omuriliği ikiye ayrılmış bir kedi gibi...

Durulmaz artık bu şehirde. Elimi müthiş bir hırsla cebime attım. Bittin sen Rufus! Aldatan sevgilisinin numarasını telefonundan silen şımarık bir kız gibi tek tek sildim telefonumdaki Rufus Wainwright albümlerini.

Ankara'ya dönüş yolunda, yol boyunca Slayer dinledim.

Yapılacak

İşler

Listesi

* Arabayı servise götür. Fatura istemeyi unutma. 1

* Arabayı satarsan kaç para edeceğini öğrenmek için piyasa araştırması yap. (Servisteki ustanın adını öğren, telefon numarasını al, onun bir tanıdığı almaya niyetliydi galiba.)

* Babana telefon et. 5

* Not yazmak için yapışkanlı kâğıtlardan al. (Sarılardan var, bu sefer mavi al.)

* Önümüzdeki hafta içinde bir gün Necati ve Saadet'i yemeğe çağıracağız. Hafta sonu ona göre alışveriş yap. (Necati tavuk yemiyor, Saadet'in turşuya alerjisi var.)

* Bu yazdıklarını kimse görmeden yırt at. 9

* Yırtıp atsan ne değişecek ki? Hepsi kafanın içinde... Zeliha, baban, Ege... Neden böyle bir sıralama yaptın? Neden oğlun son sırada? Oğlunu diğerlerinden az mı önemsiyorsun? Diğerleri? Zeliha, karın. Baban; baban. Ege. Sadece derslerinin iyi olmasını, bol bol kitap okumasını, iyi beslenmesini... Bütün babalar aynı şeyleri istemez mi? Baban da senin için aynı şeyleri istemiyor muydu? Şimdi de aynı şeyleri istemiyor mu? Daha geçen gün içkine karışmadı mı? Günün birinde Ege'nin her akşam içtiğini öğreinsen nasıl bir tepki verirsin?

* Arabayı sat ve yıllardır istediğin fotoğraf makinesini alıp kalan parayla da yurtdışına git. Neresi olursa... Güzel fotoğraflar çekebileceğin bir yer olsun yeter. Gittiğin yerde kimse tanımasın seni. Spor ayakkabılar olsun ayağında, sırtında bol cepli bir fotoğrafçı yeleği, başında hediyecek eşya dükkânından aldığın bir şapka... Neredeyse araba fiyatına aldığın fotoğraf makinesi boynunda, çantanda objektiflerin, filtrelerin, haritan, gümüş mataranda viskin. Sigaraya da başla... ya da puro... Ya öksürtürse? Siktir et!

* Banyodaki boru hâlâ su sızdırıyor. Ev sahibiyle konuş. (Bu işi Zeliha'nın halletmesi daha mı uygun olur?)

* Terziye uğra. (Zeliha tadilat için etek bırakmış. Tadilat işini cüzdanına koymayı unutma.)

* Kitap almaya gittiğinde Ege için de Küçük Prens al. Almak yetmiyor. Okuması için ne yapman gerektiğini düşün. (Asuman'ın oğlu haftada bir kitap bitiriyormuş. Okuduğu her kitap için para veriyorlarmış. Okuduğunu anlayıp anlamadığını test etmek için de bir sayfalık özet çıkarmasını istiyorlarmış. Çocukluğundan beri kitap özeti çıkartmaktan nefret ettin. Şimdi bunu Ege'den istemen saçmalık. Çocuğu okumaya yönlendirmek için parayla ödüllendirmek daha da saçma. En doğrusu okuyan bir babayı örnek almasını sağlamak. Ama Ege, okuyan babayı değil de televizyon izleyen anneyi örnek almış durumda. Demek ki önce Zeliha'nın okumakla barışmasını sağlamalısın. Zeliha'yı televizyondan uzak tut.)

* Siyah ayakkabılarını yanına almayı unutma. Terzinin karşısında yeni bir lostra salonu açılmış, oraya bırak. (Kişisel not: Lustra demek yeterli değil mi? Salon kelimesi, dükkana daha batılı bir hava vermek, varlıklı müşterilerin gönlünü hoş tutmak gibi bir nedenle mi ekleniyor? Ayakkabı tamircisi demek yeterli değil mi? Ayakkabıcı... her ne haltsa!)

* Ege için özel matematik hocası. (Aydın'ın kuzeni ders veriyormuş. Uygun fiyata anlaş.)

* Aydın'la araba meselesini konuş. Gerçekten ilgileniyor mu? (Babanın sözünü unutma: Tanıdığa berber önerme, araba satma!)

* Televizyonun uzaktan kumandası için kalem pil.

* Yazdıklarını oku. Çelişki... Yine çelişki... Son iki maddeyi unut. UNUT!

* Televizyonun camını kır Tüpünü söküp at. İçine çiçek ek. 8

* Üniversite yıllığı hâlâ bulunamadı! Babana sor. 7

* Önemli: Arabayı satacağını babana söyleme. (Bana sormadan iş yapma demedim mi, diye başının etini yer. Geçen yaz başına gelenleri unutma. UNUTMA!)

* Ya bir gün bu defter Zeliha'nın eline geçerse? Bir numaraya bakmak ya da not almak için sayfaları karıştırdığında yazdıklarını görürse? (Sonuna kadar okuyabilirsin karıcığım, merak etme, senin hakkında kötü tek bir kelime yok!)

* Arabayı satarsan ne olacak satmasan ne olacak? Eline yüzüne bulaştıracaksın. Ne baban mutlu olacak ne de Zeliha... (Ucuza gitti. O kız gibi arabanın yerine ala ala bunu mu aldın? Aydın'la iş yapma dentedim mi sana? Benim ustama göstermeden alırsan, işte böyle boktan arabaya bindirirsin karını.)

* Bu listenin içini karartmasına izin verme. 13

* Eskiden böyle sıkıntılı biri değildin. Eskiden... Kaç yıl öncesine eski denebilir? Eskiye unut..

* Bol bol küfret. Bundan sonra canın her sıkıldığında bu deftere bir atasözü yaz. Kendi bulduğun atasözleri olsun bunlar. Ata sen ol. Ataların sözü senden çıkan sözler olsun. Senden öncesi olmasın. Soyadın olmadan otur bu defterin başına. 14

15
Üniversite yıllığını bulsan ne olacak? Hangi birini hatırlıyorsun o insanların? Kantinde ders çalışırken üşüdüğü için atkımı verdiğim kız... Geçenlerde markette gördüğün oğlan. (Ne oğlanı be, kel, göbekli bir adam. Kartını verirken, neye ihtiyacın olursa ara beni diyecek kadar kendine güvenen biri. Okul yıllarında da böyle emin miydi kendinden?) Hiçbirinin adı yok! YOK ONLAR!

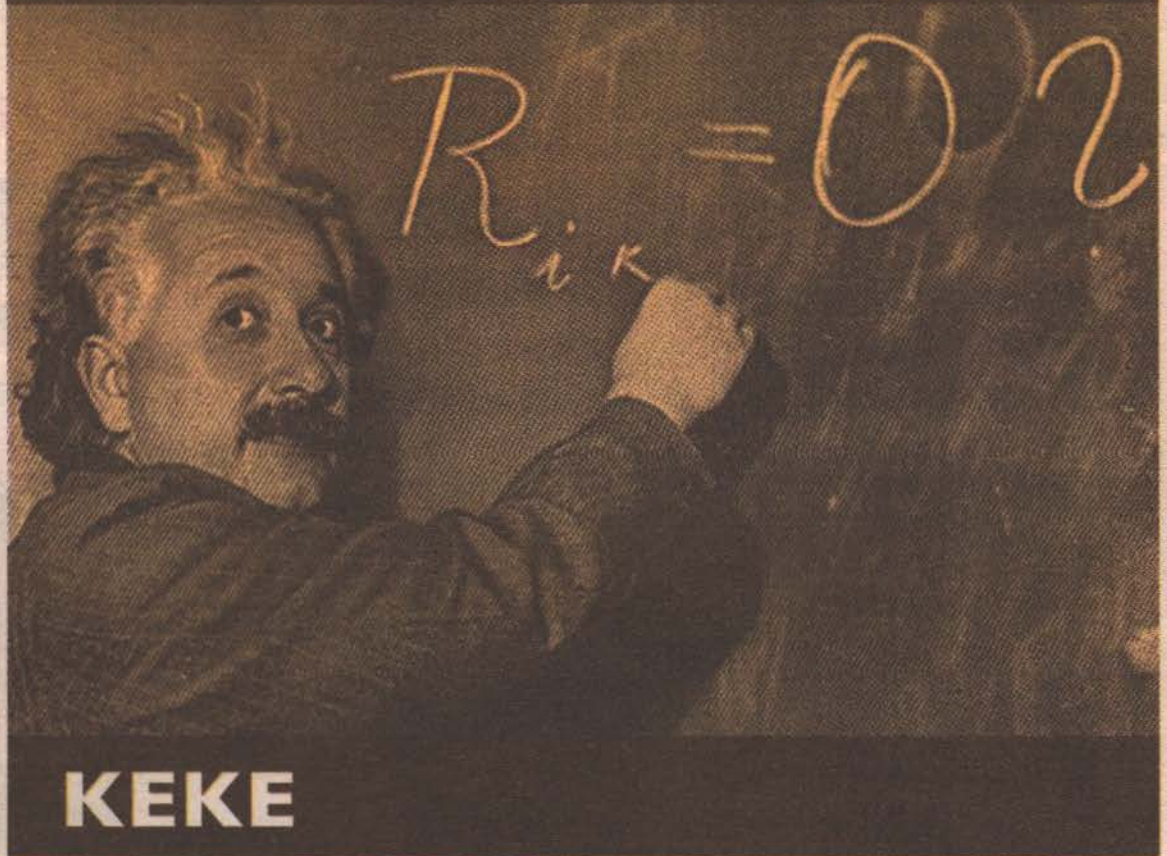
16
Arada sırada görüştüğünü yok mu sayıyorsun? Ah, bir de izlerini kaybettiklerini bulsan. Saba'yı bulsan. Melek Saba, meleğim Saba. (Zeliha'ya not: Olur da bu yazdıklarımı okursan Saba'ya melek dememden bir anlam çıkarma. Keşke anlam çıkarabileceğin bir şeyler yaşansaydı aramızda. Olmadı, olamazdı.) Arama artık üniversite yıllığını. Siktir et!!!

17
Yazdıklarını oku. Okuduklarından utan. Kendinden utan.

18
Yapma artık bunu. Yazma. Maddelere sıkıştırma hayatını. Sıkındırık bir listeye boyun eğme. Bir kere daha içkine karışırsa baban, küfret. Zeliha'ya kıcını dön. Döndüğün yerde hayatını ara. Bir yerlerden telefon numarasını bulup Saba'yı ara. Çöpe at siyah ayakkabıları, losraya gitme. Aydın'la meyhaneye git. Televizyon izle. Terliksiz dolaş evde, karışan olursa ağzına sıç. Hayatının ağzına sıç! (Özür dilerim Ege. Öyle sıkılıyor ki içim bilemezsin oğlum. Keşke ben zorlamadan okusan Küçük Prens'i. KEŞKE.)

19
Yaza girmeden evi boyatmak lazım. Babanın usasından fiyat al, Zeliha'ya renk kartelasını getir. (Nefes almayı unutma. UNUTMA!!!)

20
"Güneş çağrı, çarık ayağı sıkır," diye bir söz vardı. Hangi ata ın sözüdür acaba? Tecrübe mi söylemiştir bunu? Bu sözde nerede duruyorsun? Ayak mısın? Çarık kim peki? Güneş kim?

KEKE

G nç sayılabilecek bir yaşta yitirdiğimiz bir hanım arkadaşım, karşı cinsten partnerlerini seçerken sanki bir arızaları olmasını ister gibiydi: Ender görülen bir görme hastalığından muzdarip bir adamla gönül macerası yaşadktan sonra "r"leri söyleyemeyen bir başkasına tutuldu, tek çocuğunu ileri derece paytak bir üçüncüden doğurdu, "kör topal olsun da" derdim, kahkahalara boğulurdu.

Kekemelere de sevecenlikle yaklaşıldığını görmüşümdür. Colin Firth'e duyulan hayranlığı VI. George rolü perçinlemedi mi? Her seyirci salondan müstakbel kralın verdiği savaşıma saygı, dolayısıyla ona sıcaklık duyarak çıkmıştır büyük olasılıkla. Kekemelerde, oysa, bir iktidar hırısı da gözlemleniyor: Napolyon ve Churchill kekemeydi, sıkı eleştirtilerimiz Ataç da. Bir yetenek arızası başka melekeleri mi besliyor? Einstein da kekemeymiş.

Kekeme, yanlış bilmiyorsam, sakatlık

statüsüne sokulmuyor. Hekimler, çok gecikilmediği, uygun yöntemler kullanıldığında kekemeliğin geçebileceği, atlatılabileceği görüşündeler. Cicero ünlü örnektir: Antik Dünya'nın güçlü hatibi ağzını çakıl taşlarıyla doldurarak yenmeye çalışmış tutukluğunu, başarmış. Kekemeliği tetikleyen etmenler arasında başkalarının önünde heyecana kapılmak geliyormuş, birçok kekeme kendi başlarına yüksek sesle konuşurken teklememiş. Ne olursa olsun, alta, daha sağlam, dayanaklı

gerekçeler bekliyordur ve asıl yenilmesi güç olan onlardır, konuşma organının yarattığı sorunlar değil.

Marilyn Monroe da kekemeymiş. Karşısında kekeleyen onca adamın varlığı hesaba katılırsa, onunkisi belki de bulaşıcı türdendi, diyebiliriz

Enis Akın, Turgut Uyar'ın şiirinden hareketle "kekeme şiir"e övgü döşemişti. Yazı kekemesi, söz kekemesinden farklı. Bir duyarlık farkına yaslanıyor. Su gibi akan yazılar vardır, bakarsınız pek bir şey demiyordur yazarları. Tutuk bir şarkıcı konuşuyordu televizyonda, "ortalık hıyar kaynıyor" dedi ve ekledi:

"Kendimden biliyorum". Ortalık, bir de müthiş hatipten geçilmiyor; öyle ki kekeme ama doğruları söyleyecek bir adam çıksın diye mumlarla sokağa çıkmaya hazırız. 🌟

SILA GENÇOĞLU

Evet görüntüm bu. Takribi yarım saat kadar bu manzaraya bakacağım. Dişçideyim. Kendi fotoğrafımı da koymak isterdim amma velakin Dr. Hannibal Lecter'dan halliceyim. Neymiş efendim daha da beyaz dişlerim olsun. Ağzımda gem gibi aparatla dört duvara kapatılmış vahşi gibi, çılgın gibi bekle Allah bekle. Ama neymiş, daha da beyaz, daha da beyaz. Veee yaşıyoruuuuuummm! Bu dişlerimin üstüne konan ilaç her ne ise mahvediyor beni. Zavallı sağ alt dişimin eti nasıl da iniyor! İnüm inim! İmdat! Daha 22 dk. var bitmesine. Nasıl geçmiyor zaman aksi gibi. Bi bitse ah bi bitse. Doktora da sinirliyim ha, çok acıyor. Ama o ne yapsın! Çok da tatlı biri ama çıkar bunu ağzımdan Doktor! Doktor diyorum! Ne kadar kaldı, yandım, eyvah, şu bu derken... 10,9,8... Yeni dişlerimle tek başıma yeni bir yıla giriyorum. Mükemmel! Efendim? Anlayamadım? Bir 30 dk. daha mı? Nee!! Gözlerimde yaşlar daha fazla anlatamıciimim. N'olur beni gördüğünüz yerde "ohaa o ne güzel dişler" der misiniz?

Soldan sağa: Ben, horoz, Salvador.
Sağdan sola: Salvador, horoz, ben.

Hep yakın hissetmişimdir kendimi ke. disine, kendisinden kelli. Amsterdam'da Madame Tussaud müzesinden. Ayıptır söylemesi, nasıl da anlamsız, gereksiz ve ahmakça bulurum o müzeyi. Ama malumunuz, aranızda biri merak edince "peki şöyle bir bakıp çıkalım, kırmayalım kişiyi" diyerek katlanıyorsunuz işkenceye. Neyse ki Salvador da ordaydı da, iki lafın belini kırdık.

Çete. 2007'den bu yana beraber çalışıyoruz. İş sanat "Joker" konseri öncesi provadan bir kare. Bir de güzel konser oldu ki... Aferin ama bakın bir ciddiyet, bir ciddiyet. Çalışılıyor yani. Oturan ben'i saymazsak, en solda ayakta prodüksiyon menajerimiz Serkan Güney, Efe Bahadır hemen yanındaki gitarıcı, bir sürü şeyci aslen. Cudi Genç basörümüz. Kerem Türkyaydın uzunca dönem cazcıydı. N'oldu Keremcim, pop işleri filan. Filan'ın gerisindeki davulcumuz Nedim Ruacan, dev ses

"Yıl bilmem kaç" der, başlar ya söze kişi. "Efendim biz o zamanlar, falanca filancayla" diye devam eder. Tam, eyvah şimdi bizim neslimiz'e girecek derken ben buna sıkılmayı bırakır, başka bir konuya hayret etmeyi yeğlerim. Konu şudur: Ne demek yahu sene bilmem kaç diye mevzuya girmek? Nasıl hatırlamak bu? O ne biçim detay birikimi, o ne muazzam hafıza gücü kırk bin fil kuvvetinde!? Benimi için hakiki bir muamma olan bu tırnak içi seneler şurda durayazsın, ahanda bu fotoğraf bir konser ertesi gününde sayın kadim Yasemin Kağa, sayın basör Cudi Genç ve bendeniz cennet kuşunun coşkusu ve kerahat vaktinin tam da orasında Gümüşlük'te çekildi. Çekinmek derken haşa! Ne münasebet! Alenen!

Neler Gördüm?

- > Duysam keşke dediğimi
- > Diyemediğimin denmişini
- > Müziğin inanılmaz gücünü
- > Kavuşamamanın hazzını
- > Sessizliğin tercümanını
- > Bakışların unutulmazlığını
- > Uykusuz geceleri sabahları
- > Ellerimden kaçtığını
- > Kısacık anların yangınını
- > Niyeyse bir rahatlığı
- > Bir bilinmez yakınlığı
- > Bir dokunuşun dalgalarını
- > Manaların toplamını
- > Hem sesini hem kokusunu
- > Geçen zamanın acısını
- > Hep varmış gibi olanı
- > Kalbimin parmaklıklarını
- > Nasıl oldu anlayamadığımı
- > Gideni ve gelmekte olanı

Neşet Ertaş'tan
'Neredesin Sen'i
dinlerken

Bakangör

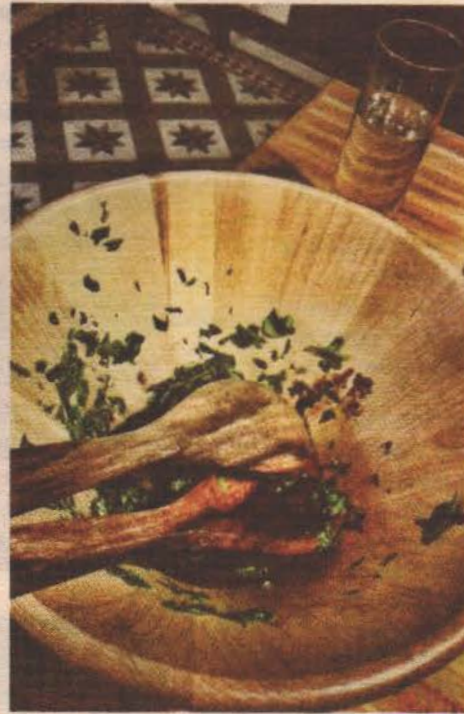

Naciyle Taci iki akli evvel arkadaş. Nerdeyse dünyadan bihaber, neredense bi' yerden dost, nasılsa bi' şekilde meslek sahibi. Bu ikili benim ve Efe'nin (Bahadır) bir varyasyonumuz hatta illüzyonumuz aslen. Aynı şarkıları yazsaydık da bu insanlar olsaydık dedikimiz. Bir hayli kafasız ve safoş, anlamsız derecede de sürreel iki yersiz. Sürreelizm bir yana, diğerlerinden ayırdığımız en mühim özellikleri fotoğrafta da görüldüğü üzere çenelerinin ön çekimi ve duyamadığınız üzere bir dönemimize damgasını vurmuş Değerli isimli çizgi köpeğin o sinsî gülüşüne sahip olmaları. Niçin olanca ön çekimleri ve kıyafetleri ile küveyt'teler diyerekten sual ederseniz, zahmet etmeyiniz. Bu zamansız çenemize kitlenen Naci ve Taci, neşemizdir. Hoşumuzdur, beşimizdir.

Şu tahta kâsede göremediğiniz egzantrik salatanın tarifini vermek ister deli gönül, niye belli değil. Didem Şenol'un tarifinden yola çıkarak biraz da totodan ataraktan sunduğum bu fantastik tatlı ekşi çocuğun reçetesi şudur efendim:

- 2 deveci armudu (ki hiç bakmadan Ankara armudunu dilimleyiverdim)
- 1 şişe kırmızı Öküzgözü şarap (ki yersiz pintiliğime yenilerekten yarım şişe döküverdim, öküzmüşmü)
- 100 gram toz şeker (Naptın hocam şişkoluşa davetiye diyerekten yarısını ittiriverdim)
- 30 gram bal (gibi olur)
- 150 gram kelle peyniri (peynir reyonundaki size "Hıı?" diyecektir, aldırış etmeyiniz, üstüne gidiniz. Has be has bizim peynirimiz, dış kaynaklı değil, oradan yürüyünüz)
- 20 ml üzüm sirkesi (tamam)
- Zeytinyağı, (o da tamam)
- Tuz, karabiber (lafı mı olur)

Armutları elma gibi dilimleyip tencereye şarap, şeker, bal eşliğinde harmanlayadururken, rokaları paşa gönlünüz nasıl isterse doğrayınız ya da doğramayınız. Armutlar morarana kadar ateş işkencesine devam ediniz. Yakmadan harlı alevden alıp rokaların üstüne atınız. Peyniri ister tozularak, ister incecik keserek armutların yamacına, kenarına, köşesine serpiniz. Sonra sahnelerden çekiliniz. İnleme ve bağırsıklar için zafer gülümsemenizi hazırda tutunuz. Afiyet bal şeker olsun. Aman da benim güzellerime!

BENDEN BİRKAÇ YAŞANMIŞ MEVZU

(çok da skinizdeydi)

• **Küçük sayılabilecek bir yaştayım henüz.** Peder beni araba tamircisine verdi çırak olarak. Para nasıl kazanılıyor öğrenmeliymişim. Bu nasıl bir hastalıktır Türk babalarda çözemedim yıllardır. gözlemediğim bütün babalar mutlaka evladına paranın nasıl kazanıldığını öğretebilmek adına bu tür işlere sokarlar, zorla. Tamirci çırağı olduğum dönem yaz mevsimiydi. Okul tatildi. Komşumuzun İngiltere'de yaşayan yeğenleri gelmişti. Ayşe çok güzeldi ama çok zenginlerdi. Bense bir tamirci çırağı moduna girmiştim. Yeşilçam'ın olumsuz etkileri işte... Bir gün dedem camiye giderken benim çalıştığım dükkanın önünden geçiyor, oturmuşum kaldırıma dertli dertli Ayşe'yi düşünüyorum. Yanıma gelip "Ne oldu?" dedi. Ben de dedim ki, "Dede bi' kız var, çok âşık oldum galiba ben ona ama zenginler, ben tamircide çalışıyorum bakmaz ki o bana." Dedem biraz duraksadı. Bilge bir adamdı benim gözümde. Okkalı bir cevap verecek sandım. Kahkaha attı. "mına koydumun fokiri" dedi, sonra da camiye doğru uzaklaşarak gözden kayboldu.

• **13 yaşına girdikten 2 gün sonra peder bey beni karşısına aldı.** Gayet ciddi duruyordu. Bir şey konuşmak istediğini söyledi. "Dinliyorum baba," dedim. "Senin adını Abdülrezzak koyacaktım, annen bırakmadı, çok direndim ama yapamadım bunu," dedi. Taşak geçiyor sandım, biraz kurcalayınca mevzu; sahiden annemle, ben doğduğumda bu isim üzerine ciddi ciddi kavgalar ettiğini öğrendim. Beni asıl yıkan şey ise bu ismi

Devasa bir öğrenci kampını andırıyor bu şehir. Neredeyse her yer ucuz. Buradaki fiyatları pahalı bulanlar bile var, insan gerçekten nankör.

koyacak olma nedeniydi. Nedeni mi? "Büyüdüğünde bol bol dalga geçer eğlenirim diye düşünmüştüm" dedi. Böyle bir adamın spermiyim işte.

• **Öğrenciyken çok kitap çaldım.** Hep lise yıllarımda karşılaştığım anarşik bir hocam yüzündendi. Gençliğini anlatırken çok kitap çaldığından, bilginin hırsızlığı olamayacağından bahsedirdi. Param olmadığı dönemlerde çok kitap çalmışlığım vardır benim de. Hatta yakın bir zamanda, eğlence olsun diye en son çıkan kitabımı çalıp, kendimi kasten yakalattım. Gelen polis memuruna durumun çok eğlenceli olduğunu, bu kadar eğlenceli olacağını bilseydim diğer kitaplarımı da çalabileceğimi söylediğim zaman bana tepkisi "Hassiktir lan manyak ipne!" oldu. İnsanlar eğlenmesini bilmiyorlar bence. Yine üniversitedeyken bir kere de sigara çalma girişiminde bulunmuş, sigara çalamayıp yerine Tofita çalmıştım. Sigara bekleyen arkadaşlarım beni gördüklerinde "Hani lan sigara?" demişlerdi, ben de onlara cevap olarak "Sigara yok, Tofita yiyin mına koyduklarım" demiştim. Bayağı bildiğin hırsızmışım ben de he, şimdi fark ettim.

Aralık ayının ortalarında İstanbul'daki yaşantımı noktayıp, hayatımı Eskişehir'de idame ettirmek üzere bu güzel şehre taşındım. Devasa bir öğrenci kampını andırıyor bu şehir. Neredeyse her yer ucuz. Buradaki fiyatları pahalı bulanlar bile var, insan gerçekten nankör. Ağzlarına İstanbul'daki pahalı fiyat menüleriyle vurasım geliyor hepsinin. Benim İstanbul'dan uzaklaşmamın sebebi pahalı hayat, basit insan kalabalığı ve metrobüstür! Ne lanet şeydir o metrobüs, gençliğimi şehit verecektim az daha oralarda yaşasaydım. Buraya da geldim, ucuz fiyatlara alışmadım hâlâ. Bir mekana gittiğimde, hesap öderken acaba taşak mı geçiyorlar diye düşünüyorum 30 sn. kadar. Barlar İstanbul'dan daha pahalı ama. Tek pahalı olduğu mevzu da bu sanırım. Nerede Kadıköy barlar sokağında bir duble rakı içmek, nerede buradaki barlar sokağında bir duble rakı içmek. 2 duble rakıya bir ufak rakı parası veriyoruz. Yazıktır. Yemek pahalı olsaydı da, rakı ucuz olsaydı keşke.

Bölüm sonu canavarı;

Radio Tarifa – Sin Palabras (Tuğba senin geçmişini s.keyim, keder adamı ettin beni) ✨

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

- İstihbarat diye hapsirdiğinin farkında mısın!
- **Üç sayılık güç, güç değildir!**
- Dijital dünyada "den den" işareti yapamıyoruz, ne acı!
- **Bilgisayar akşamdan kalma, ancak yeni ağıldı!**
- Seni uzaktan sevmek aşkların en güzeliymiş Dünd bey!
- **Bu geceki dergi çalışmamızın mottosu ne!**
- Biraz öte tarafa gitsene dombili, ben de yatayım koltuğa!
- **Siz bana bakmayın, ben manyağım!**
- Sen bilgisayarının başına geçip marjınaleşsene biraz!
- **Sen bizi beklete beklete şaraba çevirdin hafız!**
- Ben tuvalet röportaja gidiyorum, sorusu olan var mı!
- **Fotoğrafi yok, bu adamı çizerler!**
- Gerçekten benden bile iğnenç olabiliyomuşsun isteyince!
- **Sıla sayfası yaparken Sıla dinleyelim bence!**
- El yazım bozuluncaya kadar içebiliyorum, kendi yazımı okuyamam gibi olunca sağa çekip uyuyorum!
- **Naapalım, bize bi iş verin!**
- Metafor yapayım derken asıl konudan uzaklaştın, Şevket Perukları'na nerden geldik lan!
- **Bende gece acıkmaması var, ne söylesek acabal!**
- Erotik misin nesin, uyurken bacak bacak üstüne alılır mı!
- **Bu kimin son sigarası hakkatten, içelim bilsin o!**
- Bizi entelektüellikle şınama gecenin bu saatinde!
- Uykun gelince Japon'a denziyosun, gözler iyice kayboldu!
- **Yazı geldi ama yan geldi, sayfaya alamıyorum!**
- Hayatım boyunca yaptığım bold'ları bir gecede yaptırınız!
- **Ben eski adamım, benim kafa kösele gibi.**
- Peynir sevilmmez mi hey dost deli misin sen!
- **Ağbi ben yarın ev almaya gidiyorum!**
- 1,90'lık ökküz gibi grafiker mi olur lan, grafiker dediğin ufak tefek olur!
- **Ben 21 yaşında da yaşlıydım.**
- Tırnak içlerini bolt yap diye bi komut yok mu lan!
- **Ayarlayın oolum bunları!**
- Kaba İnşaatı yapmadan balkon yapmaya kalkıyosunuz!
- **Durun lan, sanatçıyı bi rahat bırakın!**
- Senden iki adım sonrası düşünüyorum, ona göre akıllı o!
- **Al pampa, ver pampal!**
- Ağbi sen pampa deyince ben sıfırlıyorum!
- **Üçlü olursak, güçlü oluruz!**
- Doğan görünümü şahin misali, mizah görünümü edebiyat dergisi mi yapıyoruz şimdi biz!
- **Greyfurtu biz biliyoruz da mu yiyoruz!**
- Durup dururken biyografime bi dergi daha eklettiniz!
- **Ben 47 yaşındayım, Biret Pit benden yaşı!**
- Seni Genel Yayın Balığı olarak yazayım mı sazan!
- **5'te devre, dergi saat 10'da biter!**
- Tipimiz benziyo, benim harvizitleri vereyim, kullanırsın!
- **İlk okurumuz Samed Karagöz oldu, dergiyi ekrandan okuyor, şekilsene olm dergi gecikliyor!**
- Hepsini büyük harf yaparsan sen de zevk alacaksın!
- **Ohhh bi dergi daha çıktı, hadi içmeye gidelim!**

Bu sayfa sizin Yazılarınızı, şiirlerinizi, kısa öykülerinizi, her türlü önerilerinizi ve eleştirilerinizi editor@otdergi.com adresine bekliyoruz. www.otdergi.com

Mart 2013 Sayısı - Aylık Süreli Yayın - Yayıncı: MEDUYAYINCILIK
İmkyaz Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Enes Hızal
btgl@otdergi.com - rektam@otdergi.com

Adres: İnönü Mah. Üfede Sok. No:7/1 Şişli İSTANBUL Tel: (0212) 232 33 09
Baskı: Uygun Basım, Merkez Mah. Çınar Cad. Kavak Sok. No:34
Yenibosna-Bahçelievler İSTANBUL Tel: (0212) 4516 0 90
Genel Dağıtım: DPP (0212) 622 2 2 22 - ISSN: 1308-450X

OT'da yayınlanan tüm yazı, şiir, eseri ve karikatürlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi, yazar ve çiziren yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın ortamında ve sanal ortamda kullanılamaz.

ECE TEMELKURAN

DÜĞÜMLERE ÜFLEYEN KADINLAR

“Çünkü Bir Erkek
Bir Kadının Nefesi Kadar”

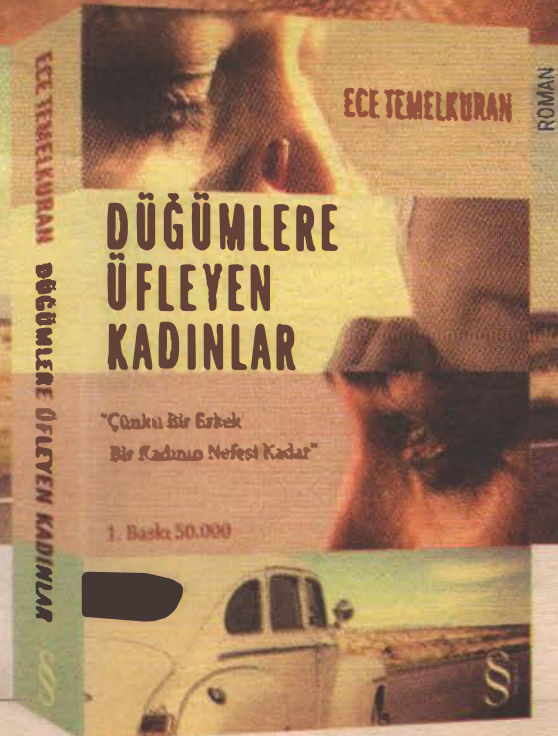
1. Baskı 50.000

Kitap satılan her yerde...

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

EVEREST

“Az gelişmiş bir ülkede
yazar olmak ne işe yarar?
Bu soruyu yıllar boyu
kendime sordum.
Sanat yapmanın bir lüks
olduğuna, kendimin
lüzumsuz olduğuma inandım
uzun süre. Sonra **Sartre** da
söyledi ki, **az gelişmiş bir
ülkede roman yazmaktansa
öğretmenlik yapmak daha
yeğdir.** Ben bu düşünceye öylesine
bir sarıldım ki... Bunca yıl kalem
salladığıma utandım. **Sartre** haklıydı. Bu
kadar acı çeken, aç, yoksul insanlara sanat
neylerdi ki... Ne faydası olurdu ki... Hele
benim gibi eylemden gelmiş bir adam
kendini, vaktini nasıl böyle işe yaramaz
bir şeye verirdi? Gerçekten uzun bir süre
bocaladım. Fakat eylemler, oluşmalar
beni kendime getirdi: Az gelişmiş bir
ülkede de sanatın gerekliliğini
anladım ve rahatlardım.
**Roman, Fransa'ya
ne kadar gerekse
bize de öylesine
gerek.**”